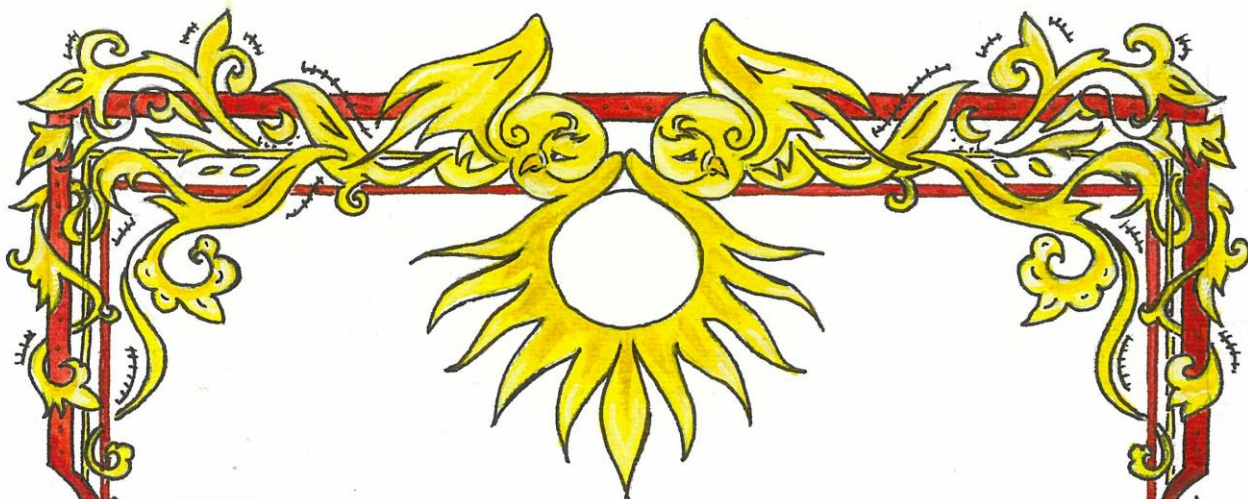

Зборник литерарних, ликовних и
преводиачких радова
средњошколаца

пристиглих на наградни конкурс
поводом 60 година постојања Одсека за славистику
Филозофског факултета у Новом Саду

Одсек за славистику
Филозофски факултет
у Новом Саду

Нови Сад

Април, 2021.

Драги средњошколци,

Веома смо срећни и захвални на великом одзиву за учешће на конкурс поводом 60 година постојања Одсека за славистику Филозофског факултета у Новом Саду у све три категорије: ликовној, литерарној и преводилачкој. У конкурс је учествовало 172 ученика са 205 радова из 51 школе и 30 градова.

За учешће на литерарном конкурс на тему *Русија мојим очима* пристигло је 49 радова.

Многи руски, али и други светски мислиоци, филозофи, писци и уметници покушали су да докуче тајну руске душе. Оно што смо сазнали из ваших литерарних радова је велики залог за све оне који се усуде да крену путем одгонетања те тајне. Русија у вашим очима је попут шареног каледоскопа у којем се преламају њена историја, природа, традиција, религија, култура, обичаји, сликарство, музика, књижевност, али и њени људи. За неке од вас Русија је у нераскидивим везама са успоменама и драгим особама које су уткане у део вашег идентитета. За неке од вас Русија је део пута који је неопходан да се прође ради бољег спознавања себе.

Ваши радови могли би да попуне ступце светских енциклопедија о Русији и њеној култури и историји. Показали сте нам завидно знање о географији Русије, њеној клими, рељефу, флори и фауни, али и достигнућима њене науке и спорта. Заједно са вама подсетили смо се неких значајних страница њене, али и наше историје. Подсетили смо се великих ратова, славних подвига руске војске и храбрости њених народа. Сетили смо се судбине руске царске породице, руске емиграције, али и братских веза руског са српским народом. Са вама смо прошли кроз партитуре Чајковског и Рахмањина, умирили смо се слушајући мелодије руских народних песама, али смо се и покренули уз снажне ритмове и текстове савремених руских музичара. Прошетали смо се пејзажима са слика њених највећих сликара, али и Москвом, Волгоградом, Санкт Петербургом и другим местима. Клизали смо се по залеђеном Бајкалском језеру и скупљали смо печурке по шумама Сибира. Изгубили смо се и у пространим ходницима и салама руских музеја и галерија, занемели пред лепотом руских храмова, заплесали на сцени Большој театра. На тренутак смо отпутовали и у свемир са пионирима космоса: Лајком, Белком и Стрелком, Јуријем Гагарином и Валентином Терешковым. Сусрели смо се са јунацима руских бајки, руским митолошким бићима, демонима, јунацима руских књижевних дела, њиховим писцима, као и јунацима ваших прича. Прославили смо Масленицу и Нову годину, окусили смо палачинке, боршч и друга јела руске кухиње. Угрејали смо се чашом вотке и чајем из самовара, наздрављајући и по неколико пута.

Русију смо видели и као *младу, румену девојку светле косе и светлих очију, с погледом дубоким попут Бајкала*, али и као *замишљеног песника, који мудро и смело тка своју историју, са циљем да кроз исту увек остане човечан*. Указали сте нам да дух Русије *обитава у сваком брезином листу, у свакој написаној речи, у свакој изведеној пируети и свакој одсвираној ноти*. За вас је Русија и *магична земља и далека звезда*. Без обзира на њену даљину, а веома често и недостижност, подсетили сте нас да се *Русија може волети иако ниси у њој био*. За неке од вас Русија је *нада да ће се уједињени глас ширити даље*, и представља *шаренило историје саткано у креативном разговору којим је народ сковао нацију*. Неко од вас сигуран је и *да ће последњи уметник или филозоф бити из руског народа*. За Русију не морамо да бринемо, јер смо сазнали и ко су њени чувари.

Кроз цео овај лавиринт, понегде обложен огледалима, у којем се човек лако може изгубити, највећи путокази су вам били руски писци, чија смо дела са вама изнова прочитали, а у потрази за одговорима на питања и излазом из лавиринта, неки од вас су пронашли и себе.

Сазнали смо да Русија може да буде део вас, да може да представља и *ваши нови дом*, да је она и *уздах слободе*, да је, иако на први поглед хладна, она ипак и *земља најтоплијег срца*. У *тврђави снега и дрвета* загрејао нас је *кафтан сачињен од злата, чији сваки шав представља наше изборе*.

Уочили сте и да је *руска књижевност озбиљни свет племените бриге за сваког човека, свет топлине и благодати*.

Разумевајући ширину и велике разлике које се срећу у Русији, подсетили сте нас да је свака потрага за одговорима, па и за одговором на питања „Шта је то Русија и каква је руска душа?“, заправо преиспитивање самог себе. До те спознаје дошли сте помоћу страница руске књижевности, али и истовременим сагледавањем себе као активног и равноправног учесника у дијалогукњижевности и читаоца. Русија у вашим очима је одраз тог дијалога:

Ако је књижевност огледало земље, волела бих да пакујем кофере за Русију <...> Русију разуме онај ко контрира самом себи. (Сара Алексић, III-9, Десета гимназија „Михајло Пупин“, Београд)

У ликовном делу конкурса на тему *Русија мојим очима* учествовало је 68 ученика.

Пристигли ликовни радови потврђују шаренило и богатство руске културе, али и важност визуелног идентитета сваке земље, као и важност популаризације одређених елемената културе као њених симбола. Користећи се различитим цртачким, графичким и сликарским техникама, али и њиховим комбинацијама, представили сте нам неке од најважнијих симбола руске културе. Међу најзаступљенијим је свакако Храм Василија Блаженог, који својом лепотом плени више од 450 година. Одмах за њим следе руске матрјошке, којима се одушевљавамо приликом првог сусрета са њима, врло често још у детињству, несвесни поруке и филозофије коју нам оне преносе кроз поколења. Сазнања о повезаности руског народа са природом посведочили сте нам предивним пејзажима. У својим радовима представили сте нам и ваша сазнања о достигнућима руске космонаутике, као и завидно познавање предмета материјалне руске културе. Приказали сте нам руске шубаре, мараме, самоваре, балалајке, елементе руске народне ношње и др. Прошетали смо се испред Бољшој театра, Ермитажа, Храма Христа Спаситеља, зауставили смо се испред многобројних споменика руским писцима. Вратили сте нас и у свет руских бајки, сусрели смо симпатично биће Колобок, Бабу Јагу, њену кућу, као и друга митолошка бића. Послужили сте нас и врућим палачинкама и напојили сте нас вотком. Драго нам је што сте у својим радовима обратили пажњу и на елементе савремене културе (музику, плес, спорт, цртане филмове), што нам сведочи да комуникација међу нашим народима није само у традиционалним оквирима и оквирима прошлости. Пристигли радови говоре нам о вашем активном интересовању за спознавањем савремене Русије и могућностима даљег продубљивања културних веза. Сада смо сигурни да великом броју вас застаје дах, док гледате преносе такмичења у уметничком клизању, али и да уживате у адреналину изазваном брзином и силином покрета хокејаша. Неки од радова успели су да пренесу у наша срца руску зиму и топлину градског пејзажа у завејаним улицама, али и руско село. У великом броју радова ваше асоцијације приказане су у надреалним композицијама, испред којих бисмо могли да проведемо сате анализирајући их и откривајући историју и тајну која се крије иза сваког од приказаних симбола. На шаљив и духовит начин сте нам приказали и вашу љубав према Русији и указали на братство међу нашим народима. Показујући завидни ниво талента, али и знања о конструктивизму, Маљевичу и Кандинском, користећи геометријске облике дали сте омаж овом великом правцу у уметности. Без обзира на то што је конкурс ликовни, окренули сте се и руским писцима, величајући их њиховим портретима, али и ликовима и мотивима из њихових књижевних дела. Неко је рекао да се одређеним књижевним делима током живота треба враћати више пута, јер ћемо приликом сваког новог сусрета *нови и другачији ми* успети да ишчитамо нешто ново и дело ћемо сагледати другачије. Уколико су ваши први контакти са делима руске књижевности и њиховим кинематографским интерпретацијама резултирали оваквим озбиљним ликовним радовима, волели бисмо да се руској књижевности вратите што пре, како бисмо могли да уживамо у вашим новим погледима на њене јунаке.

На преводачки конкурс (превод две кратке приче Генадија Циферова) пријавило се 88 ученика.

Наизглед једноставни текстови Генадија Циферова и наша готово културолошки урођена представа о блискости руског и српског језика на свим језичким нивоима на још непопуњеним листовима створили су фатаморгану, тј. привид да би превод ова два кратка текста могао да буде нешто, што и није велики посао и мука. Међутим, закорачивши на тај пут претакања са руског на српски, сусрели сте се са многим недоумицама које је било потребно разрешити. Правих оаза и извора значења којима бисте могли да утолите жеђ српском читаоцу било је мало. Било је неопходно преточити руске конструкције, пренети нијансе боја, али и поседовати добро познавање афиксалног система руског и српског језика. Сигурни смо да је свака реч које је изазивала недоумицу управо део корпуса неког лингвистичког истраживања. Корачајући кроз ту пустињу безначаја, непоклапања и несклада, била вам је потребна истрајност камиле, велики резервоари већ раније стечених знања, али и игривост и умеће за проналажењем правих речи. Велики број вас успео је да пређе тај пут, пронађе оазу, и нас, као ваше сапутнике на том путу, награди одмором. У вашим оазама уживали смо у низу довитљивих превода и нијанси, а понегде чак и у вашој слободи и игри речи. Са оваквим младим преводиоцима попут вас верујемо да ће српска гладна и жедна читалачка публика имати сигурну спону са непресушном руском књижевношћу још много година!

Вашим литерарним, ликовним и преводачким радовима подсетили сте нас колико је важна улога наставника руског језика, наставника српског језика и књижевности, као и наставника ликовне културе. Подсетили сте нас да је свако од нас помало и наставник руске књижевности, руске историје и географије, наставник историје уметности (музике, сликарства и филма), као и руске народне културе. Сада смо сигурни да ће пламен који гори у вашим очима још дуго сијати у наредним поколењима. На том сазнању које сте нам пружили неизмерно смо вам захвални!

Најбољи литерарни рад на тему *Русија мојим очима* написала је **Сара Алексић**, ученица трећег разреда Десете гимназије *Михајло Пупин* у Београду.

Најбољи ликовни рад на тему *Русија мојим очима* нацртала је **Милица Атанацковић**, ученица трећег разреда Гимназије *Стеван Пузић* у Руми.

Најбољи превод са руског на српски језик кратких прича Генадија Циферова *Приче старинског града* и *Јавор* урадила је **Тамара Животић**, ученица четвртог разреда *Филолошке гимназије* у Београду.

Свим учесницима на конкурс се искрено захваљујемо!

Одсек за славистику
Филозофски факултет, Нови Сад

Победнички радови

Ликовни конкурс

Милица Атанацковић, ученица трећег разреда Гимназије Стеван Пузић у Руми

Литерарни конкурс

Сара Алексић, ученица трећег разреда Десете гимназије *Михајло Пупин* у Београду

Русија мојим очима

Земља која лежи између планине Урал и Берингеровог мореуза, Русија. Земља у којој нисам била, али сам је посетила. Мој водич била је књижевност, Достојевски и Булгаков уз Пушкина и Гогоља.

Земљу чини народ, а Русе и мене упознао је Фјодор Михајлович Достојевски. Представио ме коцкару, несхваћеном писцу, лажној буржоазији и злочинцу. Сваки нови познаник причао је нову причу, нову борбу против света, у којој нема много шанси за победу. Ова познанства отварају врата људске душе, а њихова борбе служе као водич кроз живот.

Руске крајолике упознала сам у стиху Александра Сергејевича Пушкина. Замишљала сам живахна руска села, разнолику природу и сеоску идилу. Ту сам нашла уточиште од свакодневнице, гужве и буке. Али у бајковитом пределу налазе се не толико бајковити људи. Хармонију нарушавају сукоби просте љубави и компликованог незадовољства, како код Пушкина, тако и данас.

Само у Русији пас постаје човек, а мачак игра шах, захваљујући Михаилу Афанасјевићу Булагакову. Сумњам да ће се наћи аутор који ће замахнути мој ум као Булгаков. Прислушкивање разговора на Патријаршиском рибаку, провиривање у Садову улицу бр. 302, присуствовање операцијама у Обуховљевој улици су сцене које никада не напусте мозак. У тим тренуцима, на ироничан начин, осетиш се већим од саме природе. Булгаковљева Москва вас прати у сновима, а тражите је у свакодневници.

Моје упознавање с Русијом не стаје овде. Тренутно ми Борис Пастернак помаже да разумем руску револуцију и касније грађански рат. Ако је књижевност огледало земље, волела бих да пакујем кофере за Русију.

Русију разуме онај ко контрира самом себи. Ово је земља у којој заједно стоје Ермитаж са својим сјајом и практични бетонски блокови брутализма. Земља разапета између три света, Европе, Азије и Америке. Све ове разлике стварају земљу са очигледним манама због којих ју је лакше разумети.

А овај рукопис, као и сваки други, не гори.

Преводилачки конкурс

Тамара Животић, ученица четвртог разреда *Филолошке гимназије* у Београду

Генадиј Циферов

Приче једног древног града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Рећи ћеш: "Наравно да је лоше!"

Уосталом, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој.

Двобој – то је кад људи једни друге боду мачевима.

– Немојте! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је исто тако викао: "Немојте! Немојте! Немојте!"

Али то је мало помагало. И онда је он просто отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што си већ разумео, у овом случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је ту невероватно.

После тог прождрљивог испада двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, противници су почели да једноставно дувају један у другога.

И дували би тако све док један не би некуд одлетео.

А то је, рекао бих, најбољи начин да се путује.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

Она у неким случајевима помаже. Управо онда када, наравно, не желиш да се бијеш, него да путујеш.

Клен

Са клена се осуло бакарно лишће. Лишче га је покупило и њиме застрло стазицу до своје куће.

"Ево, – помислило је лишче, – гости ће се обрадовати". Али нико од гостију није ходио по тој кленовој стази.

– Али зашто, зашто? – питало је оно јелена. – Тако је лепа стазица, а нико по њој не иде.

– Ах, – рече јелен, – кленов лист је налик на срце. Ја немам срца да газим срце јесени.

Бајина Башта

Гимназија Јосиф Панчић

Магдалена Радојичић – 2. година – преводилачки конкурс

Клѐн- Javor

Javor je zbacio grimizno lišće. Mali Lisac ih je podigao i s njima položio put do svoje kuće. „Evo“, pomisli on- „obradoваћу goste“. Međutim, niko od gostiju nije krenuo tom javorovom stazom.

-Ali зашто, зашто? – питао је Jelena. Tako lepa staza, a po njoj niko ne ide.

„Ah“- rekao je Jelen, -„Javorov list liči na srce. Ne mogu da nagazim ovo jesenje srce.“

Сказки старинного города (отрывок)- Bajke drevnog grada (odlomak)

Da li je dobro ili loše ako je kralj proždrljivac? Kažete :“Naravno, loše je.“ U stvari, i ja tako mislim, ali ponekad...

U jednom drevnom gradu, gde je kralj bio proždrljivac, bilo je nešto страшно-dvoboj. Dvoboj-znači da se ljudi међусобно ubadaju mačevima. –„Ne možeš!“ -povikaćeš. -Čovek nije pečena patka!

Je li tako? A ovaj kralj je takode vikao : „Ne možeš, ne možeš, ne možeš!“

Ali nije mnogo pomoglo. A onda je samo otvorio usta, i samo progutao sve mačeve.

Kao što razumete, u ovom slučaju, nije pomogla kraljevska pamet- kraljevska proždrljivost. Ali evo šta je iznenađujuće.

Posle ove proždrljivosti, dueli su postali lepi. Lišeni mačeva, duelisti su počeli jednostavno da duvaju jedni na druge. I duvali su dok jedan nije negde odleteo. Pa ovo je, mislim najbolji način putovanja. Dakle, živela kraljevska proždrljivost.

U nekim slučajevima ovo pomaže. Naime, kada želite da se ne tučete, naravno, već da putujete.

Magdalena Radojičić

Gimnazija „Josif Pančić“, druga godina prirodno-matematičkog smera, Bajina Bašta

Ciferov Genadij - bajke drevnog grada

Da li je dobro ili lose ako je kralj proždrljivac?

Ti kažeš: „ naravno da je loše" - naravno i ja tako mislim ali ponekad...

U jednom drevnom gradu Gde je kralj bio proždrljivac postojala je nekakva strašna stvar- Dvoboj to znači da ljudi jedne druge kolju mačevima.

- Nemoguće! Povika ti. - nije čovek pečena patka.

Ispravno. I taj je kralj takođe vikao „nemoguće,nemoguće,nemoguće." Ali slabo je to delovalo.

I Tada je on prosto otvorio usta i progutao sve mačeve.

Kako si ti i shvatio u ovoj situaciji nije pomogao kraljevski um već kraljevsko prejedanje. Posle tog prejedanja, Dvoboj su postali predivni. Lišeni mačeva duelisti bi jednostavno krenuli da duvaju jedan na drugog. I duvali su do trenutka kada bi Jedan od njih odleteo negde. A to je po mom mišljenju najbolji način putovanja.

Prema tome živelo kraljevsko prejedanje! U nekoliko situacija to pomaže. Upravo tada kada ne želiš da se tučeš već Naravno da putuješ.

Trifunovic Stasa,II- razred Gimnazija „Josif Pancic" Bajina Basta.

Ciferov Genadij - Javor

Odbacivao je Javor crveno lišće. Lisica ih podiže i napravi put ka svojoj kući „ Evo obradovacu goste" - mislila je. Međutim niko od gostiju nije hodaо po klenovom putu. - ali zašto, zašto?

Upita on jelena - kako lep put a niko ne ide po njemu - Ah, reče jelen - list klена liči na srce. Ja ne mogu stati na srce jeseni.

Trifunovic Stasa,II- razred, Gimnazija „ Josif Pancic" , Bajina Basta.

Prevodi tekstova:

1. Tekst:

Da li je dobro ili loše ako je kralj proždrljivac? Kažete: <<Naravno, loše je>>.
U stvari, i ja tako mislim, ali ponekad ...

U jednom drevnom gradu, gde je kralj bio proždrljivac, bilo je nešto strašno - dvoboj.

Dvoboj znači da se ljudi međusobno ubadaju mačevima.

- Ne možeš! Ti vrištiš. - Čovek nije pečena patka!

Jel tako. A ovaj kralj je takođe vikao: <<Ne možeš, ne možeš, ne možeš!>>

Ali nije mnogo pomoglo. A onda je samo otvorio usta.

I samo je progutao sve mačeve.

Kao što razumete, u ovom slučaju nije pomogla kraljevska pamet - kraljevska proždrljivost. Ali evo šta je iznenađujuće.

Posle ove proždrljivosti, dueli su postali lepi.

Lišeni mačeva, duelisti su počeli jednostavno da duvaju jedni na druge. I duvali su dok jedan nije negde odleteo.

Pa, ovo je, mislim, najbolji način putovanja.

Dakle, žive! kraljevska proždrljivost!

U nekim slučajevima ovo pomaže. Naime, kada želite da se ne tučete, naravno, već da putujete.

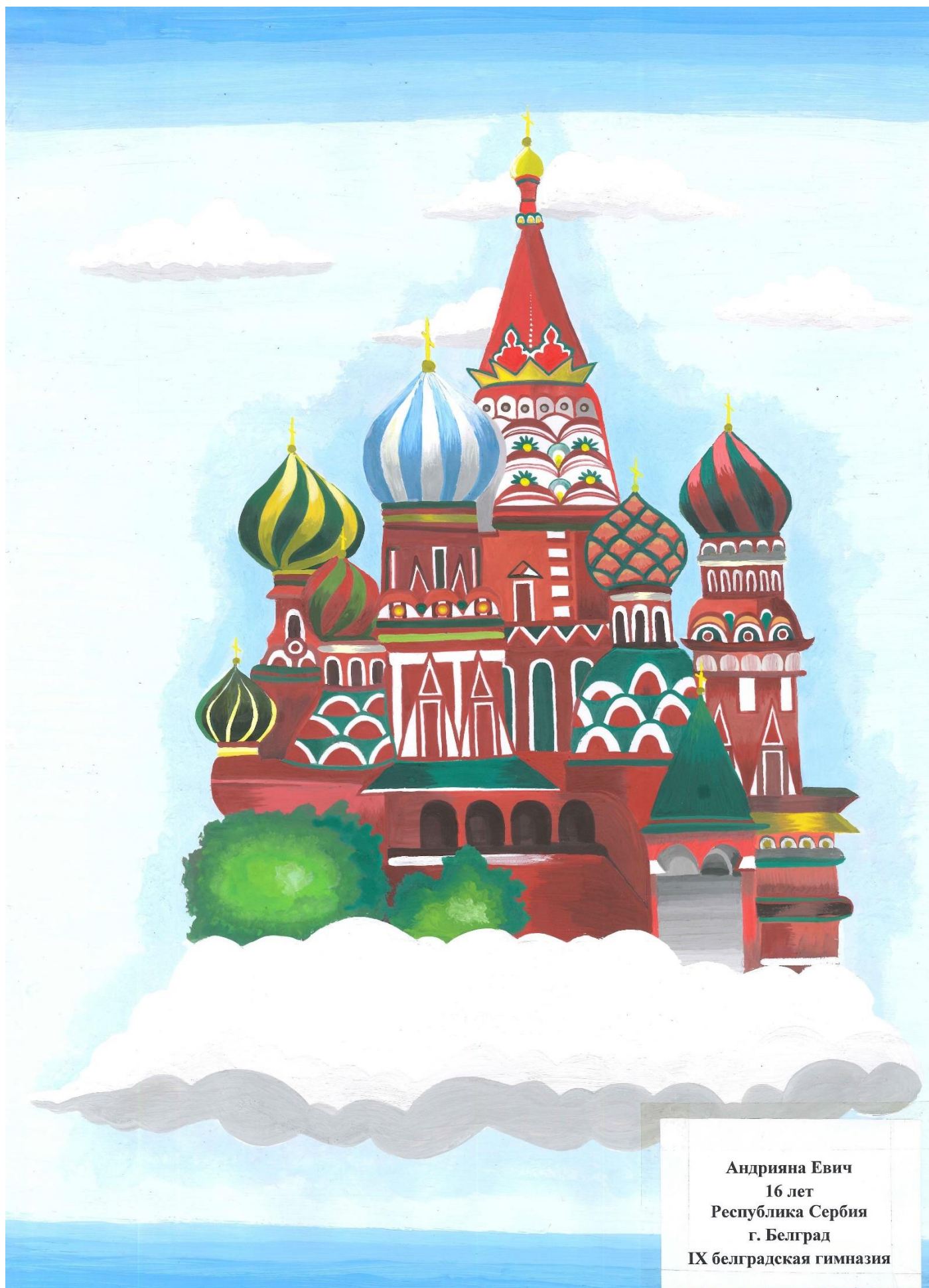
1. Tekst:

Javor je bio posut grimiznim lišćem. Mala Lisica ih je pokupila i položila im put do svoje kuće.

<<Evo, pomisli on, obradovaću goste>>. Međutim, niko od gostiju nije krenuo tom javorovom stazom.

- Ali zašto, zašto? Pitao je Jelena. - Tako lepa staza, a po njoj niko ne ide.

- Ah, - rekao je Jelen, - javorov list liči na srce. Ne mogu da nagazim ovo jesenje srce.

Андріяна Евич
16 лет
Республика Сербия
г. Белград
IX белградская гимназия

Београд

Х гимназија *Михајло Пупин*

Сара Алексић – 3. година – литерарни конкурс – победнички рад

Русија мојим очима

Земља која лежи између планине Урал и Берингеровог мореуза, Русија. Земља у којој нисам била, али сам је посетила. Мој водич била је књижевност, Достојевски и Булгаков уз Пушкина и Гогоља.

Земљу чини народ, а Русе и мене упознао је Фјодор Михајлович Достојевски. Представио ме коцкару, несхваћеном писцу, лажној буржоазији и злочинцу. Сваки нови познаник причао је нову причу, нову борбу против света, у којој нема много шанси за победу. Ова познанства отварају врата људске душе, а њихова борбе служе као водич кроз живот.

Руске крајолике упознала сам у стиху Александра Сергејевича Пушкина. Замишљала сам живахна руска села, разнолику природу и сеоску идилу. Ту сам нашла уточиште од свакодневнице, гужве и буке. Али у бајковитом пределу налазе се не толико бајковити људи. Хармонију нарушавају сукоби просте љубави и компликованог незадовољства, како код Пушкина, тако и данас.

Само у Русији пас постаје човек, а мачак игра шах, захваљујући Михаилу Афанасвејичу Булагакову. Сумњам да ће се наћи аутор који ће замађијати мој ум као Булгаков. Прислушкивање разговора на Патријаршиском рибњаку, провиривање у Садову улицу бр. 302, присуствовање операцијама у Обуховљевој улици су сцене које никада не напусте мозак. У тим тренуцима, на ироничан начин, осетиш се већим од саме природе. Булгаковљева Москва вас прати у сновима, а тражите је у свакодневници.

Моје упознавање с Русијом не стаје овде. Тренутно ми Борис Пастернак помаже да разумем руску револуцију и касније грађански рат. Ако је књижевност огледало земље, волела бих да пакујем кофере за Русију.

Русију разуме онај ко контрира самом себи. Ово је земља у којој заједно стоје Ермитаж са својим сјајом и практични бетонски блокови брутализма. Земља разапета између три света, Европе, Азије и Америке. Све ове разлике стварају земљу са очигледним манама због којих ју је лакше разумети.

А овај рукопис, као и сваки други, не гори.

Београд

Војна гимназија

Милан Петровић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке старог града (одломак)*

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљив ? Рећи ћеш: „ Наравно да је лоше“.

Заправо и ја исто тако мислим, али понекад ...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, постојала је једна страшна ствар – двобој.

Двобој- то значи да се људи пробадају мачевима.

„Немогуће“, повикаћеш , „Човек није печена патка !“

Тачно. И тај краљ такође је викао: „Немогуће, немогуће, немогуће!“ . Али то му је мало помогло.

Тада је он једноставно отворио уста и прогутао све мачеве.

Како си схватио, у том случају није помогао краљевски ум- него краљевска прождрљивост. Али ево шта је чудесно.

После те прождрљивости двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, учесници двобоја почели су једноставно дувати један на другог.

И дували су све док један од њих не би одлетео негде.

Па, то је, ја мислим, најбољи начин за путовање !

Стога, живела краљевска прождрљивост !

У неким случајевима то помаже. А посебно тада, када не желиш да се тучеш, већ наравно, да путујеш.

Генадиј Циферов *Јавор*

Опадало је са јавора тамноцрвено лишће. Мали лисичић га је скупљао и њиме покрио стазицу до свог дома.

„Ево“ , мислио је он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазицом.

„Али зашто, зашто ?“ , питао је јелена, „Тако лепа стазица, а нико ни да крене њоме“

„Ах“ , рекао је јелен , „лист јавора личи на срце. Ја не могу стати на то срце јесени“.

Београд

Гимназија *Патријарх Павле*

Софја Косјак – 1. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов *Приче стариног града* (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ ждероња? Ти ћеш рећи: "Наравно да је лоше".

У ствари, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био ждероња, постојала је нека грозна ствар - двобој. Двобој значи да људи убадају један другог мачевима.

- То је немогуће! Завриштаћеш ти. - Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: "То је немогуће, то је немогуће, то је немогуће!"

Али није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости, дуели су постали прелепи. Лишени мачева, супарници су почели једноставно да дувају један на другог. И дували су све, док један није негде одлетео.

Па ово је, ја мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Наиме тада, када не желиш да се тучеш, наравно, већ да путујеш.

Генадиј Циферов *"Јавор"*

Осипао је јавор тамно црвено лишће. Подизао их је лисичић и сместио је лишћем стазицу ка својој кући.

"Ево, - помислио он, - обрадоваћу госте". Међутим, нико од гостију није прошао овим јаворовим путем.

— Али зашто, због чега? - питао је јелена. - Таква лепа стазица, а нико не пролази по њој.

— Ах, - рекао је јелен, - листић од јавора личи на срце. Ја не могу да згазим ово јесење срце.

Београд

Математичка гимназија

Војин Радовановић – 4. година – преводилачки и литерарни конкурс

Генадиј Циферов *Приче прастарог града* (одломак)

Је ли добро или лоше, ако је краљ ждероња? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше.“

Иначе и ја исто тако мислим, али понекад...

У једном прастаром граду, где краљ беше ждероња, постојала је некаква страшна ствар – дуел.

Дуел – то значи да људи пробадају један другог рапирима.

„Нипошто!“, повикаћеш, „Човек није печена патка!“

Тако је. И тај краљ је исто викао: „Нипошто, нипошто, нипошто!“

Али то је мало помагало. И тада је он просто отворио уста.

И једноставно прогутао све рапире.

Како си разумео, у том случају није помогла краљевска памет, већ краљевско ждрање. Али, ево, шта је запањујуће.

После тог ждрања дуели су постали предивни.

Лишени рапира, дуеланти су кренули само да дувају један на другог. И дували су све док један није одлетео некуд.

А то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живело краљевско ждрање!

У неким случајевима то помаже. А баш онда, када се не желимо тући, наравно, већ путовати.

Генадиј Циферов *Јавор*

Са јавора се осипаше grimizно лишће. Подиже их лисичић и прекри њима стазу ка кући својој. „Ево“, мислио је он, „обрадоваћу госте.“ Ипак нико од гостију није ходао по тој јаворовој стази. „Али зашто, зашто“, упита он јелена. „Тако лепа стаза, а нико по њој не хода.“

„Ах“, рече јелен, „јаворов лист је налик срцу. Ја не могу газити по том срцу јесени.“

Русија мојим очима¹

Да ли сте знали да је Русија највећа држава на свету? Сасвим сигурно јесте. Да ли сте знали да су и први мушкарац и прва жена у свемиру били Руси? Могуће да јесте. А да ли сте, пак, знали да у центру једног града на вијугавој реци Вјатки стоји кућа српске принцезе? Русија је таква, пуна изненађења.

Не бих желео да ови редови представе Русију као земљу врских писаца и одважних уметника, неустрашивих бораца и генијалних научника, очаравајуће природе и бурне историје, иако она то свакако јесте. Русија је, пре свега, као и свака друга земља, земља њених људи, те неописиве различитости, а опет и општег духа који спаја скоро 150 милиона њених становника. Док сам нисам томе посведочио, ни ја нисам могао да замислим шта се скрива у тој наизглед далекој земљи.

Шта заправо сачињава уобичајеног „Русијанца“ (*россиянин*, становник Русије)? Тешко је рећи, јер такав можда и не постоји. За мене је било право откриће да тамо, сем Руса, живе и десетине других народа, сваки са својом културом и обичајима. Сви празници, језици, јела и веровања имају своје место у шареном, блиставом мозаику онога што Русија јесте. У исто време сви Русијанци уживају у чарима руске бање, сладостима кваса и згуснутог млека, бескрајном испијању чаја и прослављању Нове године уз неизоставне мандарине.

Шумовита, а пуна пољана, окована ледом уз непрегледне плаже Кубања и Сочија, Русија је земља контраста. Упркос томе што Русија нема крилатицу, она је у целости „уједињена у различитости“, спајајући Европу и Азију, север и југ, блиско и далеко, разнородно и целовито.

Чак и време овде добија друго значење, док се сати претварају у минуте, протичући у ритму Амура, Волге и Јенисеја. За мене лично највредније успомене су оне из руског воза, где време губи свако значење, а звекот точкова подражава шумове ветра промене, који сваког путолова туда нагони.

Да, Русија је импозантна, интригантна, голема. Та величина нам, додуше, магли очи и искривљује вид, скрива од нас нешто неухватљиво, непојмљиво, мирођију у руском боршчу. Јесу ли то татарски слаткиши, петербуршке красоте, тајне Мамајевог кургана или камчатски вулкани? То нешто, ма како да је страно и чудно, плени својим духом и лепотом. Русија не само да је пространа, већ је и заносна, изузетна, непоновљива и до краја само своја. Нешто, што сваком може бити дом, као Љермонтову његова „Домовина“.

ученик:

Војин Радовановић, 4ц

Математичка гимназија

Београд

професорка:

Анђелка Петровић

¹ Ученик је 2018/19. школску годину провео на размени ученика у Кировском физичко-математичком лицеју у Кирову, Русији.

Београд

Савремена гимназија

Мина Јанковић – 1. година – ликовни конкурс

Геннадий Цыферов Сказки старинного города (отрывок)
Genadij Ciferov „Priče o drevnom gradu” (odlomak)

Da li je dobro ili loše ako je kralj proždrljivac? Reći ćeš:" Naravno da je loše."

Između ostalog i ja tako mislim, ali ponekad...

U jednom drevnom gradu gde je kralj bio proždrljivac postojala je jedna strašna stvar - dvoboj.

Dvoboj označava da ljudi jedni druge bodu mačevima.

- To se ne sme! - vrisnućeš. - Čovek nije pečena patka!

Istina. I taj kralj je isto tako govorio: " To se ne sme! To se ne sme! To se ne sme!"

Ali to nije mnogo pomoglo. I tada je on prosto otvorio usta. I jednostavno progutao sve mačeve.

Kao što si shvatio, u tom slučaju nije pomogla kraljevska pamet već kraljevska proždrljivost. Ali evo šta je u tome iznenadjujuće.

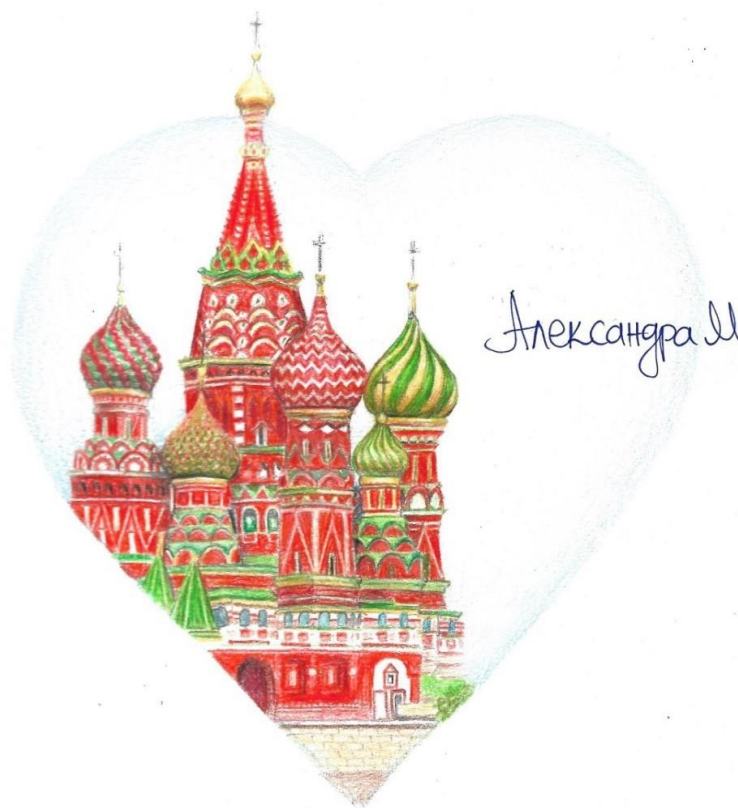
Nakon te proždrljivosti, dvoboji su postali prelepi.

Učesnici dvoboja kojima nisu dozvoljeni mačevi, počeli su prosto da duvaju jedan na drugog. I duvali su sve dotle, dok jedan nije odleteo nekuda.

A to je, ja bih rekao, najbolji način putovanja.

Dakle, živela kraljevska proždrljivost!

U nekim situacijama to pomaže. A baš onda kada upravo ne želiš da se tučeš, naravno, već da putuješ.

Београд

Средња школа и гимназија *Архимед*

Алиса Парфентјева – 3. година – преводилачки и литерарни конкурс

Генадиј Циферов
„Бајке древног града“
(одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи : „Наравно, лоше је“.

Генерално, и ја тако мислим, али понекад ...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно - двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

- Не може! Ти ћеш вриштати. - Човек није печена патка!

Тачно је. И овај краљ је такође викао: "Не може, не може, не може!"

Али је мали помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

После ове прождрљивости, дуели су постали леви.

Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дувао док један није одлетео негде.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када не желите да се борите, наравно, а путовати.

„Јавор“

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисица их је покупила и положила им пут до своје куће.

„Ево, помислио је он, - обрадоваћу госте". Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

- Ах, - рекао је јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Русија мојим очима

За мене је Русија повезана са нечим драгим. Говорећи о главним градовима Русије и најпопуларнијим: Москви и Санкт-Петербургу, они су на мене оставили посебан величанствени утисак. Када сам била тамо, освојили су ме својом лепотом. Шетајући међу зеленим травњацима који су се протезали унутар огромне палате Петерхоф, моју пажњу посебно је привукла фонтана и,

наравно, сама палата. Злато које је сијало кроз прскање фонтане. Након тога, посетили смо дворски трг, одакле можете сагледати Зимску палату. Кочије које су пролазиле додале су посебну стару атмосферу. У средини стоји Александрова колона, највиши споменик на свету. Такође једна од главних атракција је мост палате. Покретни мост преко реке Неве симбол је Санкт-Петербурга. Повезује острво Василиевски са централним делом града. Неки од елемената покретног моста моста стари су више од сто година. Ово је невероватан приказ: у дубокој ноћи, осветљеној градским светлима, мост почиње да се отвара, као да отвара капије у нешто изванредном. Шетајући летњом баштом нећете рећи да је ово најстарији градски парк. Некадашња летња резиденција Петра Великог постала је сликовити пример парковне уметности. Лавови, сфинге и грифони присутни су у целом граду, они симболизују стражаре, чувајући мир и интегритет овог града.

Посећујући рођаке у Сибиру, заљубила сам се у ове отворене просторе. Ово је узбудљиво место. Чистоћа и близина природе одузима дах. Тамо сам осетила сву сласт наше планете. Иако сам била мала, у мом сећању постоје тренуци када смо отишли у шуму, попут брања печурки и боровница, наше весеље када сама нађеш печурке и кући одеш са пуном корпом, задовољни собом; попела се на сам врх дрвећа, помогала деди и баки да беру усеве из баште. Преко дана смо хранили кућне љубимце, а одмарали смо се лежећи у сену. Навече су се окупљали за истим столом и вечерали са породицом. Смех се чуо у суседним собама, а осмеси су били од уха до уха - ево га, домаћа и драга атмосфера.

Радујем се новим сусретима са Русијом!

Београд

Фармацеутско-физиотерапеутска школа

Ивана Бухач – 1. година – ликовни конкурс

Београд

Филолошка гимназија

Ана Милојковић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив?

Рећи ћеш: „Лоше, наравно.“

У суштини, и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био ждерица, постојала је некаква страшна ствар – двобој.

Двобој значи да људи боду једни друге мачевима.

– Па не може то тако! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно тако. И тај краљ је викао: „Не може то тако, не може, не може!“

Али то није помагало.

И онда је он једноставно разјапио уста.

И једноставно прождрао све мачеве.

Као што си већ схватио, у овом случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је задивљујуће.

После овог преждеравања, двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, противници су једноставно почели да дувају једни у друге. И дували су тако све док један од њих не одлети некуда.

А то је, по мом мишљењу, најбољи вид путовања.

Према томе, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. У случајевима када, наравно, човек не жели да се туче, него да путује.

Анастасија Томашевић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше када је краљ алав?

Рећи ћеш: „Наравно да је лоше.“

Иначе, и ја тако сматрам, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био алав, постојала је једна страшна ствар – двобој.

Двобој подразумева да се људи међусобно боду мачевима.

– Не може то тако! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је викао: „Не може, не може, не може!“

Али то је мало помагало. И онда је он просто отворио уста.

И просто, као ала, прогутао све мачеве.
И ето, као што си разумео, у том случају није био од помоћи краљевски ум, већ краљевска алавост.
Али ево шта је невероватно.
После те алавости сви двобоји су постали предивни.
Учесници двобоја су, оставши без мачева, почели просто да дувају једни у друге. И дували би све до момента када би један од њих одлетео некуд.
А ја мислим да је то најбољи начин за путовања.
И тако, живела краљевска алавост!
У неким случајевима она помаже. Наравно, у случају када не желите да се тучете, већ желите да путујете.

Ангелина Церовина – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов
Бајке старог града
(одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?
Рекло би се: „Наравно, лоше.“
Уопштено гледајући, и ја исто тако мислим, али понекад...
У једном старом граду, у којем је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој.
Двобој значи да људи пробадају једни друге мачевима.
– Не може! – повикао би ти. – Човек није печена патка!
Тачно. И овај краљ је викао: „Не може, не може, не може!“
Али то је слабо помагало.
И онда је он једноставно отворио уста.
И једноставно прогутао све мачеве.
Као што си схватио, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.
После ове прождрљивости, двобоји су постали дивни.
Лишени мачева, учесници двобоја су једноставно почели да дувају једни у друге. И дували су до тренутка када један од њих не одлети некуда.
То је управо, по мом мишљењу, најбољи вид путовања.
И тако, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима то помаже. Управо онда, наравно, када не желимо да се бијемо, него да путујемо.

Јавор

Опадало је гримизно јаворово лишће. Лисичић их је подигао и направио од њих путић до своје куће.
"Ево, мислио је он, гости ће се обрадовати".
Међутим, нико од гостију није прошао тим јавор-пудићем.
– Али зашто, зашто? – питао је он јелена. – Тако је леп пудић, а нико њиме не иде.
– Ах, – рекао је јелен, – јаворов лист личи на срце. Не могу да газим то срце јесени.

Андријана Стикић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града (одломак)

Добро ли је ил' је лоше кад је краљ прождрљив? Рећи ћеш: „Лоше, наравно!”

Иначе, и ја тако мислим, али понекад...

У једном старинском граду, у ком је краљ био прави прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - двобој.

Двобој - то значи да људи боду једни друге мачевима.

„Недопустиво”, вриснеш ти, „човек није печена патка!”

Тако је. И овај краљ је вриштао: „Недопустиво, недопустиво, недопустиво!”

Али то није много помагало. И тада је он једноставно отворио уста и прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају није помогао краљевски ум већ краљевска прождрљивост. Али ево изненађења.

После те прождрљивости двобоји су постали прелепи.

Лишени мачева, супарници су почели једноставно да дувају један у другог и дували би све дотле док један од њих не би негде одлетео.

А то је, ја мислим, најбољи начин за путовања.

Према томе, жива нам била краљевска прождрљивост!

У неким случајевима она помаже, и то баш онда када, наравно, не желимо да се тучемо, него да путујемо.

Андријана Тирнанић – 4. година – литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

Дугогодишње прелиставање уџбеника руског језика, слушање руске музике и упознавање са традицијом осликали су прелепи пејзаж једне земље у мом срцу.

Русија обилује разноликим празницима и обичајима, али бих један издвојила. Веома сам наклоњена празнику који носи назив Масленица. Овај мајушни делић Русије је моја наставница руског језика из основне школе дочарала својим ученицима. Када би дошао дан празника, деца би направила палачинке и донела их у школу. Остао ми је још увек у лепом сећању.

Оно што највише привлачи моју пажњу јесте њихова архитектура која је јединствена у свету. Почевши од њиховог главног трга у Москви, па преко разних манастира, можемо се упознати са богатом културом која је очувана све до данашњег дана.

Када имам слободног времена често слушам руску музику. Допадају ми се њихове народне песме, али понајвише музика која је сада у тренду. Извођач који се мени највише допада јесте JONY.

Некада не морамо дотаћи нешто директно како бисмо били у контакту. Уз данашњу технологију се можемо сасвим упознати са било чиме што нас занима. Па и са Русијом.

Генадиј Циферов

**Бајке једног древног града
(одломак)**

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив?

Одговорићеш: „Наравно да је лоше.“

Уопште узев, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојало је нешто страшно – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно пробадају мачевима.

– То је недопустиво! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је викао: „То је недопустиво, недопустиво, недопустиво!“

Али то није много помогло. А онда је само отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што сте већ разумели, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост.

Али ево шта је изненађујуће.

Након ове прождрљивости, двобоји су постали прелепи.

Дуелисти су, оставши без мачева, почели да једноставно дувају једни у друге. И дували би тако све док један од њих не би некуд одлетео.

Ово је, рекао бих, најбољи начин да се путује.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима помаже. Онда, наравно, када не желите да се борите, већ да путујете.

Анђела Јовановић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

**Бајке древног града
(одломак)**

Мислите ли да је добро или лоше ако је краљ прождрљив? Рећи ћете: "Наравно да је лоше".

Уосталом, и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, у ком је краљ био прождрљив, постојала је једна страшна ствар - двобој.

Двобој - то је кад људи боду једни друге мачевима.

- Немојте! - завацићеш ти. - Човек није печена патка.

Слажем се. Е, исто тако је вапио и краљ: "Немојте, немојте, немојте!"

Међутим, то није имало неког нарочитог утицаја. И онда је он просто отворио уста и прогутао све мачеве.

У овом случају није краљевски ум био тај који је помогао, већ је помогла краљевска прождрљивост.

Али ево шта је задивљујуће.

После ове прождрљивости двобоји су постали дивни.

Оставши без својих мачева, противници су почели само да дувају један у другог. И дували би тако све док један од њих не би одлетео некуда.

А то је, рекао бих, најбољи начин да се некуд отпутује.

Према томе, нека је слава и хвала краљевској прождрљивости!

У неким случајевима она је од помоћи. У оним случајевима, наравно, када не желимо да се бијемо, него да путујемо.

Бурђица Вукадиновић – 4. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Много је онога што Русију чини занимљивом земљом. Ми смо о њој учили углавном на часовима руског језика, зато могу говорити о неким стварима које су ми се допале у вези са Русијом.

На првом месту морам споменути руску књижевност која широко одражава естетску, моралну и духовну вредност и идеје ове земље. Када је руска књижевност процветала, открила нам је писце попут Гогоља, Пушкина, Толстоја, Чехова и Достојевског, озбиљни свет племените бриге за сваког човека, топлине и блакости. Импазонтан је низ руских композитора, предвођен Чајковским, Рахмањиновим, Мусоргским. Они су створили дела која оплемењују људе и која се често изводе у концертним дворанама и оперским кућама широм света.

И поред високо развијене модерне културе, Русија и даље брижљиво чува раскошне традиције своје нације, које су дубоко укорењене у православљу и још даље, у временима пре примања хришћанства. Веома је богат и шаренолик свет руских празника, тих речитих подсетника на руску ближу и далеку прошлост. А где су празници – ту је и живописна руска кухиња, од боршча и пељмена па до палачинки пуњених мирисним слатким филом или кавијаром.

И сам руски језик је веома леп и миловучан. У први мах делује да га је тешко научити, али ако се човек довољно потруди, може научити барем оно најосновније.

Волела бих да одем у Русију и упознам се са њом уживо. Верујем да би ме то познанство бескрајно обогатило и усређило.

Ивана Игњатовић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града

(одломак)

Да ли је добро или рђаво ако је краљ прождрљив? Рећи ћеш: "Наравно да је рђаво".

Уосталом, и ја тако мислим. Али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљив, постојала је једна чудна ствар – двобој.

Двобој подразумева да људи набадају један другог на мачеве.

– То се не сме! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно тако. И овај краљ је исто викао: "То се не сме, не, не!"

Али то није помогло. И онда је он једноставно отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што си већ разумео, у овом случају није помогао краљев разум – помогла је краљева прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

После тог прождирања двобоји су постали предивни.

Лишени мачева, противници су почели да дувају један на другог. И дували су тако све док један не одлети некуд.

А то је, по мом мишљењу, најбољи начин да се путује.

Стога, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима она помаже. Нарочито онда, наравно, кад ти није до борбе, него до путовања.

Јавор

Осипало се бакарно лишће са јавора. Лисичић их је подигао и од њих посложио путељак до своје куће.

"Ето, – мислио је, – обрадоваћу госте." Међутим, нико од гостију није ишао јаворовим путељком.

– Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Тако је лепа стаза, а нико по њој не иде.

– Ех, – рече јелен, – јаворов лист личи на срце. Не могу да газим по овом срцу јесени.

Јана Марковић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше да краљ буде прождрљив? Рећи ћеш: „Наравно да је лоше!”

Уопштено говорећи, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљив, постојала је некаква страшна ствар - двобој. Двобој значи да се људи узајамно пробадају мачевима.

- Не сме се то! - викнућеш ти, - човек није печено пиле!

У праву си. И тај краљ је викао: „Не сме се, не сме, не сме!”

Али то је мало помагало. И онда је он једноставно отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што видиш, у овом случају није помогао краљев ум већ краљева прождрљивост. Али ево шта је ту задивљујуће.

После те прождрљивости двобоји су постали леви.

Лишени мачева, учесници двобоја су почели једноставно да дувају једни у друге и дували су све дотле док један од њих не би негде одлетео.

А ја мислим да је то најбољи начин путовања.

Према томе, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима она помаже. Поготово онда када, наравно, не желиш да се тучеш, него да путујеш.

Јана Поповић – 4. година – литерарни и преводилачки конкурс

Русија мојим очима

Руски језик сам почела да учим у основној школи. Имала сам изузетну наставницу чији циљ није био само да нас научи основе граматике, већ и шта заправо представља Русија. На много начина

смо сазнавали више о Русији, између осталог, и кроз песме и песмице, приче и разне друге текстове, па чак и кроз пуно занимљивих искустава моје наставнице.

Ипак, најбоља ствар везана за то била је могућност да комуницирамо са вршњацима из Русије, а у једном тренутку се указала и могућност одласка код њих. На жалост, лично ја нисам била у могућности да тамо одем, али моји најбољи пријатељи јесу, и имали су незаборавно искуство. На моју велику радост, деца из Русије су касније дошла у Србију и тада смо се спријатељили. Мој руски језик је тада много унапредио и још више сам заволела и Русе и Русију. Због тога сам наставила да учим овај дивни језик, и наставићу да га учим и убудуће.

Русија можда важи за хладну земљу, али она има добре људе доброг срца. Многобројне знаменитости, шаренолики обичаји и љупки пејзажи чине је једном од душевно најтоплијих и најгостољубивијих земаља.

Поносна сам што знам руски језик и што, уопште, имам било какве везе са Русијом. Жарко желим и надам се да ће ми се указати прилика да посетим ову земљу раскошне лепоте, а сигурна сам да ћу је тада заволети још више.

Генадиј Циферов

Клен

Јавор је одбацивао своје гримизно лишће. Њега је сакупило младунче лисице и њиме прекрило пут до своје куће.

"Ето, - мислило је оно, - обрадоваћу своје госте". Али нико од гостију није ишао том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? - питало је јелена. - Тако је леп пут, а нико њиме не иде.

- Ах, рече јелен, - јаворов лист подсећа на срце. Ја не могу да газим по том срцу јесени.

Јефимија Мија Стевановић – 4. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Узевши у обзир припадање истом културном кругу народа већ стотинама година, српско-руски однос на мене је оставио веома јак утисак. Онај који се не може дочарати у пар реченица мог скромног, али искреног записа, пуног љубави према братском народу.

Захваљујући школи и смеру на којем сам, имала сам прилику да посетим Русију, као и да створим мноштво пријатељстава у овој земљи. Тамо сам била у новембру 2018. године. Иако кратко искуство, памтићу га цео живот.

Сати проведени у возу од Москве до Волгограда, посматрање Божије творевине кроз прозор на којем су се пејзажи вртили као у калеидоскопу... Упознавање руског менталитета, хитре гостољубивости наших домаћина и воље да, где год да су, направе веселу атмосферу. Да расположење у вагону буде још боље, упознала сам старије ученике из своје школе, који су ми постали веома драги, а са онима које сам већ познавала додатно сам се зближила.

СТИЖЕМО У ВОЛГОГРАД, вече тмурно, магловито, пљушти киша. Преуморни смо од пута, а идемо у обилазак града. Наравно, умор одлази у заборав и прелази у одушевљење када смо угледали

огромну статуу *Мајка отаџбина зове!* Мамајев Курган и Сала војничке славе заустављају дах, као и цео меморијални комплекс у знак сећања на Стаљинградску битку.

Сутрадан – облизак музеја *Панорама* са прелепим зидом осликаним тако да приказује завршетак битке и просто увлачи у себе тродимензионалним додацима. Музеј *Стаљинградска битка* и *Памјат* једнако одишу ратном атмосфером, као и цео град који је на мене оставио печат јачи и од Велике Москве.

Баш из тог разлога сам писала о овом граду крај реке Волге, јер не добија код нас пажњу коју заслужује.

Свима препоручујем да га посете. Историјски ћете бити надахнути, пропутоваћете 'даље' од Питера и Москве и никако нећете зажалити!

Катарина Павловић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов
Бајке једног старог града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив? Рећи ћеш: "Наравно да је лоше".

Уосталом, тако и ја мислим, мада понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, постојала је некад нека страшна ствар која се звала двобој.

Двобој - то је када два човека један другог пробадају мачевима.

- То је недопустиво! - повикаћеш ти. - Човек није патка за печење!

Потпуно се слажем. И тај краљ је викао: "То је недопустиво, немојте, немојте!"

Али то није било од неке користи. И тада је он једноставно отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што и сам видиш, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост. Али нешто друго је ту запањујуће.

Након тог прождирања двобоји су постали дивна ствар.

Оставши без мачева, учесници двобоја су почели просто да дувају један у другог. И дували су тако, дували, све док један од њих не одлети некуда.

А то је, по мом мишљењу, један од најбољих начина да се путује.

И зато - живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима она помаже. И то баш у оним случајевима када ти, наравно, није до туче, него до путовања.

Јавор

Јавор је одбацивао своје бакарно лишће. Покупило га је лијино младунче и њиме прекрило пут до своје куће.

"Ето, - мислило је оно, - обрадоваћу госте. Али нико од гостију није кренуо јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? - питало је оно јелена. - Тако је лепа стаза, а нико не иде њоме.

- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Ја не могу да газим то срце јесени.

Магдалена Танасијевић – 1. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ халапљив? Рећи ћеш: „Наравно да је лоше.”
Иначе, и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био халапљив, постојала је једна страшна ствар – двобој. Двобој – то значи да људи једни друге убадају мачевима.

- Не тако! – повикаћеш ти. – Није човек печено пиле!
Тако је. И овај краљ је такође викао: „Не тако, не тако, не тако!”
Али, то није много помогло. И тада је он просто отворио уста.
И једноставно прогутао све мачеве.

Као што си већ схватио, овде није помогао краљевски ум, већ краљевска халапљивост. Али, ево шта је чудесно.

Због те халапљивости двобоји су постали прелепи. Оставши без мачева, двобојници су почели просто да дувају један у другог. И дували су до тог момента, док један не би некуда одлетео.

А то је, ја мислим, најлепши начин путовања. И зато, живела краљевска халапљивост!
У неким случајевима то помаже. И баш онда када ти се не туче, већ путује.

Генадиј Циферов Јавор

Јавор је расуо пурпурно лишће. Лисичић га је покупио и њиме покрио стазицу ка својој кући.
„Ево, - мислио је он, - обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није пошао том јаворовом стазицом.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стазица, а нико не иде њоме.
- Ах, – рекао је јелен – лист јавора подсећа на срце. Ја не могу да газим по том јесењем срцу.

Николета Кубуровић – 1. година – преводачки и ликовни конкурс

Genadij Mihailović Ciferov *Bajke drevnog grada (odlomak)*

Kada bi vas pitali da li je dobro ili loše ako je kralj proždrljivac, rekli biste: “Naravno da je loše”.
Inače i ja tako mislim, ali ponekad...

U jednom starom gradu, gde je kralj bio proždrljivac, dešavale su se strašne stvari — dvoboji.
Dvoboj je kada se ljudi međusobno ubadaju mačevima.

— Nemoguće! — rekli biste. — Čovek nije pečeno pile!
Upavu ste. I ovaj kralj je isto vikao: “Nemoguće, nemoguće, nemoguće!”
No, nije to mnogo pomoglo. A potom je samo otvorio usta. I naprosto progutao sve mačeve.
Kao što vidite, ovde nije bila od pomoći kraljevska pamet, već kraljevska proždrljivost.

No, evo nečeg iznenađujućeg.

Posle navedenog proždiranja, dvoboji su postali prelepi.

Lišeni mačeva, duelisti su počeli jednostavno da duvaju jedni u druge. I duvali su tako, sve dok jedan od njih ne bi nekud odleteo.

Ovo je, čini mi se, najbolji način putovanja.

S'toga, živela kraljevska proždrljivost!

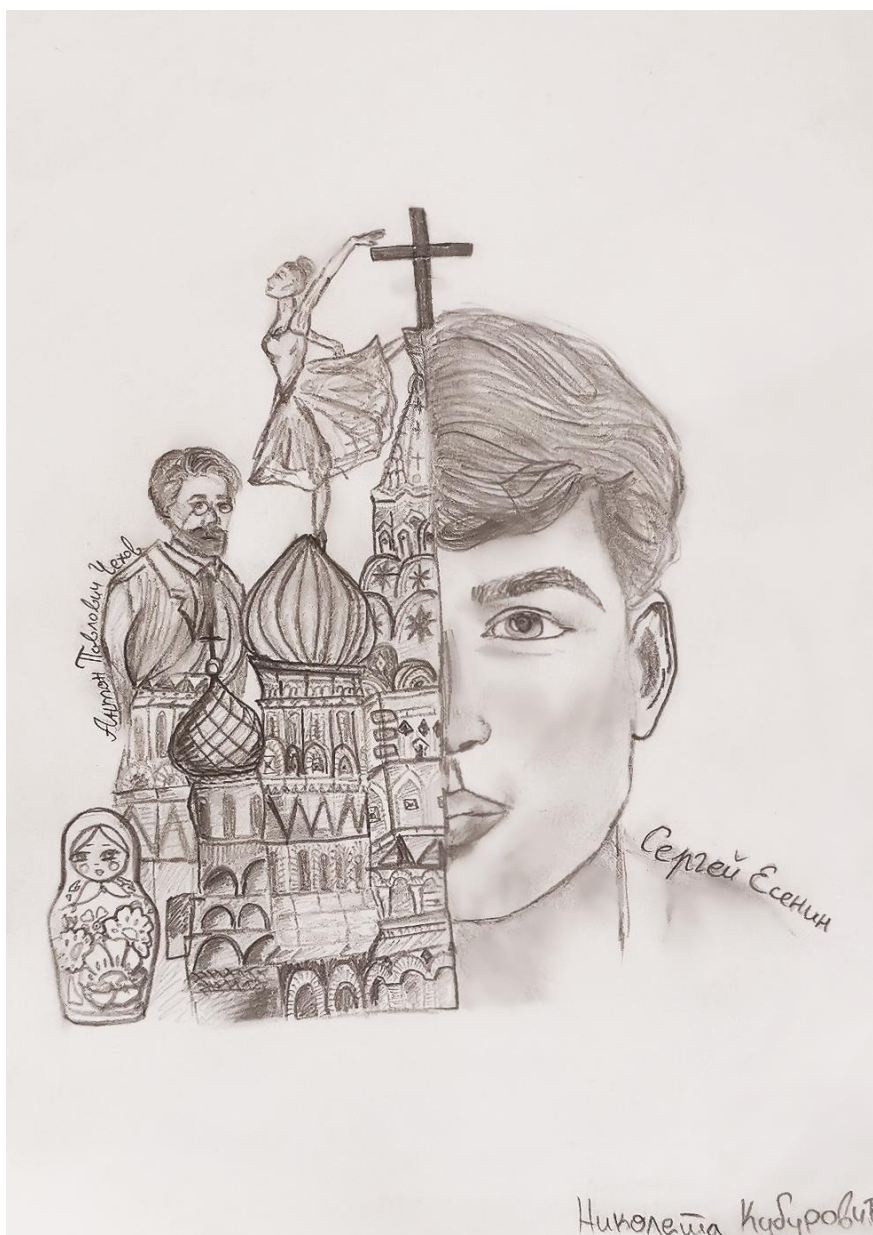
U nekim slučajevima ovo pomaže. Upravo onda kada ne želite da se borite, naravno, već da putujete.

Javor

Javor je polako otpuštao svoje grimizno lišće. Lisiče ih je pokupilo i njima popločalo put do svoje kuće.

“Evo,— pomislilo je,—obradovaću goste”. Međutim, niko od gostiju nije pošao tom javorovom stazom. —

Ali zašto, zašto? — upitalo je jelena. —Tako lepa staza, a niko ne ide po njoj . — Ah, — reče jelen, — javorov list liči na srce. Ne mogu da gazim po srcu jeseni.

ЈАВОР (Генадиј Циферов)

Јавор је осипао своја гримизна лишћа. Подигла их је лисица и положила лишће на своју стазу ка кући. «Ево, - помислила она, - обрадоваћу госте». Али нико од гостију није хтео да иде по јаворовој стази. — Али зашто, зашто? — питала је лисица јелена— Стаза је тако лепа, али нико не жели да се прошета по њој. — Ах, - узвикао је јелен, - лист јавора личи на срце. Ја не могу да газим на срце јесени.

Приче старог града (Генадиј Циферов)

Да ли је то добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти чеш речи : «Наравно, да је лоше». Заправо и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је јако застрашујућа ствар - двобој. Двобој- то значи да се људи боду мачевима.

- Не може! Викнућеш ти. – Човек није пржена патка!

Тачно. И тај краљ је исто викао: « Не може, не може, не може!»

Али то није помогло. И тада је само отворио уста.

И само прогутао два мача.

Како си ти разумео, у овом случају није помогао краљевски ум- него краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујече.

После те прождрљивости двобоји су постали дивни.

Дуелисти који су изгубили мачеве почели би само да дувају један на другог. И дували су док један не би одлетео негде.

И ја мислим да је то најбољи начин за путовање.

Живела краљевска прождрљивост!

У неким случајима то помаже. И баш тада када не желиш да се бориш, наравно, а да путујеш.

Сара Рустовић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке једног древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив?

Ти ћеш рећи: „Лоше је, наравно.“

Уопште узевши, и ја мислим да јесте, али понекад...

У древна времена, у једном граду где је краљ био прождрљив, догађала се страшна ствар – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

– Не може! – узвикнућеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је узвикивао: „Не може, не може, не може!“

То није много помагало. И он је тада једноставно отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што сте већ разумели, у овом случају није помогао краљев ум, већ краљева прождрљивост. Али видите шта је изненађујуће.

После овог прождирања двобоји су постали леви.

Оставши без мачева, дуелисти су почели да једноставно дувају један у другог. И дували су тако све док један од њих некуд не одлети.

Па ово је, рекао бих, најбољи начин да се путује.

Дакле, прославимо краљевску прождрљивост!

У неким случајевима баш нам то може помоћи. Онда када не желимо да се боримо, наравно, већ да путујемо.

Тамара Животић – 4. година – преводилачки конкурс – победнички рад

Генадиј Циферов

Приче једног древног града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Рећи ћеш: "Наравно да је лоше!"

Уосталом, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој.

Двобој – то је кад људи једни друге боду мачевима.

– Немојте! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је исто тако викао: "Немојте! Немојте! Немојте!"

Али то је мало помагало. И онда је он просто отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што си већ разумео, у овом случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је ту невероватно.

После тог прождрљивог испада двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, противници су почели да једноставно дувају један у другог.

И дували би тако све док један не би некуд одлетео.

А то је, рекао бих, најбољи начин да се путује.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

Она у неким случајевима помаже. Управо онда када, наравно, не желиш да се бијеш, него да путујеш.

Клен

Са клена се осуло бакарно лишће. Лишче га је покупило и њиме застрло стазицу до своје куће.

"Ево, – помислило је лишче, – гости ће се обрадовати". Али нико од гостију није ходио по тој кленовој стази.

– Али зашто, зашто? – питало је оно јелена. – Тако је лепа стазица, а нико по њој не иде.

– Ах, – рече јелен, – кленов лист је налик на срце. Ја немам срца да газим срце јесени.

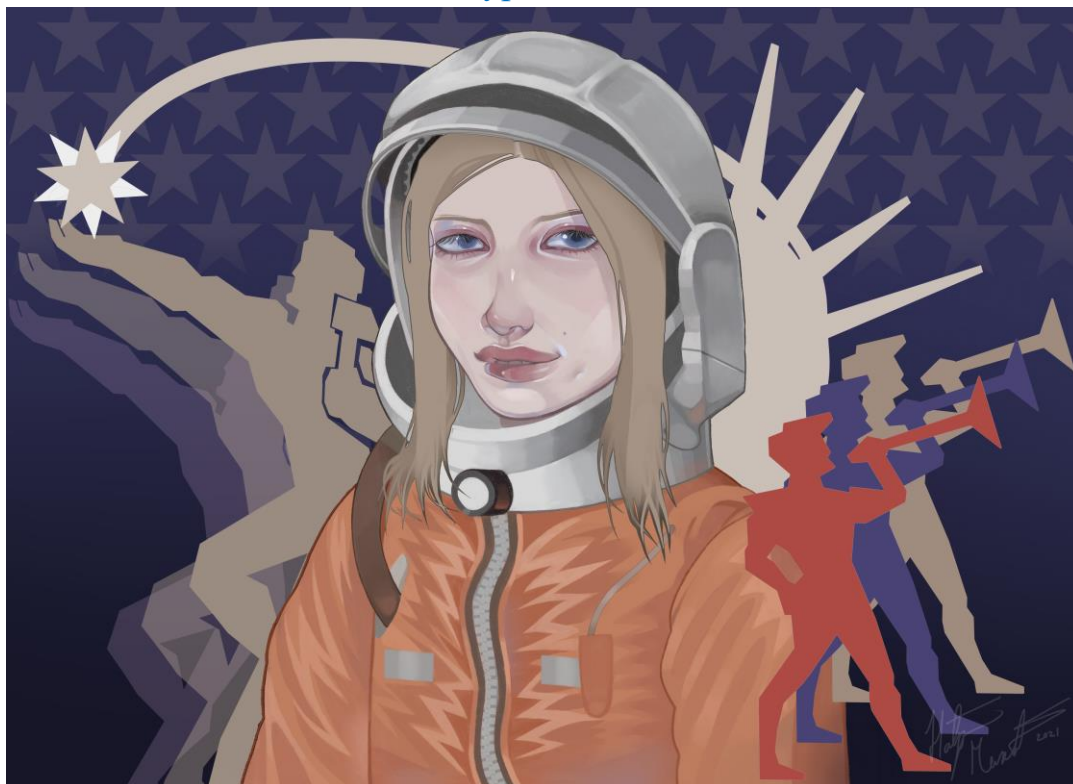
Београд

Школа за дизајн

Марко Мрдовић – 2. година – ликовни конкурс

Нађа Мухић – 2. година – ликовни конкурс

Блаце
Средња школа

Александра Тимотијевић – 2. година – ликовни конкурс

Анђела Минић – 2. година – ликовни конкурс

Ања Вељовић – 2. година – преводачки конкурс

1. Геннадий Цыферов Сказки старинного города (отрывок)

- Генадиј Циферов Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше, што је краљ незасит? Ти ћеш рећи: << Наравно да је лоше>>.

Углавном и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, у ком је краљ био незасит, десила се једна страшна ствар – двобој.

Двобој значи да људи једни друге пробадају мачевима.

- Не може! - Вриштиш ти. - Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је такође викао: << Не може, не може, не може!>>

Али то није много помогло. И тада је он једноставно отворио своја уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што видиш, у овом случају није помогао краљевски ум, већ његова прождрљивост. Али ево оног што је невероватно.

Након ове прождрљивости дуели су постали предивни.

Лишени мачева, супарници су једноставно почели да дувају једни у друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева незаситост!

У неким случајевима ово помаже. Поготово тада, када се не желите борити, наравно, а желите путовати.

2. Геннадий Цыферов Клѣн

- Генадиј Циферов Јавор

Јавор је био обасут гримизним лишћем. Мали лисац их је покупио и положио их на путу до своје куће.

<<Ево, помислио је, обрадоваћу госте>>. Међутим, нико од гостију није ишао по тој јаворовој стази.

Али зашто, зашто? - питао је он јелена. Тако лепа стаза, а нико не иде по њој.

Ах, рекао је јелен, лист јавора личи на срце. Ја не могу згазити на ово срце јесени.

Валентина Симићић – 1. година – преводачки конкурс

Геннадий Цыферов Сказки старинного города (отрывок)

Генадиј Циферов Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљив? Рећи ћеш: „Наравно да је лоше“.

Уопштено и ја тако мислим, али некад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, постојала је некаква страшна ствар – дуел.

Дуел – то значи да људи боду један другог мачевима.

- Не сме се! – викнућеш ти. – Човек није печена патка!

Управу си, и тај краљ је исто тако викао: „Не сме се, не сме се, не сме се!“

Али то је мало помагало. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Како си разумео, у том случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је задивљујуће.

После те прождрљивости дуели су постали прелепи.

Лишени мачева дуелисти су почели само да дувају један у другог. И дували су до тих мера док један не одлети некуда.

А то је, мислим, најбољи начин путовања.

И тако, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. А управо тада, када се не жели туча, наравно, већ путовати.

Геннадий Цыферов *Клѐн*

Генадиј Циферов *Јавор*

Просуо је јавор модро лишће. Подигао их је мали лисац и направио са њима пут ка својој кући.

„Ево – мислио је, - обрадоваћу госте“. Али нико од гостију није пошао том јаворном стазицом.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Таква лепа стазица, и нико не иде по њој.

- Ах, рекао је јелен, - лист јавора подсећа на срце. Ја не могу да газим по том срцу јесени.

Јована Конатаревић – 1. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Русија- велика земља умотана у сребрни вео. Снег прекрива све од долина, пољана, до запуштених цести. У свом том белилу, на Московском тргу шарене се куле и својим врховима додирују небески свод.

У глави осликавам те пределе, децу како трчкарају весело и грудвају се, а када дође Масленица и њихов опроштај од тих зимских лудорија, пале страшила и гледају у горућу ватру како пуккета и пара небом.

И мада за пејзаже те земље знам само са слика и разгледница, опет је замишљаам онако окупану у поларној светлости и окићену ћилибаром.

Верујем да је за житеље земље оковане снегом и ледом веома важно да остану топла срца.

Што су гледајући уназад кроз векове и постигли. Своју крепкост и големост доказали су у најтмурињим временима, помагајући једној малој земљи. Зато ја Русију видим као борца, као неког ко цени сваки комад земље невезано за њену величину. У доба када се показивало ко је одан својим речима, ко је спреман да срља у сопствену смрт не били сачувао своју част и образ, Русија се показала као неко ко није само лак на речима, ко оправдава своју велелепност.

Ја Русе видим и као браћу. Делимо исто порекло, спаја нас иста вера, некада смо причали истим језиком. Ако једном посетим та њена снежна простраства, дивно је што ћу се моћи осећати као свој на своме. Када једног дана будем тумарла Московским улицама, бићу поносна спознајом да ја и ти људи око мене имамо заједничке претке који су се некада давно борили раме уз раме за своју домовину.

На крају, ја Русију видим и као тихог замишљеног песника, који мудро и смело тка своју историју, са циљем да кроз исту увек остане човечан.

Тај песник пише стихове о братству, о тешким врменима и јаким људима, о немирима које ратови кроје, о љубави која је прожимала млада срца, о родољубљу и оној малој нади коју су успели пробудити у једној још мањој земљи ставши иза ње.

Лазар Матић – 1. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Култна земља која својом лепотом, историјом, уметношћу и књижевношћу оставља на мене позитиван утисак и неизбрисив траг је Русија.

Русија је највећа држава на свету која нас изнова и изнова изненади разним стварима. Руси су православни хришћани као и Срби и имају сличне обичаје, обреде и културу. Руси славе Божић, Васкрс и Масленицу. Масленица је празник који Руси сваке године славе седам недеља пре Васкрса и прати је исхрана палачинкама, пирожима и боршом. Лутка која је обучена у разне боје спаљује се и означава крај зиме и долазак пролећа. Руси ме као народ импресионирају својим језиком, манирима и обичајима. Они верују да смејање без разлога није пожељно, неприхватљиво је. Из митологије Источних словена долазе разна бића која су заступљена и у нашим веровањима и митологији. Верује се да постоји један мали човек дуге седе косе и браде који се брине за породицу и имање. Ако се он запусти и не прилажу му се дарови може донети болест и смрт неком од укућана. Такође постоје разна бића која су везана за људски живот и њих могу само неке одређене животиње осетити и видети као на пример мачке. Што се тиче села у Русији она су некада прављена само од дрвета. Најчешће су се налазила близу тајги и река где би се становници бавили ловом и риболовом. У неким северним деловима Русије и Сибира може се наићи на села која су пушта без иједног становника а направљена махом од дрвета. О томе и говори једно село у Сибиру које је напуштено и ко год да је отишао од туриста тамо, никада се више није вратио. Градови су веома урбанизовани и у њима живи много становника. Највећи град је Москва који је уједно и главни град Русије. После њега су Санкт Петербург, Јекатеринбург, Нижњи Новгород, Новосибирск и Ростов на Дону. Руси су дали најбоље сликаре, песнике, композиторе, уметнике и књижевнике. Најпознатији руски сликар који је ушао у историју Русије је Андреј Рубљов који је насликао икону Свете Тројице. Такође најпознатији руски сликари били су и Иван Ајвазовски, Алексеј Саврасов, Иван Шишкин, Илија Рјепин и многи други који су својим делима стекли светску славу и којима се људи и данас диве. Песници и књижевници који су Русију учинили веома познатом и чија дела се и данас читају и уче били су Александар Сергејевич Пушкин и његово дело Евгеније Оњегин које га је прославило у изгнанству. Осим њега истиче се и Фјодор Достојевски својим најпознатијим делима Злочин и казна и Браћа Карамазови, Максим Горки, Лав Толстој, Антон Павлович Чехов и Сергеј Јесењин, композитори Пјотр Илич Чајковски који је компоновао балет Лабудово језеро, Успавана лепотица и Крцко Орашчић и Игор Стравински који репрезентује музику експресионизма. У Русији у Санкт Петербургу налази се најпознатији музеј Ермитаж који поседује велику колекцију уметничких слика. Осим њега постоје и Кунсткамера отворен 1719. године, Третјаковска палата, Царско село и Пушкинов музеј као и московски Кремљ. Руси су народ који је послао првог човека у Земљину орбиту, Јурија Гагарина 1961. године. Мене је највише импресионирао култура и уметност код Руса јер они имају највише уметника и писаца који су донели нове видове уметности у Русију па и свет.

Русија је најлепша земља која у мени оставља утисак као нешто што нема краја лепоти, култури и авантури. Она заузима став нечега култног у друштву.

Ленка Ђојбашић – 3. година – преводачки и литерарни конкурс

Превод текста 1: ГенADIЈ ЦиФеров „Приче старог града“

Да ли је добро или лоше када је краљ незасит? Рећи ћеш: „Лоше, наравно“.

Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био незасит, постојала је некаква страшна ствар- двобој.

Двобој- то значи да људи кољу један другог мачевима.

„Не може!“, повикаћеш ти, „Човек није печена патка!“

Истина. То је и краљ викао: „Не може, не може, не може!“.

Али то је мало помагало. И тада је он просто отворио уста. И једноставно прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у том случају је помогао не краљевски ум, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је задивљујуће.

Након тог прождирања дуели су постали дивни. Лишени мачева дуелисти су почели да дувају један у другог. И дували су до оног момента док један не би некуда одлетео.

Али, мислим да је то најбољи начин путовања. И тако, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима то помаже. Већ баш онда када се не желиш тући,ти, наравно, путуј.

Превод текста 2: ГенADIЈ ЦиФеров „Јавор“

Осипао је јавор тамноцрвено лишће. Подигло их је младунче лисице и поставило их на путић ка свом дому.

„Ево“, мислио је он, „гости ће се обрадовати“. Међутим, нико од гостију није пошао тим јаворовим путићем.

„Али зашто, зашто?“, упитао је јелена. „Тако предиван путић, а нико не иде њиме.“

„Ах“, рекао је јелен, „лист јавора је сличан срцу. Ја не могу газити по том срцу у јесен.“

Русија мојим очима

Највећа држава на свету... Једна од најјачих сила икада... Наш вечити пријатељ и заштитник, „за вијек и вјекова“... Наша крв, наш народ, наше порекло... Мајка Русија и браћа Руси... Класика. Сваки Србин икада би рекао исто, али не и ја, јер то није Русија у мојим очима.

Мој први сусрет са руским језиком догодио се док сам још увек била у основној школи. Моја наставница руског језика би вазда са нама организовала разне јавне часове и приредбе: руски обичаји уочи Божића, Ускрса, Дан жена у Русији, па су ту песме Јесењина, Пушкина и Мајаковског, каљинка, руска храна, руски плесови... За извођење оваквих приредби било је потребно много сати и дана проведених у школи, много ангажовања и спремања, али је увек вредело. Још увек се сећам задивљеног говора моје наставнице након што су Рускиње дошле у нашу малу варошицу и отпевале пар песама и одиграле пар игара. Њена обузетост лепотом њихове ношње и изведбе је трајала данима, а свако ко би рекао да је присуствовао том спектаклу би добио похвалу да је добро дете или дете за пример. И управо након много временаведеног у руском амбијенту унутар српске школе почиње да пламти искра интересовања за Русију унутар мене.

Моја, већ сада бивша наставница, је била старија жена и строго се држала „старије школе“, па тако ни сам језик није звучео задивљујуће. Дошавши у средњу школу, млада професорка ме је оборила с' ногу својим говором. Од тог момента сам, осим руских обичаја који су ми одавно привлачили пажњу, почела да се интересујем и за руски језик. Њен префињени говор је звучео, и и даље звучи, јако умилно и умирујуће. Желела сам такав изговор, па сам се трудила да што више учим и вежбам. Временом су неке ствари прешле у навику: акценат, о се чита као а ако није назначен акценат изнад, падежи... Често су ми другари тражили помоћ око неких граматичких јединица, али једино што сам могла да кажем је: „Радим по осећају“. Тада сам схватила да сам многа правила заборавила, али сам се и даље сналазила у склапању реченица, вођењу дијалога и разумевању туђег говора. То је значило корак даље.

Често, рецимо, људи кажу да је напољу хладно као у Сибиру, а мене би љубав угрејала да одем тамо... Као мала сам веровала у мамине речи да сам пролећно дете јер сам рођена у мају, али сам све више схватала да је зима ипак моје омиљено годишње доба. Волим хладноћу, снег, пахуљице, чист и одсечан зимски ваздух који само тада могу да удахнем пуним плућима, прелепи пејзаж док гледам у небо са ког падају бели дијаманти који полако прекривају улице... Има ли игде веће зимске идиле него у зимској Русији?

Русија је и велики кутак културе, на свим пољима и свим сферама, и највише обилује управо оним што највише волим: књижевност и историја. Многобројни музеји, споменици, приче и легенде, велелепне грађевине које потичу из различитих векова и периода, занимљиви животи руских царских породица... Јесам ли поменула да волим да слушам о Романовима? Са друге стране, фамозна руска поезија и руски класици који већ вековима горостасно и поносно стоје и пркосе делима свих осталих националности и садржина... неприкосновени писци и њихова животна и ненадмашива дела... Прелепо...

Поврх свега тога, Русија ми се меша у живот. Стално говорим „Спасибо!“ уместо „Хвала!“, или „Здравствуйте!“ када улазим у просторију пуну људи, „Понимаеш?“ када хоћу да проверим да ли је неко разумео лекцију коју му објашњавам, „Ладно...“ ако нисам задовољна тренутном ситуацијом али ипак одаберем да се суздржим од сугерисања... Често питам на руском, одговарам, додајем, убацујем... Не могу рећи да то свима одговара, али авај, навика је чудо...

Моја љубав према читању је натерала брата да ми купи књигу чије је главно место радње, наравно, Москва. Мало је рећи да сам одушевљена књигом, описи града су невероватни, а цела прича је уплетена и расплетена различитим едукативним стварима. Имам жељу и да посетим сва она типична места која се помињу у уџбеницима, и којима су посвећени текстови на сваки, само не на типичан начин: метро, ГУМ, школе, центри, тргови, паркови...

Све што је везано за Русију из мог угла изгледа префињено, пажљиво обрађивано, грађено и писано, са много труда и додатака, времена и посвећености... Све што је у Русији је руско, а све што је руско, за мене је идеално.

Марија Поповић – 1. година – преводилачки конкурс

1. Бајке древног града

-Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно, лоше је“

-Уопштено и ја тако мислим, али понекад ...

-У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, догодила се нека врста страшног двобоја.

-Двобој-значи да, се људи међусобно убадају мачевима.

-Не можеш! Вриштаћеш. Човек није печена патка!

-Јел тако. А овај краљ је такође викао: „Не можеш, не можеш, не можеш!“

- Али није много помогло.А онда је само отворио уста.
- И само је прогутао све мачеве.
- Као што разумете,у овом случају није помогла краљевска памет –краљевска прождрљивост.Али ево шта је изненађујуће.
- После ове прождрљивости дуели су постали леви.
- Лишени мачева,дуелисти су једноставно почели да дувају једни на друге.И дували су док један није негде одлетео.
- Па,ово је мислим,најбољи начин путовања.
- Дакле,живела краљевска прождрљивост.
- У неким случајевима ово помаже.Наиме,када желите да се не тучете,наравно,већ да путујете.

2.Јавор

- Јавор је био посут гримизним лишћем.Лисица их је покупила и положила им пут до његове куће.
- „Ево,-помислила је „-одушевићу госте“.Међутим,нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.
- Али зашто,зашто?-питала је јелена.
- Тако лепа стаза,а по њој нико не иде.
- Ах-рече јелен,-јаворов лист личи на срце.Не могу да нагазим ово јесење срце.

Марина Милосављевић – 2. година – ликовни конкурс

Русија мојим очима

Да ли сте некада трагали за својим миром, неким местом где можете седети сатима, а да Вас ништа не може померити из равнотеже коју називамо спокојност. Ово је Николај Козачински и прича о његовој потрази за миром.

Николај Козачински био је млад човек, црне косе, црних обрва и црних очију које су приказивале бескрај када бисте га погледали у очи. Свима се чинило као да гледају у тамну ноћ где понекад засија нека звезда као искра визије. Николај је био смирен младић, нормалних схватања и углавном је ствари прихватао такве какве су, али се јасно у његовом погледу могло видети незадовољство. Био је специфичан по томе што уопште није волео место у коме је рођен тј. државу и начин живота људи са којима је живео. Није му пријало ништа што је слушао, ништа што је радио и уопште место у коме је живео никада му се нису свиђали. Није могао да се сложи са људима, а и када би се сложио и почео разговарати са њима, као да је видео у њиховом погледу да само хоће да он што пре оде или барем да га не гледају. Био је свиме незадовољан природом, начином живота људи, њиховим пустим веровањима и то га је све више нервирало и стварало му немир. Једног јутра после кишне, дуге ноћи, Николај, шетајући изморен широким руским улицама док му се са исхабаног капута сливала вода, газио је полако и мирно избушеним чизмама по великим барама. Суморан и љутит погледао је случајно десно ка бандери и видео распоред летова за данашњи дан. Видео је да један лет креће за пола сата и помислио је: „Да, то је моја прилика, зашто бих остајао овде где је увек све исто суморно, тужно, непомично.“ Почео је тражити по цепу и нашао нешто мање од 200 рубаља. Лет је коштао 160 рубаља, али је знао да ако сада не оде на овај лет опет ће само наставити свој суморни, досадни и за сваког нормалног човека неподношљив живот. Зато је одлучио да ипак крене. Знао је да ако довољно брзо трчи може стићи таман на време лета. Зато није часио часа већ је одмах кренуо. Газио је својим великим табанима по мокрим улицама, пролазио и јурио ка аеродрому не базирајући се на друге. Његово црвено задихано лице први пут после много времена било је срећно, после много времена видело се на његовом лицу задовољство. На аеродром је стигао тачно на време као по својој процени. Ипак, аеродром, као и сви летови, били су стопирани. Касније се сазнало да је дошло до туче између две навијачке групе након што је једна група навијача била незадовољна поразом свог тима. То Николају није било јасно, зашто би било ко хтео да своје незадовољство и узнемиреност искаже пребијањем неког другог човека, поготово због тога што је тиме ризиковао да и сам буде претучен. Након неких сат времена летови су настављени, а Николај, упркос овој паузи, није одустао од своје идеје. Ипак одсутан мислима о претходном инциденту није баш гледао где иде, али је сео у авион и то је за њега било довољно. Тако је наставио да размишља о ономе о чему је већ дужи период мислио. Није обраћао пажњу ни на то што је платио карту 190 рубаља уместо 160, чак није ни чуо стјуардесу док је говорила на који лет су путници укрцани. Убрзо након умарајућег размишљања Николај, легавши у сасвим ново седиште, набацио је свој мали, али ипак онај осмех који је говорио колико је само задовољан поступком који је направио. Ипак далеко од тога да ће све бити по плану нашег јунака. Пробудио се тачно пре слетања и од тренутка када се пробудио све му је било нелогично, уопште није био сигуран да је гледао где улази, није се сећао ни тренутка када је ушао у авион. А онда, онда је уследио тренутак који ће заувек променити нашег јунака. Чуо је речи стјуардесе: „Драги путници, вежите важе појасеве јер слећемо на Интернационални аеродром у Владивостоку“. Николај није могао да верује ономе што чује. Онај мали танак осмех претворио се у огромно црвенило које је нападало цело његово лице. Просто није

могао да верује колико је велику грешку направио и како је то себи дозволио. Сав црвен, зајапурен и као див који очајнички тражи неки плен, не зато што је гладан, већ зато што само жели неког да прогута, шетао је улицама Владивостока и док је гледао све те срећне људе, тај народ који се смејао, веселио и играо разговарајући и шалећи се. Неки су били обучени у традиционалне руске ношње и правили храну по старим, познатим само Русима, рецептима и обичајима и поред тога што је мислио да сви треба да буду љути јер је он љут. Николаја је то смирило и чак извукло онај малени осмех на његовом лицу и тако је он засео са овом веселом групом и почео да се весели, што одавно, одавно није радио. Тамо је било разног света, од млађих до најстаријих, од бескућника до милионера и Николај се томе дивио. Нашао је преноћиште код неког старца и старице који су били на претходном догађају. Понудили су му вечеру што је он радо прихватио и кренуо да прича своју причу. Старац се насмејао на његову причу што је Николају засметало, али ипак није реаговао. Након пар тренутака старац се окренуо према Николају и одједном, као да је неко светло блеснуло у старим измореним а опет срећним очима, и он је почео да говори: „Слушај, дечаче, некад смо сувише отпорни према себи да бисмо сазнали шта је наш мир јер мир је увек у нама само га треба пронаћи. Ти мислиш да ти се не свиђа Русија, а није ли Русија оно што си ти. Нису ли наша села оно што чини Русију величанственом, ова окупљања која си видео, сељаков рад и зној и ти предели који досежу погледом колико год желиш није ли то наша лепота и наш мир. Наши градови испуњени и величани нашом културом, доживљајима и свиме што смо прошли кроз наше постојање.

Није ли један Санкт Петербург оно што нама ствара мир и чини нас великим. Један Ермитаж у коме је смештена наша историја, један величанствени Петров дворак и Нева на којој лежи цео град миран и у пуној својој величини.

Москва, стуб Русије, Црвени трг, Црква Василија Блаженог, Велики театр. Није ли све то оно што чини Русију Русијом и Русе Русима?

Није ли Сибир место где помислиш колико је само Русија невероватна и лепа то прелепо место хладноће, али ипак задивљујуће тоpline људи које тамо можеш срести.

Пушкин, Толстој, Достојевски који су својим делима дочарали најупечатљивија дешавања руског друштва и све проблеме и успехе једног човека од љубавних до свих осталих. Обичаји који су прожети кроз нашу историју као што су: Масленица, Ускрс, Божић, Имењдан. Није ли то оно што спаја све наше људе за једним столом, није ли то оно где налазимо мир и спокојство, оно по чему смо посебни и познати.

У Николају се поново пробудио онај сјај у очима, али овога пута није било малог, једва приметног осмеха на лицу. Био је усхићен и задовољан. Коначно је неко успео да му одгонетне ту мистерију која га је мучила годинама и схватио је да је мир увек ту, само га треба пронаћи. Да, величанственост неког народа се огледа управо у томе да се сваки дан претварамо као да смо сасвим нормални, али да опет знамо ко смо и чему припадамо и којој величини. И коначно је Николај схватио и шта је Русија и шта су Руси и најважније шта је он и ко је он.

Наталија Ђорђевић – 3. година – преводилачки, литерарни и ликовни конкурс

Генадиј Циферов: „Бајке древног града“
(одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно да је лоше“.
Заправо и ја такође тако мислим, али покаткад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква ужасна ствар – двобој. Двобој – то значи да људи боду један другог мачевима. -То се не сме! – повичеш. – Човек није печена патка! Тачно. И овај краљ је такође викао: „То се не сме, не сме се, не сме!“ Али то није много помогло. И тада је једноставно отворио уста. И једноставно је прогутао све мачеве. Као што си схватио, у овом случају није помогла краљевска памет – краљевска прождрљивост. Али ево шта је невероватно. После ове прождрљивости, двобоји су постали дивни. Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели да дувају један на другог. И дували су све док један не би негде одлетео. Па, то је, мислим, најбољи начин путовања. Према томе, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима помаже. Управо тада, када не желиш да се бориш, већ, наравно, да путујеш.

Генадиј Циферов: „Јавор“

Јавору је опало лишће тамно црвене боје. Лисиче их је подигло и њима је прекрило стазицу до своје куће. „Ево,“, мислило је, „обрадоваћу госте.“ Међутим, нико од гостију није пошао том јаворовом стазицом. -Али зашто, зашто? - упитало је јелена – Тако лепа стазица, а по њој нико не иде. -Ох, - рекао је јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу ступити ногом на ово јесење срце.

Русија мојим очима

Над безброј нијанси азушне боје Бајкалског језера, непосредно пред сутон, спустила се слаба сумаглица. Ретке су прилике, током зиме, када површина језера није прекривена макар танким и привидном ледом који се прозире откривајући далекосежне дубине до чијег дна око не може допрети, а чије је дно уједно и најдубља тачка унутар Земљине коре у коју ћемо икада имати прилику да погледамо.

Корачам ледом овог „плавог сибирског ока“ који, највероватније, није тањи од једног метра. У том тренутку размишљам о дубинама до којих ретко ко од нас досеже, и сама се плашим да лед испод мене не напукне и да не останем заувек заточена у дубинама у којима сам својевољно заронила. А онда схватам да је пуцкетање које се ствара при сваком додиру мојих стопала са ледом, најбезопаснији предзнак у изазову у који сам се упустила. Иако се стварају мање и веће пукотине, преламају се и пресецају једна другу, овде лед не пуца тако лако као лед у барицама који сам навикла да сваког хладног зимског јутра, са температуром која се спушта испод нултог подеока на термометру, полозим у безброј комадића при тупим покретима ходања или скакутања. Не волим да ломим било шта и заирем од уништавања, али овај лед само је трансформација воде, њен кавез са челичним решеткама, а она је његов заточеник са крилима плаве боје. Увек сам желела да ослободим ту прелепу птицу, али овај лед ми не смета, можда сам се само помирила са тим да нисам довољно јака да се са њим изборим. Размишљам о рукавицама, о шалу и капи, размишљам о томе шта бих

радила без свега тога на овој хладноћи, али такве мисли, брзо ме прођу и утопе се у језеру испод мене или се распрште у ваздуху изнад мене, где их поветарац однесе далеко, као да никада у мом уму нису ни обитавале. Поветарац ме је натерао да раширим руке, и сада му допуштам да ми уплиће једну са другом власи косе, да се са њима меша и игра, па чак и да ме који пут опече својим јаким, хладним ударцем по образима или да ми запара уши онда када нагло промени свој смер. И не смета ми, осећам се... слободно. Овде се, као и на малом броју других места осећам слободно, одмарам се од свега од чега сам побегла овде и прикупљам елан и мотивацију. Ово је место на коме најмање има живота, а које ме испуњава животом. Окрећем се око себе, али готово све до чега мој поглед допире је беле или различитих нијанси плаве боје. На дневној светлости, при краћим и дужим светлосним таласима који се преламају прелазећи из ваздуха на језеро и лед, језеро заблиста све новијим нијансама које се преливају и стапају једна са другом. Где-где угледам на некој високој, стрмој, и врхом нагнутој страни планине ка северо-истоку, по који пропланак који је прошаран смеђом и тамно црвеном бојом. На тим пределима застајкујем и онда дуго остајем да пред њима стојим и погледом их милујем. Те чари случајно залутале вегетације тундре, убрзо блесну на последњим зрацима Сунца, и угасе се, спремајући се за још једну хладну ноћ. У долини Бајкалског језера светлост се полако повлачи за планином на западу, а тама наступа полако се спуштајући са истока. Када се Сунце повуче са језера, оно своје зраке пресели на обронке планина. Једино место где се зраци у сутону задрже дуже него на осталом пределу, јесте врх оне стрме планине. Када сви остали врхови навучу на себе своје ноћне зевесе, он остаје да још дуго светлуца. Гледано од подножја планине, чини се да зраци осветљавају пету петину планине, крећући се од њеног почетка па све до самог врха планине. Снег и лед на њој притом светлуцају и рефлектују светлост све до онда, када она не стигне до врха. Чини се да се тим кретањем градијацијски креће и јачина рефлектоване светлости, а онда на врху она засија у својој највећој снази, али већ следећег тренутка се угаси. Налик на звезду падалицу која изгори у тренутку када је најмоћнија. Знате ли да људи своју усхићеност и осећање неодређености дефинишу као да се налазе на чардаку? Мислим да сам овде пронашла свој чардак, место где нисам ни на небу, али нисам ни на замљи, и ипак се осећам невероватно. Чини се да сам погледом све испитала, а онда ипак искрсне још нешто. Тиха грмљавина допирала је до мене. У народу би се рекло да грми небом где се „сударају бели са сивим и црним облацима“. Рекло би се свуда, али не и овде. Оно што грми налази се тик испод мене. И онда се спуштам до леда прислањајући на њега главу. Одлучујем да легнем и саслушам о чему то он говори мени или можда неком другом... Сво оно пуцкетање са почетка, другачије је, гласније а опет нежније, попут шапата. Слушам како се утроба језера надглашава са једног краја на други. Подсећа ме на човечју утробу, нечујну, све док на њу не прислониш ухо, а онда као да откријеш нове пределе у којима малени људи врве од посла јурећи на све стране, али их никако не видиш, већ само слухом наслућујеш. Исти тај осећај имам и сада, осећај као да сам код куће. Ослушкивање ми прекину нагло шкрипање клизальки, попут кочења, које ми великом брзином прође кроз ушну шкољку, и потпуно супротно од дотадашњих звука који су га миловали, оно ми запара ухо. Једна девојка, заочила је клизалькама тик иза мене.

- Думаю, пора домой, тебе не кажется?

(Мислим да је време за повратак кући, зар не мислиш тако?)

- Я согласна. (Слажем се.)

- Меня зовут Ира. Как тебя зовут?

(Моје име је Ира. Како се ти зовеш?)

- Меня зовут Наталья. (Моје име је Наталија.)

Помогла ми је да устанем и обришем са себе снег који се прилепио на бочну страну моје тегет јакне, на којој сам лежала.

- Красивое имя, приятно познакомиться.
- (Лепо име, драго ми је да смо се упознале.)
- Твое тоже. (Твоје такође.)
- Ну, хочеш чашечку чая? (Па, желиш ли шољицу чаја?)
- Я хочу. (Желим.)

Кренуле смо преко језера преко којег је она на клизаљкама летела попут виле, ја сам ишла спорије. Много спорије. С времена на време застајала је да ме сачека и узбуђено ми причала нешто, али је нисам чула и нисам је најбоље разумела. Ипак, била је јако ведра, у себи је имала нешто другачије, ширила је на околину своју енергију, а околина је при додиру са њом цветала. И ја сам се смејала. Грејала сам руке на шољици врелог „руског чаја“, како каже Ира, који ми је малочас сипала из термоса. Повремено сам га прислањала уз усне и удисала у ноздрве његов мирис и његову топлоту. А онда смо стигле до ивице језера. Имала сам жељу да се још једном окренем и погледам језеро издалека у његовој пуној величини како бих ту слику урезала у памћење, како бих је уврстила у још безброј успомена које ћу увек носити са собом по поласку из Русије.

Русија ће увек бити место коме ћу се враћати, којег ми никада неће бити превише, али ни никада довољно. А које ће ми, са друге стране, увек открити неку своју нову и другачију страну коју до тада нисам видела. Ово језеро и ова земља увек ће бити моје идеално упориште, јединствено место за којим сам одувек трагала. Јединствено због природе, јединствено због грађевина, јединствено због људи. Рај за очи, и рај за душу. Ледено парче нашег малог, јединог света који имамо, а које топи чак и највећи терет са мог срца.

Наталија Павличевић – 3. година – преводачки, литерарни и ликовни конкурс

Генадиј Циферов

Бајке древног града (одломак)

Добро ли је или лоше, ако је краљ прождрљивац? Рећи ћеш: "Лоше, наравно."

Заправо, и ја мислим тако, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - дуел.

Дуел - то значи да људи забадају једни друге мачевима.

-Не може! - повикао би ти - Човек није печена патка!

Тако је. И овај краљ је такође викао: "Не може, не може, не може!"

Али то не би пуно помогло. И тада је он просто отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају није краљевски ум био од помоћи, већ краљевска прождрљивост.

Али ево шта је изненађујуће.

Након ове прождрљивости дуели су постали прелепи. Лишени мачева, дуелисти су просто почели дувати једно друго. И дували су док један од њих не би одлетео некуда.

Па, ово, ја мислим, је најбољи начин путовања.

Дакле живела краљевска прождрљивост!

У неколико случајева ово помаже. Наиме тада, кафа не желиш да се бориш, наравно, већ да путујеш.

Јавор

Јавор је био присутним гримизним лишћем. Лишће их је сакупило и њима обложио путањ до своје куће.

-Ево, - мислио је - обрадоваћу госте.

Но, нико од гостију није пошао тим јаворовим путањем.

-Али зашто, зашто? - упитао је јелена - Тако прелепа стазица а нико не иде њоме.

-Ах, - рече јелен - јаворов лист личи на срце. Не могу згазити на ово срце јесени.

Русија мојим очима

Упознао сам те релативно млад,

Превише млад да бих мислио о теби.

Али у моје си мисли унела несклад

И осећај који не може да се истреби.

Чудна си ти, знаш.

Другачија. Топла а снежна.

Свет никада твој или мој, већ наш.

Другачија си. Груба, а нежна.

Чуо сам шта о твој изговору кажу:

Окрутан. А никога ко говори мекше не познајем,

Никога чије речи лепше све искажу,

Никога, од кога се теже растајем.

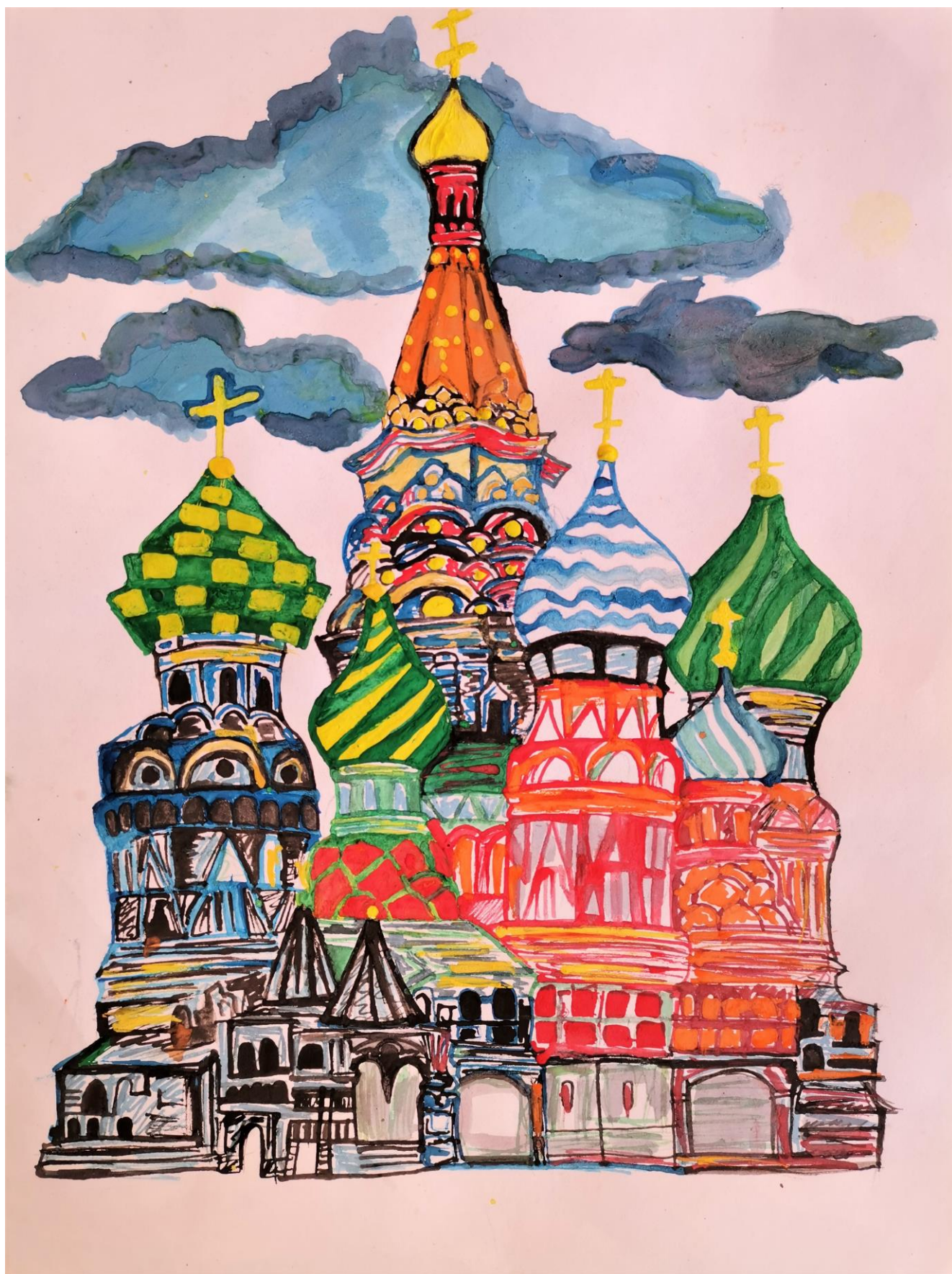
И пре сам се губио у језерима,

Али ти најдубље поседујеш.
Ти се давиш у језичким бисерима,
А умеш и лепо попут мене да опсујеш.

Смејеш се срцем, а не уснама.
У гласу ти грми земљотрес.
Упорно се тражим у твојим белинама
И чекам позив за ледени плес.

Упознао сам те релативно млад.
Заволео сам те брзином дрхтаја.
У мој си акценат унела несклад.
Део си мене, моя любимая.

Новак Илић – 2. година – преводачки конкурс

ГЕНАДИЈ ЦИФЕРОВ ПРИЧЕ ДРЕВНОГ ГРАДА (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ незасит? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше”.

Углавном и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, у коме је краљ био незасит, догодила се једна страшна ствар – двобој.

Двобој - то значи, људи пробадају мачевима један другог.

-Не може! - Вриштаћес. - Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: <<Не може, не може, не може!>>

Али то није много помогло. И тада је он једноставно отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што видиш, у овом случају није помогао краљевски ум, него краљевска прождрљивост . Али ево шта је невероватно.

Након ове прождрљивости дуели су постали предивни.

Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели да дувају једни у друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева незаситост!

У неким случајевима ово помаже. Поготово тада, када се не желите борити, наравно, а желите путовати.

ГЕНАДИЈ ЦИФЕРОВ ЈАВОР

Јавор је био обасут гримизним лишћем. Лисикче их је покупило и положило их на путу ка својој кући.

„Ево, помислио је, обрадоваћу госте”. Међутим, нико од гостију није ишао по тој јаворовој стази.

Али зашто, зашто? - питао је јелена. Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

Ах, рекао је јелен, лист јавора личи на срце. Ја не могу згазити на ово срце јесени.

Сара Драган – прва година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Поглед на земљу... сагледавање свих чари које пружа и љубав на први поглед. Закорачим. Удахнем и замислим се...

Уживам у јединственом тренутку. Погледам мало боље, запазим најситнији детаљ љупке, посебне и шарене земље. Заплела се у малим нитима ткања различитих боја. Осетила сам како ми својим прстима помера косу са уха и шапуће тајну. Окрећем се и ослушкујем тишину која одише умереношћу и балансом природе.

На први поглед све изгледа мирно, али ако се посматра другим очима може више да се види од пуке тишине. Русија је, сама по

себи, велика авантура, такорећи пустиловина, која спрема изненађења, ако се упустиш и направиш први корак. Наравно свако је другачије види. Некоме не мора ни да се свиђа. Али како да је не волите, како да се не заљубите у такву земљу?

Јединствена и посебна, богата је у сваком погледу. Завирим у кухињу и осетим мирис руских јела. Остварујем се у овој дивној земљи. Свиђа ми се свака помисао која ми дође и пружи ми прилику да у њој уживам. Русија крије толико тога и она не престаје да фасцинира својом необичношћу и својим начином живота. Веома је другачија и знатно се разликује од других земаља. Једна је од највећих земаља и сигурно има велике тајне које чекају да их неко открије, да их пробуди и покаже на најбољи могући начин.

Име Русија се везује за земљу која поштује обичаје и преноси их са колена на колено. Људи су широког схватања, позитивни и срећни, с радошћу прихватају сваког ко им покуца на врата. Зима, када дође, обасипа све својом хладноћом, којој се Руси придружују. Срећни чекају крај зиме, ватра пуккета, припремају храну која прелепо мирише на хладноћи, али и на сунцу, које се полако припрема да заузме место на небу и гледа све са висине.

Њихове грађевине су посебне и очарају сваког ко их види.

Украсене су разним бојама у правом духу Русије. Осећам се испуњеном, пуном енергије коју ми пружају људи, упознајући ме са својом културом. Задивљујуће је чути њихову историју, њихов почетак и дубину њихових корена. Одушевљена сам њиховим стилем и тиме колико су напредовали у свим пољима архитектуре и музике која продире и у друге земље, као ослонац у сваком тренутку. Села и градови су стекли већи ступањ цењености и приказивања пуним светлом.

Повлачење линија уметности на платну, осећаји које се стављају на папир и доносе огроман успех...

Украси Русије, цењене и поштоване земље, достојне дизања у висину и земље која је оличење храбрости коју људи носе у себи и свом срцу.

Русија мојим очима

Русија мојим очима је „ризница“, љубави, топлине и среће, која у погледу посматрача, односно мене, буди сјај у истом. У њој видим превелику чар.

Та чар није у великој територији, у томе што је највећа држава у свету. Није ни до простирања на два континента, а ни до дванаест мора и два океана који је запљускују. Није ни до тајних градова Русије. По причи, реч је о неколико градова који уопште нису приказани на карти, и до којих немају путокази. Ово је јако интересно, али то не буди сву чаролију. Све се крије у ситницама, веровали или не. Русија је прилично хладна земља, али опет буди највише топлине. У Русији не можеш да не будеш срећан, јер одише позитивно, а и њено становништво исто тако. Народ Русије, увек је добро расположено, позитиван и насмејан. Увек су за разговор. Јако су гостопримљиви и културни. Русија буди љубав и мир. Можда би све било другачије да је то земља „тамних“ боја. Покушали су и успели су да хладноћу убију топлим бојама, велелепних грађевина. Највећи акценат бих ставила на престоницу, Москву. И ако јесен није годишње доба у ком се природа буди, Москва у то доба „цвета“. По мени најлепше је уживати у њеној природи током јесени, и одвојити време за шетњу по парковима Москве, поготово по Горком парку уз саму реку. Московски метро је најлепши метро света, који је до сада изграђен и који ће икада бити направљен. Толико детаља и толико раскоши за једну

такву грађевину, да је то невероватно. Не могу се ни набројати све знаменитости и све лепе ствари овог града, а камо ли саме државе, али ћу за крај приче о престонице поменути „Бољшој“ театар у ком се одржавају опере и улицу Стари Арбат у којој можете у музици уличних свирача. На мене је то оставило превелики утисак, јер сам неко ко врло пажљиво бира музику коју ће слушати, али ово је нешто посебно, буди неки ритам и жељу за још, и још такве музике. Што се тиче саме државе највише ми се допада, менталитет њиховог народа, који тежи ка високом образовању. Велики број престижних универзитета који тежи да има најбоље студенте.

У било ком делу света да се нађем, у будућности, сигурно је да ћу у срцу носити домовину и земљу из које сам поникла, али Русија је „земља мојих снова“, а ја сам неко ко следи своје снове.

Генадиј Циферов

Приче о древном граду (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?
Кажете: „Наравно, лоше је“.

Генерално, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, догодила се некаква ужасна ствар – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

-Не можеш! – вриштаћеш. Човек није печени патак!

Наравно. А овај краљ је такође викао: <<Не можеш, не можеш, не можеш! >>

Али није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет – краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости дуели су постали леви. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. Дувао док један није негде одлетео.

Па, ово је мислим најбољи начин путовања.

Дакле живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када
желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов

Јавор

Изливено гримизно лишће на јавору. Лисица их је
покупила и с' њима положила пут до своје куће.

<< Ево, - помислила је, - одушевићу госте>>. Међутим
нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом. - -

- Али зашто, зашто? – питала је она јелена. – Тако
лепа стаза а по њој нико не иде.

-Ах, рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу
да нагазим ово јесење срце.

Врање

Гимназија *Бора Станковић*

Ведрана Гачић – 3. година – преводачки, литерарни и ликовни конкурс

Превод

Приче о древном граду (одломак)

Да ли је то добро или лоше када краљ је прождрљивац?

Ти ћеш казати: "Наравно, лоше је".

Додуше и ја мислим тако такође, али понекад...

У једном древном граду, где краљ је био прождрљивац, постојала је нека страшна ствар – двобој. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

– Не може бити! – викнула би ти. – Човек није печена патка!

Истина. И овај краљ је такође викао: „Не може бити, не може бити, не може бити!“

Али то није много помогло. А онда је само отворио уста.

И једноставно прогутао све мачеве.

Као што увиђаш, у овом случају краљевски ум није помогао већ краљевска прождрљивости. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости, двобоји су постали леви.

Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па, то је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Наиме, када желите да се не борите, наравно, већ да путујете.

Јавор

Јавор је био посуо бакарно лишће. Покупио их је лисац и обложио њима пут ка свом дому.

„Ево, – мислио је, – одушевићу госте“. Међутим, нико од гостију није крочио том јаворовом стазом.

– Али зашто је то тако, зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико не иде по њој.

– Ах, – јелен рече, – јаворов лист личи на срце. Ја не могу да нагазим на ово срце јесени.

Русија мојим очима

Русија је раскошни сан о лепом и блистави одсјај културног богатства који вековима очарава све који душом пробају да сагледају и загрле њена пространства. Пред лепотом, коју је и кроз уметност пружила свету, човек ницице пада и, очаран, очима душе јој се диви. То је земља највећих светских писаца, неустрашивих војника и ратника, фиктивних ликова који шетају маштом створеним пределима књижевности и бајки; у чијим се пространим градовима ори мелодија балета Чајковског, а у тихим, непрегледним шумама, лепрша весела или пак сетна, задивљујућа народна песма, док она вазда сија племенитим бојама љубави и топлоте. Пространост руске земље и њен вечити слободан дух и тријумф воље који у себи самој тражи, обликовали су структуру руске душе. Величина руске душе одговара бескрају пејзажа и лепоте руске државе, а та огромност је одувек постојала у светлости мојих очију којим сам јој се дивила, а у којим се њена велелепност огледала; та огромност постоји у унутрашњој величини пахуља које носе прохујале али не и заборављене векове, топећи се у додиру са пламеном руске красоте.

Одлазак у Русију је био догађај који сам дуго прижељкивала, имајући је стално на свом мисаоном радару и сањарењем је разгледајући. Била сам узбуђена због сазнања да ћу први контакт са Русијом и срж Русије осетити при слетању у, велику и славну, Москву. Тренутак када се авион приближавао Аеродрому Шерјеметјево био је чаробан. На небу су играле тама ноћи и светлост великог града. Кроз прозор авиона, видели смо квадрате јарке вештачке светлости и дуге, још јаче осветљене, коловозе који омогућавају живот између несагледиво великих урбаних простора. Сећам се да сам у том тренутку сабирала своја маштања о Русији царева, славних писаца и омиљених књижевних ликова. Чинило ми се да та светлост, која игра небом и припрема нас за своје веће количине при нашем боравку у самој Русији, јесте сачињена од гомиле жар-птица, које су исто тако осветљавале мрачне путање густих руских шума, али и таму под мојим капцима, на путу до детињих снова, после прочитаних руских бајки. Дуго сам замишљала тај тренутак када ћу да крочим на тло Русије...

Москва нас је све дочекала ситним пахуљама и хладним, силним ветром. Међутим, све што сам ја осећала била је само топлина, тако да сам чувену руску зиму, уз узбуђеност и срећу, поднела лако. Москва је један од најзначајнијих културних центара, симбол слободе, појам победе, културе и духовности. Нисам била свесна њене величине све док нисмо направили прве кораке улицама тог града. Када се говори о руској престоници, поред првобитног истицања њене лепоте често ће уследити коментар да је то град контраста. Схватила сам да је то тако због чињенице да је она пуна разноликости, спојева традиције и савремености, призора луксузних грађевина и старих совјетских зграда, бетонских тргова и зелених паркова. Она је заиста као бајка – испунила је моја безбројна очекивања, фасцинантна је и јединствена. У Москви сам видела споменик посвећен војницима погинулим за родну им Русију, поред ког се налази и вечна ватра која Русију греје родољубљем, патриотизмом и вечним сећањем. Посетила сам највећи храм Руске православне цркве, Храм Христа Спаситеља, који је посебан и по томе што се у њему налазе многе ретке и јединствене иконе. Посебна част нам је била што нас је кроз храм као водич спровео помоћник главног звонара, он нам је показао олтар који је специфичан јер је грађен у облику мале цркве, а такав олтар постоји још само у Јерусалиму. Видели смо главну звонару која буди Москву свакога дана, имали смо велику част и привилегију да са главног видиковца посматрамо величанствену панораму Москве, чија се лепота речима може само наслутити. Даљи обилазак састојао се од шетње Црвеним тргом. Сагледање Црвеног трга оставило је велики утисак и било ми је потребно одређено време да заиста схватим да се налазим испред грађевина које су ми познате са

безбројних фотографија, чије сам префињене детаље знала, чинило ми се, савршено. Он ми је, као и свим љубитељима Русије, мислила сам, добро познат али тада сам схватила да је једини начин да се он истински доживи – да се заиста види, јер где год да вам поглед скрене, видите историју уоквирену интересантном архитектуром и низом грађевина које су преживеле бурна времена и причају своју причу. Посетили смо ту и Храм Василија Блаженог – најпрепознатљивији симбол Москве, а и целе Русије, уникатан по шареним куполама. Москва ноћу заиста очарава јер је сва у светлости и сјају. Посета Москви била је прави благослов, а сада и огромно искуство, успомена и подстицај. Остала ми је у једном од најлепших сећања икада и био је то савршени увод за све оно што је следило у току даљег боравка у Русији, у Белгороду.

До Белгорода путовали смо возом. Било је то искуство које сваки читалац романа руских писаца жели. Седам сати је прошло брзо у посматрању руске идиле кроз прозор воза, која савршено предочи сцене романа „Ана Карењина“. Путујући, видела сам пределе који личе на тундре и степе, ледене пустиње, долине и висока горја. Бројала сам станице и уочавала разлике између њих. У Белгороду, дочекао нас је снег који је оправдао назив града. Тамо сам, у Филхармонији, уживала у прелепом концерту великог оркестра, а затим гледала представу у позоришту, уживајући у том руском класику који се одигравао на великој сцени, и у чарима руског језика, радујући се специфичним и омиљеним руским речима, фразама и изразима које сам чула, каква је била „тоскална любов“ или „лучшее достается тому, кто ждет“. У те две културне установе, увидела сам посвећеност култури руског народа. Једног јутра, присуствовала сам Литургији у Русији. Поред величанствености тог богослужбеног чина, могла сам да се уверим још једном у руску доследност и став, да видим у којој мери Руси имају узорност према побожности и колико поштују цркву. Сутрадан, до железничке станице, испратили су нас, тада новостечени, пријатељи из Русије, а једна девојка је била толико тужна да је заплакала. Она нам је још једном показала да није тачно оно стереотипно мишљење да су Руси хладни, а то поготово нису према Србима. Заправо, попут јунака Достојевског, душама Руса је тесно, оне морају да покуљају, да се излију и изнесу све, да сви виде. Они цене када су људи заинтересовани за њихов језик и културу, увек су организовани, пријатни и вредни. Својим радом и активностима које су за њих део свакодневнице, они су веома инспиративни за све оне који посете или воле њихову домовину. Зато верујем и надам се да су трајно учврстили на том путу и мене.

Русија је шаролика и више него она магична бајка, попут Василисе прекрасне, Марје Марјевне, Сњегурочке или Црвеног цвета, коју имамо у глави сваки пут када помислимо на њу. Шареноликост руске народне ношње само наговештава спектар боја руске реалности и идентитета. Мени је чаробно у савременој Русији препознати наследницу СССР-а, Руске империје, Московске и Кијевске Русије и Златне Хорде. Био је величанствени осећај примити у свом срцу овај одређени део величине Русије који сам у овом раду описала, а ту срећу закриљује она још већа – носити Русију у очима. Њен сјај је у мојим зеницама при сваком помену њеног имена, при свакој помисли и сећања на њу, и громогласног признања: „Нет земли красивей!“.

Ведрана Гачић

трећи разред, Гимназија „Бора Станковић“, Врање

Врњачка Бања

Гимназија

Наташа Станковић – 1. година – преводачки конкурс

Геннадий Циферов – *Бајке старога града* (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив? Рећи ћеш: «Наравно, лоше је».

Генерално и ја исто тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, у ком је краљ био прождрљивац, постојао је један страشان обичај — двобој.

Двобој — представља борбу између два човека ражњевима на живот или смрт.

Немогуће! — повикао би. — Човек није печена патка!

Тако је. И тај краљ је исто викао: «Немогуће, немогуће, немогуће!»

Али то није било од велике помоћи. И тада је само отворио уста.

И једноставно прогутао све ражњеве.

Како си схватио, у овом случају није помогла краљевска памет — већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

Након ове прождрљивости двобоји су постали прелепи.

Лишени ражњева, учесници двобоја су једноставно почели да дувају један на другог. И дували су док један он њих не би некуда одлетео.

А то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

И тако, нек живи краљевска прождрљивост!

У неким случајевима она је од помоћи. А поготово онда када се не жели борити, наравно, већ путовати.

Геннадий цыферов – *Клен*

Посипао је клен пурпурно лишће. Сакупи их лисичић и положи на путић ка својој кући. «Ето, — мислио је он, — обрадоваћу госте». Међутим нико од гостију није ишао по том кленовом путићу. — Али зашто, зашто? — упитао је јелена. — Тако леп путић, а нико не иде по њему. — Ах, — рече јелен, — лист клена подсећа на срце. Ја не могу да газим по овом срцу јесени.

Врњачка Бања

Угоститељско-туристичка школа са домом ученика

Јована Радојичић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов - Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Кажете: „Наравно, лоше је“.
У ствари, и ја тако мислим, али понекад ...
У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојало је нешто страшно - дуели..
Добој значи да се људи међусобно убадају мачевима.
- Не можеш! Ти вриштиш. - Човек није печена патка!
Јел тако. А овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!"
Али није много помогло. А онда је само отворио уста.
И само је прогутао све мачеве.
Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.
После ове прождрљивости, дуели су постали леви.
Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.
Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов - Јавор

Опадало је пурпурно лишће јавора.. Лисиче их је покупило и положило им пут до његове куће.
„Ево“, помисли он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом. - Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде. - Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Горажде (БиХ)

Мјешовита средња школа *Енвер Поздеровић*

Алдијана Спахић – 3. година – литерарни конкурс

RUSIJA MOJIM OČIMA

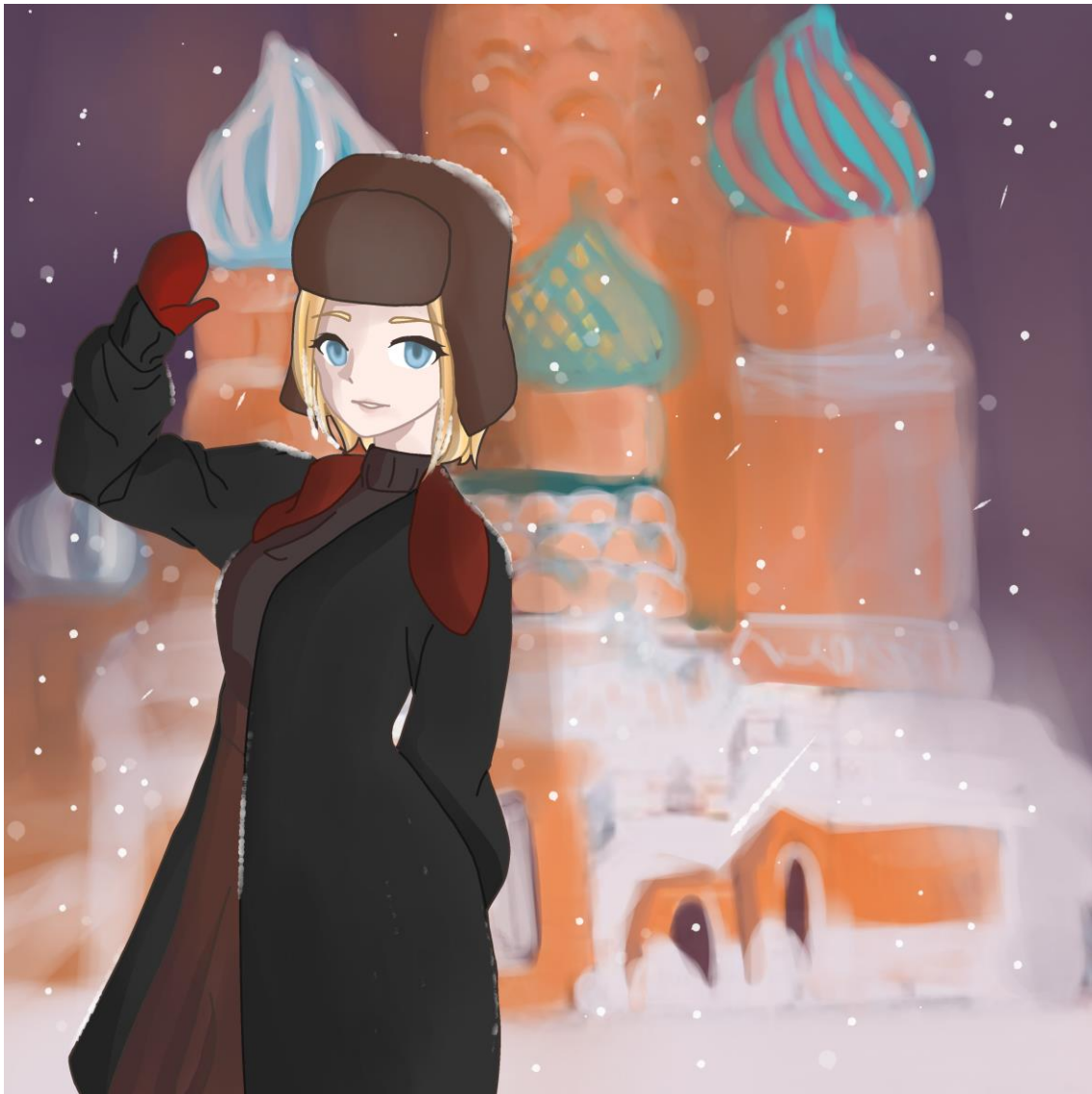
Putovanje mi je bilo prekratko da bih mogla napisati neki putopis, a prepuno sadržaja da bih ga tek tako mogla provući kroz razgovor sa par slika i pokojom rečenicom. Doduše, boravak u Rusiji kraći od tri mjeseca i ne brojim kao neko putovanje. Pričala bih ti o osjećajima, o mjestima kakva se ne mogu ni zamisliti, o ljudima tvrdim i ponosnim, sličnim nama, a veselim i gostuljublјivim. Objašnjavala bih ti kako sam je ja doživjela, šta sam osjetila i kako sam tugovala dok je avion polijetao sa moskovskog aerodroma, a sanjivi grad se lagano gubio, smanjivao te potpuno nestao iz našeg vidokruga. Pričat ću ti zato gdje bih te vodila, šta bih ti pokazala i kako bi zbog mene zavolio i Rusiju. Za početak ću ti reći da ne znam ni kako sam dospjela u ovu državu. Odjednom, nakon mora pročitanih romana, tekstova i putopisa, nakon stotina pregledanih filmova i emisija nalazim se na njenom tlu. Stojim tu, časno, slavenski ponosno, ispod neba zemlje koja je dom najvećih svjetskih književnika. Pod istim ovim nebom su pisane najljepše ljubavne priče, igrane najveće pozorišne predstave, komponovane najmelodičnije kompozicije i nožicama vitkih ruskih balerina izvođeni najgraciozniji baletski pokreti. Pod ovim nebom, ovim ulicama kuda hode moje noge, hodili su Bulgakov, Jesenjin, Dostojevski, Čehov. Još su na ovim ulicama uklesani tragovi nota Čajkovskog ili Rahmanjinovog. Znaš da me fascinira umjetnost, zato ih moram sve spomenuti jer su mi oni bili motiv da zavolim Rusiju i da u najdubljem kutku svoje duše čuvam želju za ovom posjetom. Ovdje čak i ulični prosjak zna recitirati Jesenjinovu poeziju i razgovarat će s tobom o umjetnosti kao da je živi cijelog svog života. Cijela država odiše nekim posebnim, umjetničkim čarom – mami i onoga ko nikada nije pisao da napiše neku riječ, onoga ko nikada nije imao sluha da zavoli balalajku i onoga ko nikada nije imao dovoljno slobodnog vremena za umjetnost da posjeti Boljšoj teatar. Obnovljen, uređen i spreman da prihvati svakoga ko razumije umjetnost i da ga sa crvene stolice, iz publike odvede u svjetove historije, drame i mašte. Platila bih zadnjim danom svoga života da zajedno gledamo i slušamo operu „Ruslan i Ljudmila“. Da cijelim Boljšojem odiše Puškinovo prisustvo i da osjetimo kako se pojavio, ukazao da bi nama na dlanu dao svoje djetinjstvo, svu veličinu svoje mašte, svu veličanstvenost i silinu svojih riječi, cijelo svoje postojanje i stvaranje na dlanu kako bismo zavoljeli njegovu Rusiju. I učinilo bi ti se da Ruslan i Ljudmila te noći, pjevaju, igraju, vole se i žive samo zbog nas. Išli bismo u Rusku državnu biblioteku, udisali miris starih papira na kojima su sačuvane i zapisane sve tajne ovog našeg, malog – velikog, svijeta. Uzbuđeno bih govorila o piscima čija sam djela čitala i svakim korakom žalila što ne mogu baš niti jednu knjigu ponijeti kući. Pokazala bih ti prirodu, veličanstvenost Božijeg stvaranja i darivanja ovog prostora. Gubili bi se u dubinama Bajkalskog jezera. U njegovom plavetnilu, bespućima biljnog i životinjskog svijeta koje krije. Vodila bih te po Uralu, na jezeru Turgojak i u Pustinjakovu pećinu. Otkrila bih ti neistražena i tajnovita prostranstva Urala, razriješila legende i mitove i provela te putevima kojima drugi nisu prolazili. Poklonila bih ti japis, sama bih ga izronila sa dna jezera Auštai, privezala ti ga na ogrlicu da te čuva i boji ti i najcrnje dane u žarke boje njegovog doma. Ukricali bismo se na brodić i plovili Lenom. Gledali u kamene stubove stare preko 500 miliona godina i pričali o tome čega su sve „oni“ nagledali i kako su tako neuništivi i čvrsti, a tako lijepi – kao i sam njihov dom. Rusija je jaka, hladna, oštra, velika, starena i stara, a opet kao djevojčica, mlada, jedra i topla, uvijek spremna da te očara nečim novim. Kada misliš da si sve vidio ukaže ti se neki gradić, rječica, zaboravljeni put, spomenik ili neko drugo čudo prirode i natjera te da je posjećuješ

iznova i iznova. I svaki put kada pomisliš da si je konačno upoznao, da je vrijeme da tražiš novu destinaciju, ona te ostavi bez teksta, uzdigne se i zasija pred tvojim očima u punom svome sjaju. Za kraj odvela bih te u rusku Veneciju. U Sankt Petersburg. Da šetamo obalama Neve. Da grickamo ruske čokoladice, pijemo čajeve i igramo se matruškama. Da lutamo po muzeju „Ermitraž“, zastanemo ispred svakog umjetničkog djela – jer mi smo djeca odrala u maštanjima, zalučena umjetnošću i sposobna da na jednom komadu platna ili stranici knjige vidimo cijeli svijet. Šetali bismo Trgom umjetnosti, obilazili palate, ulazili u muzeje, prskali se vodom iz velikih fontana. Radovali se toliko da bi nam pozavidjela i gospoda sa Versajskog dvora. Šetali bi gradom Puškin i slikali se ispred Aleksandrovske palate. Putovanje bi završili na Pavlovsku. Držali se za ruke baš kao car i carica, kao da smo od Romanovih. Šaputali bi na ruskom, najmelodičnijem svjetskom jeziku iza čije se prividne grubosti kriju najnježnije riječi svijeta. Nakon Rusije ne bismo poželjeli vidjeti ništa drugo. Ostatak života bi proveli u spoznaji onoga što smo vidjeli. Ne bi morali pričati o svojim doživljajima, sjaj u oku kada negdje čujemo da neko govori na ruskom ili ugledamo boje ruske zastave – ispričali bi sve umjesto nas.

Зрењанин

Зрењанинска гимназија

Дуња Звекић – 2. година – ликовни конкурс

Ленка Здравих – 2. година – преводачки, литерарни и ликовни конкурс

Циферове бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљив? Ти кажеш: „Наравно, лоше је“. Уопштено и ја такође мислим, али понекад....

У једном старом граду, где је био прождрљиви краљ, била је нека стршна ствар – дуели. Дуел – то значи да људи убијају један другог мачевима.

„Немогуће!“ – узвикнеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ такође је вриштао: „Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али, то није пуно помагало. И тада је он само отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају није помогао краљев ум, већ краљева прождрљивост. Али ево шта је заправо невероватно.

После ове прождрљивости, дуели су постали леви. Лишени мачева, борци су почели да прсто дувају једни на друге.

И дували су до тада, док један није одлетео на путовање.

Па ово је, ја мислим, најбољи начин путовања. И тако, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима ово не помаже. Наиме, када желите да се не борите, ви на крају пропућте.

Циферов Јавор

Посипа јавор гримизно лишће. Подигла их је лисица и поређала их у стазу, ка свом дому. „Ево“ – размишља она, - „одушевићу госте“.

Међутим, нико од гостију није кренуо по тој јаворовој стази. „Али зашто?“ – питала је јелена - „Тако предивна стаза, а нико не иде по њој“.

– „Ах“ – одговара јелен. Лист јавора сличан је срцу. Ја не бих могао газити по срцу јесени.

Чувари Русије

Скулптуре и лепоте Руске ћу да низам,
А ових пар су прављене за комунизам,
Скулптуре се протежу Јужно свуда:
У Варшаву, у Гродно и којекуда.

Статуа Аносова је у Златоустом граду
Био је познат по металуршком раду.
Петар први Санкт Петербург чува,
Док снежним улицама јак ветар дува.

И од четрес' два метра статуа Јуре,
гледа на грађане који Москвом журе.
А за статуу Римског-Корсакова
Чули су људи кроз до Кракова.

И монументал Ељцин Борису,
Који би зубе избио и Чак Норису.
Сви су они били јаки, снажни,
Нико није био херој лажни.

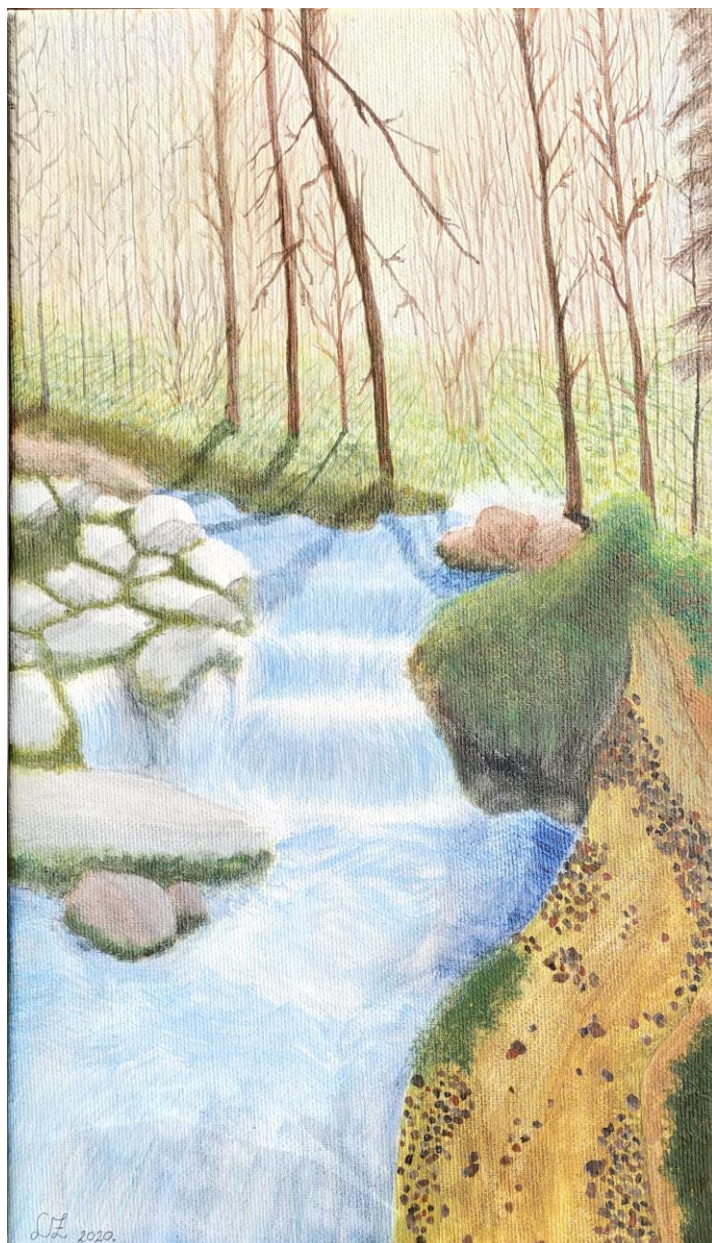
Сваки је заслугом своју бисту добио,
јер се храброшћу међ' славне пробио.
Ниједан није био славом занет,
а Русији слободу дао у аманет.

Радник и колохозница су послати из Париза,
Мора да Француску опет 'вата нека криза.
Скулптура је пример руског реализма,
Ал' такође представља беџ социјализма.

Свака Русиња лепу храну кува,
Док мајка-отаџбина из Волгограда чува.
Мајка-отаџбина је највиша од свих,
Ал' у Манзули има копија Кинеских.

У Русији све је то културно наслеђе,
Још више цркве, а кипови најређе.
Иако су најпознатији због литературе,
Ово су најзначајнија дела архитектуре.

Човек је пролазан, тела смртног,
И лош је чувар наслеђа кртог,
Зато је мајци Русији једини
И прави чувар- на небу Бог.

Софија Рајић – 1. година – преводилачки конкурс

1.

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Кажете: „Наравно, лоше је“. Генерално, и ја тако мислим, али понекад ... У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је неке страшне ствари - двобоја. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима. - Не можеш! Ти врштиш. - Човек није печена патка! Јел тако. А овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!" Али није много помогло. А онда је само отворио уста. И он је само прогутао све мачеве. Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће. После ове прождрљивости, дуели су постали лепо. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео. Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска

прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

2.

Јавор је био присут гримизним лишћем. Лисица их је покупила и с њима положила пут до своје куће. „Ево“, помисли он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом. - Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде. - Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Марија Делић – 4. година – литерарни конкурс

RUSIJA MOJIM OČIMA

Bila sam tamo, srce je reklo...
Ta zemlja odiše spokojem, svakim svojim santimetrom.
Oči se neprestano dive bojama, zdanjima i pričama koje se iz njih mogu pročitati.
Karneval lepote koji se ne da kvariti ni kišom, ni vetrom.
Nepisano pravilo glasi: „Ko jednom dođe, opet se vrati.“
Bogata istorijom, još bogatija kulturom i znamenitostima.
Kao da uvek zafali onaj 25. sat u danu, da skoro vidiš sve...
Prošlost, sadašnjost i budućnost prelamaju se poput duginih boja zidovima, ulicama, mostovima.
Toplina se oseti na svakom ćošku, bilo gde.
Ukusi i mirisi koji se šire pločnicima, prava pesma za stomak.
Tradicionalnost spakovana u originalnost stvara svoju harmoniju.
Sve to u zemlji podjednako lepoj i kad je dan i kad je mrak.
Čuveni пельмени i медовик, na najbolji mogući način opisuju Rusiju.
Bila sam tamo, srce je steklo...
Znanje, iskustvo, uspomene- sve se to pamti zauvek.
Sećanja koja teraju na radost i na smeh, iznova i iznova.
Dogodovština i priča koje svedoče tome, u svakom džepu napretek.
Tamo i dalje stoje tragovi mojih đonova.
Tamo sam naučila da veslam, iako sam mislila da nikad neću.
Sa uživanjem sam recitovala stihove čuvenog Roberta Roždestvenskog.
Za mene, to predstavlja kvalitetno provedeno vreme i istinsku sreću.
Rado se prisetim tog prostranstva beskrajnog.
Upoznala sam nove ljude, sklopila nova prijateljstva tamo.
Popela sam se na Aju-dagu, doduše neuspešno, ali nije važno to.
Ta lepota prirode, prosto, govori sama za sebe.
Da se zaljubiš u nju, dovoljan je jedan pogled samo.
Posetu magičnoj Rusiji, bez razmišljanja, preporučila bih svakom.
Bila sam tamo, srce je preseklo...
Ta zemlja odiše gostoprимством, njen jezik je poput muzike.
Ta zemlja je posebna, dušom svojom svom.
Rusija- večne uspomene, žive slike.
Rusija, tamo mi može biti dom...

Русија мојим очима

Русија - највећа држава света. То је оно што нам свима прво прође кроз главу када чујемо назив ове земље. Но Русија представља далеко више од тога. Она захваљујући својој историји, култури, традицији и уметности поносно носи епитет једне од најбитнијих земаља у свету. Но за мене, она је још више од тога.

Њена величанствена историја је веома повезана са историјом моје отаџбине и мог народа. Потичемо из исте групе народа, највећи део оба народа је исте вероисповести, језици и писма личе, те је готово немогуће осећати као да је то неки страни далеки народ. Везе између наших народа су јаке, па је најчешће и најтачније објашњење да смо ми братски народи. Безброј пута је Русија била заштитница Србије и српског народа. Довољно је поменути да је њена улога при стицању српске самосталности од Турака 1878. била кључна или да смо у два највећа сукоба светске историје, I и II светском рату, били на истој страни и раме уз раме се борили за слободу и живот, а против до тада невиђених терора и зала. Увек смо делили уверења и идеала и били једни уз друге у најтежим тренуцима.

Ниједна друга земља нема толико поштовања према својој култури, традицији и уметности попут Русије. Све то се одржава кроз генерације, упркос свим модерним настојањима да се то промени, на сваком кораку се може видети нешто од великог историјског значаја, очувано, али и заштићено огромним бројем прописа и закона. У Русији постоји огроман број музеја, а постоји и тврдања везана за један од највеличанственијих музеја - Ермитаж. Кажу да је, да би се видео сваки експонат који се налази у музеју, потребно да се музеј посети сваког дана и да се посетилац задржи цело радно време у периоду од осам година. То нам је само још један у низу доказа колико је фасцинантна уметност и култура ове државе. Но никако не смемо заборавити онај део уметности који се не може изложити

на у музејима, а то је музика. Генијалност руских композитора је светски позната и нека од најзначајнијих дела су проистекла из њихове креативности. И поред свега тога, мени најдража грана уметности ове дивне земље је ипак - руска књижевност. Најбоља дела са којима сам се сусрео у досадашњем животу су написана од стране руских писаца. Она су у мени будиле сасвим нове осећаје и спознаје, било да је то Јесењина, Љермонтовљева или поезија Тјутчева. Такође је немогуће не поменути лепоту Пушкинових дела, грандиозност Толстоја, Гогоља, Достојевског, Тургенјева... О величини и значају руских писаца и њихових дела бисмо могли говорити до у недоглед. Сви они заузимају посебно место у светској књижевности и изнова и изнова њихов гениј очарава нове генерације читалаца.

Русија није само назив једне државе. У мојим очима, то је појам који обухвата грандиозност, лепоту, величанственост и топлину људи, њихове културе, традиције и уметности. Русија је реч вредна сваке љубави и поштовања.

Генадиј Циферов *Приче старог града* (одломак)

Је ли добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Кажеш: "Наравно, лоше".

Генерално и ја тако мислим, али ипак понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је нека страшна ствар - двобој.

Двобој - то је, дакле, када људи боду једни друге мачевима.

- Не може тако! - вичеш ти - Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је такође викао: "Не може, не може, не може!"

Али то није било од велике помоћи. И тада је он једноставно отворио уста.

И прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у том случају није помогао краљев ум, већ краљева прождрљивост. Али шта је ту још задивљујуће.

Након те прождрљивости, двобоји су постали предивни.

Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели да дувају један на другога. И дували су док један не би одлетео негде другде.

Па мислим да је то најбољи начин путовања.

И тако, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима је од помоћи. А то је баш тада, када желимо, не да се боримо, наравно, већ да путујемо.

Генадиј Циферов *Јавор*

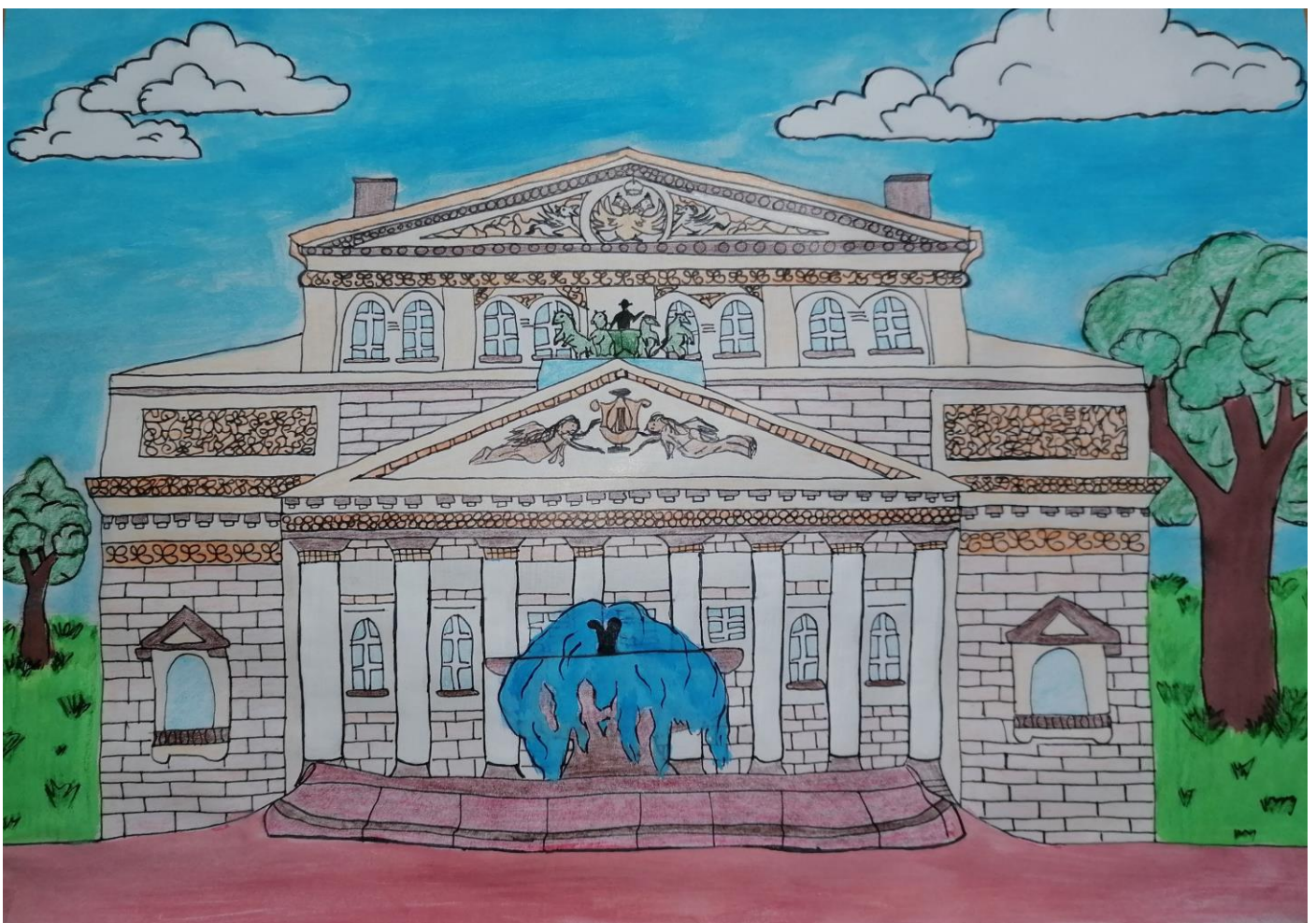
Осипао је јавор гримизно лишће. Подизала га је малена лисица и положила га на путић до своје куће.

“Како ћу - мислила је - обрадовати госте”. Но, нико од гостију није ишао по том јаворовом путићу.

- Али зашто, зашто? - питала је јелена - Тако диван путић, а нико не иде по њему.

- Ах, - рекао је јелен - лист јавора подсећа на срце. Не могу стати на то срце јесени.

Сташа Туцић – 3. година – ликовни конкурс

Приче о древном граду

Да ли је добро или лоше када је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно, лоше је.“ Генерално и ја тако мислим, али понекад... У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је страшна ствар-двобој. Двобој-то значи да се људи међусобно убијају мачевима.

-Не можеш! – вриште. – Човек није печена патка!

Заиста. И тај краљ је такође викао: „Не можеш, не можеш, не можеш!“-али није много помогло. А онда је само отворио уста. И само је прогутао све мачеве. Као што сте разумели, у овом случају није помогла краљевска памет-краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће. После ове прождрљивости, дуели су постали лепи. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео. Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

2.прича

Покисло грамизно лишће на јавору. Лисац га је купио и положио на путу ка своме дому.

„Ево-помислио је он-одушевиће госте.“ Међутим, нико од гостију није ишао јаворовом стазом.

-Али зашто, зашто? – упитао је јелена. Тако лепа стазица, а нико не иде по њој.

-Ах, - рекао је јелен. Јаворов лист личи на срце. Ја не могу да газим ово јесење срце.

Инђија

Техничка школа Михајло Пупин

Немања Миливојевић – Е42 – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Ја сам исувише мали да бих видео целу Русију. У једном тренутку, могу да видим само ситне делове. Сама Москва је ситна наспрам остатка те џиновске државе. Највише што сам могао да видим у једном тренутку је док сам био у авиону и гледао кроз прозор на источноевропску равницу која је изгледала као и Војводина. Издељено на атаре, градове и села... равна. Иако је из авиона изгледало као место где живим годинама, ја сам био далеко од куће.

Вожња предграђима Москве је изгледала исто као улазак у Београд. Сиво, депресивно, тужно... скоро па савршено. Сива блоковска насеља у којима људи једва крпе крај са крајем али живе некако јер, морају, била су свуда око мене. Брзи поглед на телефон, одговарање на неколико порука и пролетање кроз друштвене мреже и одједном сам у неком делу града који изгледа као Дубаи. Гледао сам те сјајне зграде какве нисам могао ни да замислим да ћу видети, и питао тату: „ГДЕ СМО МИ? ШТА ЈЕ ОВО?“ Рекао је да смо у Москва Ситију. Претпостављам да за квадрат стана у том делу града можемо купити целу зграду у сивом предграђу и да нам остане за још који стан у згради преко пута. Убрзо нас обилазе два луксузна аута какве сам виђао само на интернету. На тренутак сам заборавио на остатак града који сам видео, и мисли су ми биле окупиране тим сјајним зградама и скупим колима. Под утиском модерног града, убрзо прилазимо старијим грађевинама које су ме још више очарале. Пролазимо поред Бечког дома (рус. Венский дом) за који тата говори како је он ту пре више од двадесет година радио фасаду кад је тек дошао у Русију. Искрено, није ме занимало. Док сам писао поруку пријатељима шта сам све видео у послењих пола сата, тата ми је рекао: „Погледај десно и остави тај телефон“. Са десне стране су биле огромне црвене зидине и прелепа бела палата са погледом на реку Москву. Искрено, иако су прошле године, и више пута сам се присећао тога и гледао слике, и даље не могу да пронађем одговарајуће речи да опишем то у пуном сјају како сам ја доживео. То треба видети својим очима. Остатак града више није био битан, ни не сећам се где смо касније ишли, нити шта сам видео. Просто, није било битно.

Не могу рећи да сам упознао много људи због осредње језичке баријере. Умели смо да се споразумемо али то опет не би био разговор из које би могао да закључиш какав је неко. Али опет је било занимљиво покушати наручити оброк на српском у Русији, па онда на енглеском, док само не бих одустао и показао на јеловник и надао се да је млада радница која није довољно плаћена схватила шта сам желео да једем и услужила ме.

Са задовољством бих отишао поново у Русију и обишао много више него што јесам пре више од пет година. Иако стање није најбоље, како кажу на вестима, отишао бих на Крим, обишао што више места на том полу-напуштеном полуострву.

Уколико се било коме пружи прилика да обиђе било која места у Русији, макар то била села и градови за које никад нису чули, требало би да прихвате ту прилику. Увек је добро видети нова места и упознати нове културе. А и како би другачије имали прилику да напишу и кажу нешто о нечему што нису видели и доживели?

Кикинда

Гимназија Душан Васиљев

Дариа Варађанин – 1. година – литерарни конкурс

Русија у мојим очима

Русија, земља богата историјском, књижевном, уметничком, културном и природном лепотом. Њене приче, биле оне историјске или књижевне, распрострањене и опште познате целом свету, фасцинирају нас и остављају дубок траг без обзира на године које су прошле и које ће проћи.

Шта је заправо то што је мене привукло да пишем о овој земљи? Шта је у мени будило неочекивано велико интересовање и неутољиву жељу да сазнам што је више могуће о њој? Одговоре на ова питања није било тешко пронаћи или разумети. Њена задивљујућа прошлост и потресни догађаји претходног века, будили су у мени жељу да се упознам и употпуним своје знање њиховом богатом историјом. Веома изражена љубав према мајци Русији, патриотизам и домољубље красиле су руски народ вековима. Један од историјски најзначајнијих периода, доживљена као класика руске културе јесу испричане приче о Романовима, што је за мене уједно и најупечатљивији утисак о спознаји царске Русије.

Вишевековни владари најмоћнијег царства на свету и једна од најпознатијих породица такозване „плаве крви“ имали су значајну улогу у стварању руске историје. Познати као упечатљиви, способни и пре свега вољени од стране народа, значајно су допринели својој земљи у многим подручјима. Најпознатији и најинтересантнији део њихове владавине је 20. век, када се догодила трагична судбина владарске породице у револуцији, у којој су бољшевици однели многобројне животе крајње невиних људи. Цар Николај II и царица Александра, као последњи владари њихове династије, вођени љубављу према својој земљи, коју су много волели и без обзира на околности у којима су се нашли, ни под коју цену нису хтели да је напусте, оставши јој верни до самог краја. Своје ставове, погледе на околности и јаде у којима су се нашли током револуције делили су са петоро своје деце, која су врло храбро, зрело и верно поднели своју судбину. Трпевши храбро своје затворске дане на разним местима, проналазили су срећу и захвалност у малим стварима. Највеће богатство им је одувек било проведено време у међусобном друштву и најзахвалнији су били на томе што су те последње мучне дане проживели заједно и на окупу дочекали то грозно убиство. Краљ Алфонсо Шпански је једном приликом рекао: „ За монарха нема горе казне него да изгуби љубав свог народа. То ће тешко разумети свако сем оног ко је то проживео.“ Једноставније речено, за једног владара, љубав његовог народа је као љубав породице. Какав би био осећај изгубити то? Изгубити највећу драгоценост која се може пружити? Николај је управо то изгубио. Руски народ, земља и цело царство, је било његова велика породица која се окренула против њега преко ноћи. Многи постављају питање због чега нису напустили земљу када су имали прилику? Шта их је спречавало у том подухвату? Одговор се крије у чињеници да је њихова љубав према земљи и народу, била јача него било која сила која је завладала њом. Утицај који је Русија као домовина остављала на њих, чини је задивљујућом. Јер како је цар Николај у последњим данима рекао: „ Не желимо, нити можемо да побегнемо.“

Моје велико интересовање за руском царском породицом јавило се пре неколико година, када сам и чула за њихову трагичну судбину. Нешто се у мени пробудило чувши за њих и без обзира на године и зрелосно доба у ком сам се налазила, хтела сам да сазнам и прочитам што је више могуће о томе. Колико год њихова судбина била застрашујућа и мучна, моја заинтригираност никад није спласла и могу само да наставим да богатим своје знање њиховом причом. Романови и њихова вишевековна владавна су обележили руску историју и важан су део богатог историјског наслеђа, а за мене лично чине је посебно бајковитом и упечатљивом земљом.

Косовска Каменица

Гимназија

Бојана Миљковић – 3. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Стајала сам и немо посматрала хладноћу која ми се тихо и без осећаја кривице увлачила под кожу. Чудно, али није ми сметала, уопште, штавише целом изгледу Москве давала је некакав посебан тон: горд и племенит у исто време. Деловало је као да је управо тај сибирски дух начинио Москву тако недодирљивом, моћном, величанственом, начинио је престоницом.

Поред мене су пролазили људи, али нисам их примећивала, препустила сам се нежном мажењу са ветром од којег сам се помало зацрвенела. Најзад сам кренула у лагану шетњу, куда то већ нисам знала. Ноге су ме водиле онамо где је поглед зажеleo, а првенствено то је био Кремљ. Високе куполе, куле и катедрале поносно су стајале испред мене, али опет окружене свом том белином и обавијене зидинама као да су се чувале знатижељних осмотри. А што сам дуже пиљила у Кремљ, деловао је све раскошније. Заиста, питање лепоте увек може изазвати различите утиске, мада све у овом животу има своју реакцију, много њих, али овде је она увек била иста: чежњиво бисмо посматрали шаренолике боје на уметничком делу испред нас и делили утиске једни са другима управо исчуђеним изразима лица, који би означавали да у ствари коментара нема, јер су сувишни. Прешла сам Црвени трг доста брже, вероватно због тога што сам врло често виђала на сликама ово исто место, те ми се сад чинило одиста познатим, али застала сам испред цркве Василија Блаженог. Да, није ме подсећала на било какав храм и верујем да бих раније ово назвала дворцем баш из оних бајки у којима смо раније тражиле објашњење за све ситуације које би нам се догодиле у нашим малим животима. Можда и није случајно то што је баш оваквог изгледа, можда баш на овом месту и леже сва објашњења? Нисам желела да још о томе размишљам, већ сам само уживала. И ко зна до кад бих могла овако, без ичега другог на уму. Опет, колико је красно дивити се нечему, толико може бити и опасно: одузме нам моћ мисли и толико преокупира да не знамо ни где смо, ни ко смо, само дишемо ту слободу, која се над нама у том тренутку надвила и обезбедила хлад, и сваким је дахом распирујемо по даљем хоризонту засртим тежином управо њене лепоте. А сада је већ падао мрак и требало је да се вратим назад. Мисли су ми бежале и скривале се код железнице, коју сам исто хтела да посетим, али нисам успела. Тежња да видим то место развила се из нагона јер је можда баш ту Ана изгубила живот или га пак учинила вечним утискујући своју судбину у роман, ко зна... Мада, понекад је и боље не видети све, јер је врло вероватно да се утисак да покварити. Ах, ово време... и вечност брзо прође, а мени су прошле чак две гледајући све ово. Застала сам још поред реке Москве, јер је сутон била све мириснија. Сунце се борило са облацима како би упутило последњи пољубац реци, али нажалост изгубило је битку. А и река је некако споро текла, као да је желела да остане овде заувек, у миру али жагору нервозних туриста и осталих становника, али упркос жељи одлазила је неповратно.

Сав овај приказ описивао је живот на неки другачији, али сасвим валидан начин. Коначно, и ја сам пошла назад. Вероватно бих и стигла до места на коме сам одсела, онда сутрадан посетила и неки други град, нека друга места, да ме није пореметио звук на мобилном телефону. Био је то позив који је прекинуо моје путовање, али нека... Иза њега остаје овај путопис мисли, који се, наравно, не

може изједначити са правом посетом ове земље, али свакако да ћу за сад бити задовољна њиме, све док не осване онај који ће описати мој истински доживљај Русије.

Весел Салији – 3. година – ликовни конкурс

Јелена Ђорђевић – 3. година – преводачки и литерарни конкурс

Генадиј Циферов: „Бајке древног града“

(одломак)

Је л' добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећи ћеш: „Наравно, лоше је“.

Заправо и ја сам тако мислио, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац постојала је нека страшна ствар – двобој.

Двобој – то значи да се људи међусобно мачују.

То је немогуће – повикаћеш ти. - Човек није печена патка.

Тачно. И овај краљ је такође викао : „Не може тако!(...), не може, не може, не може!“

Али то и није много помогло. И тада је он само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Како си и разумео у овом случају није помогао краљевски ум већ је помогла краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости двобоји су постали прелепи.

Ускраћени мачева, дуелисти су почели да дувају једни на друге. И дували су све док један није одлетео негде.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Управо тада, када желите да се не тучете, наравно, већ желите да путујете.

Генадиј Циферов: „Јавор“

Јавору је опало гризмино лишће. Младунче лисице их је покупило и њима положило пут до своје куће.

„Ево – помисли он – обрадоваћу госте“. Али нико од гостију није пошао том јаворовом стазом.

„Али зашто, зашто? – питао је он јелена. – Тако лепа стаза, а нико не иде њом.

-Ах, - рекао је јелен – јаворов лист подсећа на срце. Не могу да газим по овом јесењем срцу.

Русија мојим очима

Постоји једна братска земља испод овог парчета неба, хиљадама километара удаљена од нас. Иако је тако далеко, ми је попут наше земље волимо, осећамо, ценимо, носимо у срцу. Верујем да је већини, прочитавши ове речи, прва асоцијација била Русија. И да, то је та дивна, далека земља на коју и ја мислим.

Русија у мојим очима јесте велика. Али, не само због своје површине. За мене, веће од њене површине јесте сва историја, култура, обичаји и великани које је изнедрила. Управо та богата историја и култура коју поседује чине је посебном. Али, то је и оно што тако велику земљу, која се простире на 11 временских зона, коју заплјускују 12 мора чини сличном са нашом малом, лепом и не мање вредном Србијом. Волим је и због прошлости. Волим је јер је руски народ заједно са нашим успео да испише велики број страница заједничке историје. Увек се баш тај руски народ нашао нашем када је било најгоре и када се Србија хватала за сламку спаса. Овај братски чин већина Срба није заборавила и зато поред своје отаџбине у свом срцу поносно носи још једну земљу – братску Русију. Зато, Русија у мојим очима изгледа још веће.

Од малих ногу нас уче да се љубав према Русији подразумева, уче нас да између ова два народа постоји та невидљива, нераскидива нит која нас веже, која нас је везивала и која ће нас везивати. Много је занимљивих ствари којима се ова највећа земља може похвалити. И из истих разлога је путовање Русијом велики сан за већину младих људи.

Руска култура се сматра за једну од најбогатијих и најутицајнијих на свету. Оно што је светски познато јесте руска књижевност. Позната је по писцима као што су Толстој, Достојевски, Пушкин, Тургенев, Симонов.... Они су изнедрили неке од најлепших реченица и стихова руске и тиме дали допринос не само њој већ и светској књижевности. Али, један од најпознатијих видова уметности јесте балет. Сама чињеница да се најпрестижнија балетска школа налази у Русији указује нам на то колико балет представља културни симбол Русије. Највећа имена руске музике компоновали су балете, а један од њих био је и чувени Чајковски.

Руска кухиња такође оставља велики печат у њеној традицији. А поред обилне руске хране главно пиће јесте водка.

Оно што Русију такође повезује на неки начин са нашом земљом јесте архитектура. Најновији текстови из уџбеника се зову „Наши рускије“ и „Он стварао лепоту“. И у њима се говори о руским емигрантима који су дошли после Октобарске револуције у Србију и оставили значајан траг у Српској култури, посебно у архитектури... Као и код Срба, већина грађевина јесте религиозна. Само што се код руских цркава разликују заобљене куполе. Већина ових прелепих грађевина налазе се у бајковитој Москви. Престоница Русије јесте мешавина историјских и урбаних грађевина које је чине посебном. Црвени трг, Кремљ, ГУМ, храм Василија Блаженог само су неки од обележја Москве који јој дају тај прелеп изглед и због којих већина људи сања о Русији. Наравно, и ја бих волела да у будућности посетим ову предивну земљу, а из ње бих поред предивних успомена и доживљаја засигурно понела национални симбол Русије – бабушку тј. матрјошку.

Оно што мене одушевљава јесте та уска повезаност руске културе са традицијом, што се може приметити и код нас.

Русија као за већину Срба и за мене представља нешто свето. Увек ће поред Србије имати место у срцу већине Срба. Јер, како је често говорио највећи русофил међу Србима, Свети Петар Цетињски, ми Срби и наша браћа Руси смо „једноверни, једнородни и једнокрвни народ“. Зато бих волела да та љубав и та свест прво расте у нама, нашим срцима, да се шири, а да је касније с поносом преносимо на наше потомке, с колена на колена.

Јована Пешић – 3. година – преводилачки и ликовни конкурс

Генадиј Циферов „Бајке старог града“ (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећи ћеш: „Наравно да је лоше.“ Заправо и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, десила се некаква страшна ствар – двобој. Двобој, то значи да се људи међусобно кољу мачевима.

- То се не сме! – повикаћеш. – Људи нису цакови кромпира!

Тачно. И овај краљ је такође викао: „То се не сме, не сме, не сме!“

Али није много помогло. И онда је једноставно отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Баш како си разумео, у овом случају није погла краљева памет, већ краљева прождрљивост. Али ево шта је задивљујуће.

После ове прождрљивости двобоји су постали предивни. Лишени мачева, учесници двобоја су једноставно почели да дувају једни у друге. И дували су све док један није одлетео некуда.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. И управо онда, када не желите да се борите, већ да, наравно, путујете.

Генадиј Циферов „Јавор“

Јавор је просуо своје гримизно лишће. Лисиче их је покупило и направило пут до своје куће.

„Ево, - помисли оно, - обрадоваћу госте.“ Међутим, нико од гостију није прошао јаворовим путићем. – Али зашто, зашто? – питало је лисиче јелена. – Тако леп путић, а нико по њему не пролази. –Ах, - рече јелен – јаворов лист је налик срцу. Ја не могу да газим то јесење срце.

Куршумлија

Гимназија

Даница Леповић – 2. година – преводачки, литерарни и ликовни конкурс

Генадије Циферов „Бајке древног града“- одломак

Може ли бити добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Твој одговор би био „Наравно, лоше је.“
Заправо, и ја тако сматрам, али понекад...

У једном старом граду где је краљ био прождрљивац., постојала је нека страшна ствар по имену двобој.

Двобој-то значи да људи помоћу мача кољу један другог.

-Немогуће!-ти вриштиш.-Човек није печена патка!

Тако је. И овај краљ је такође викао „Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али то му ништа није помогло. И тада је само отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Како би се ти понашао у оваквој ситуацији да немаш краљевку памет-краљевску прождрљивост.Али постоји нешто невероватно у целој причи.

После ове прождрљивости двобоји су постали дивни.

Борци без мачева су једноставно дували један на другог. Борба је трајала све док један од бораца не одлети некуда.

Па, ја мислим да је ово најбоље средство за борбу.

Тако да , живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се тучете,наравно, употребите ово средство.

Генадије Циферов „Јавор“

Лишће јавора је посуто гримизним бојама. Лисица их је одгајала и чувала је стазу до куће.

„Ево“-мислио је лисац да ће се гости обрадовати. Међутим, нико од гостију није сишао овом јаворовом стазом. „Али зашто, зашто“,упитао је лисац јелена, „тако је лепа стаза, туда нико не корача.“. „Ах“,рекао је јелен, „лист јавора подсећа на срце“. Ја не могу да газим ово јесење срце.

Русија мојим очима

Највећа је на свету,

Сви су за њу чули,

Русија се она зове

И на два континента простире.

Хајде послушај још неке њене одлике.

Њен центар је Москва,

Где Црвеним тргом шета пуно туриста.

С друге стране је храм Василија,
Прелепих купола.

Санкт Петербург има пуно знаменитости,
Једна од њих је Бронзани коњаник.
Зграду плаве боје свако познаје,
Ермитаж се она зове.
Код Петровог двора многобројне фонтане можете видети
И прелепе фотографије усликати.

Први корак у свемир њихов беше
Када Лајку послаше.
Такође Месец Гагарин посетише
Где заставицу Русије ставише.

Када је у питању путовање,
Руси се метроом превозе,
А понекад и маршутке користе.

Сваки Рус капу носи,
Шубара, њено име тако гласи.
Ако идеш тамо, добро се обуци
Јер те хладноћа може тешко утући.

Недељу дана пре Великог поста
Руси Масленицу славе.
Тада само палачинке праве,
А такође и лутку пале.
Зиму они испраћају,
У игри и весељу
Пролеће дочекују.

Руси без чаја не могу.
Кад' у самовару кључ се чује,
У шољицама травке чаја се броје.
Такође вотку они много воле,
А и од пива не могу да одоле.

Руси 'место сира творог праве
И у сирники воле да га ставе.
Од цвекле чорбу кувају,
Боршц, тако је они именују.

То је земља зиме
Где се леде водене површине.
По леду даме да клижу воле,

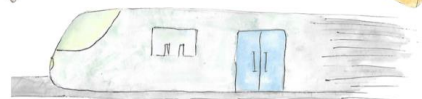
Може се балетом бавити.

На балалајки извире.

А Јесењин и Пушкин прозом се бавише.

Руска раса.

И чува од заборава.

Русија мојим очима

Страшно ме замаара да чекам неког Бајагу испред Баљшој театра и зато вас водим кроз лавиринт сопствених пречица по Русији. Чувена не само по површини добрих душа, него и по највишим женским потпетицама. Пошто сте ви само туристи, засвирајте Шостаковичеву сонату, обујте шта вам драго, и 'ајмо!

Не брините, ово није станица Астапово. Слободно изађите из воза. Када пас Лајка залаје, чућете упутства за обилазак ове земље. Морате се одмах изути, како бисмо препливали „Лабудово језеро“. Лабудово ће послужити само као загревање, јер вас након њега чека најдубље језеро на свету - Бајкалско! Након четири стотине метара обратиће вам се „Руслан и Људмила“. Припремите очи за сјајна светла Јермитажа! Ако не знате којим ћете тргом, ви одаберите Црвени.

Младићи, ово место је идеално да запросите даму најлепшим Златним прстеном, а затим можда приредите и венчање! Можда и није идеално уколико нисте за пешачење, јер је овде обичај да новопечени брачни пар одмах након церемоније крене у обилазак града. Ако ништа, вероватно ћете овде у Русији видети више венчаница за недељу дана него што бисте негде за цео живот. Младићи, такође је врло вероватно да ћете овде пронаћи сродну душу, јер је много више жена него мушкараца! Девеоке, чувајте своје изабранике, кажу да су Рускиње најлепше жене на свету! Можда ће неку од вас назвати „Капетановом кћи“ због ваших шињела Гогољеве марке. Но, добро је што сте сви понели топлу одећу, осим уколико не желите да се сунчате у купаћим костимима на снегу.

Следи вечера. Не брините за новац, Руси увек кажу да је боље имати 100 пријатеља, него 100 рубаља. Приметили сте да људи у вашој околини не брину да ће сутра закаснити на посао, јер њихову седмицу ионако чини само петак, и то седам пута! За пиће ће вам сви препоручити квас или компот. Ја саветујем да не пропустите чувене руске палачинке! Можда вам у неком од московских ресторана одгонетну енигму која гласи „Како постати милијардер?“, јер овај град има највише милијардера по глави становника у свету!

Драга децо, уколико сте одувек желели кућног љубимца, овде се можете дружити с медведима! Потражите тетрис, можда и најзанимљивију играчку 20. века, јер је њено порекло баш овде, у Русији! Вашим другарима одавде понесите Матрјошке.

Ах, ево Бајаге! Каже да Москва тоне у сан на минус двадесет и шест. Сада вас, нажалост, остављам! Изгледа да је и он мене чекао, али ја нисам Тамара. Можда је помислио да сам ја Тамара Носова, а ја сам само желела да одем у Баљшој театр. Није ни важно, јер ви ћете сигурно пронаћи излаз из овог прелепог лавиринта и сами. (Иако знам да ви то ни не желите, јер ко још бежи од овакве лепоте?)

Лазаревац Гимназија

Вељко Павловић – 3. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов „Приче древног града“

Је ли добро или лоше ако је краљ прождрљивац? „Наравно да је лоше“, рећи ћеш.

Обично, и ја мислим тако, али понекад...

У једном древном граду, у ком је прождрљивац био краљ, десила се нека страшна ствар – дуел. Дуел – па то значи да људи мачевима секу једни друге!

– Не може! – вриснућеш. – Човек није печена патка!

Тачно. Управо то је и краљ викао: „Не може, не може, не може!“. Али, то није помогло. И тада је просто отворио уста, и само прогутао све сабље!

Као што си разумео, то што је тада помогло није био краљев ум, већ краљевска прождрљивост.

Али оно што је задивљујуће је да су, после те прождрљивости, дуели постали прелепи. Лишени својих мачева, борци су почели да дувају један у другог. И дували су све док један од њих не би одлетео некуд.

Па то је, мислим, најбољи начин путовања!

И тако, живео краљевски стомак! У неким случајевима, то помаже, а посебно онда кад желиш, не да се бориш, већ да путујеш.

Генадиј Циферов „Јавор“

Просипаше јавор гримизне листове. Покупи их млади лисац и однесе пут своје куће.

„Знам!“, помисли, „Усрећи ћу госте!“

Међутим, нико од гостију није кренуо јаворовим путељком.

– Али зашто, зашто? – упита јелена – Стаза је тако дивна, а нико не иде њом.

– Ах – рече јелен – јаворов лист је попут срца. Ја не могу стати на срце јесени.

Лесковац

Економска школа Ђука Динић

Андрија Благојевић – 3. година – литерарни конкурс

Русија у мојим очима

Далеко, на источној страни света постоји велика и дивна земља, земља великих и храбрих људи, земља густих тајги и широких степа - православна Русија.

Ја нисам био у Русији да бих видео лепоте њене и њеног народа, али се Русија може волети иако ниси у њој био. Љубав се исказује срцем и душом, а не очима, јер очи знају и да преваре човека, али срце никада. У читавој својој историји руски народ се увек бранио и увек побеђивао - монголске хорде, Наполеонову војску, немачка разарања и увек као феникс васкрсавао да обнови разорено и изгради још лепшу и бољу Русију. Русија се вековима сматрала земљом са најбогатијом културом. Она има дугу традицију у многим аспектима уметности, посебно када је у питању књижевност, архитектура, сликарство, балет, класична музика, анимација и политика, и све ове дисциплине имале су значајан утицај на светску културу. Шта је све Русија дала овом свету, који још увек кидише на њу - Јесењина, Пушкина, Достојевског, Толстоја, Чехова и многе друге који су оплеменили светску културу. Руски народ им је увек помогао, у свим ратовима па и нама, у овом последњем. Када је НАТО агресор нашао нашу земљу, много је руских добровољаца дало своје животе за Србију и свето Косово. Русија је велика колико и четвртина Европе, а када је неко добар, кажемо да има велико срце као Русија, јер је доброта и љубав руског човека безгранична. Русија излази на три океана: Атлантски, Северни ледени и Тихи океан. У самом центру главног града Русије, Москви, у срцу руске престонице налази се јединствени, величанствени Кремљ. Ермитаж је највећи културно-историјски музеј у Русији и један од највећих, најлепших и најстаријих музеја у људској историји. Русија нема границе, она је велика као људска душа и она се граничи са небом. Не треба објашњавати зашто се воле мајка и отац, брат и сестра, јер за то нема објашњења. Тако је и са Русијом - волим је зато што је јединствена и у мојим очима огромна и безгранична, пуна љубави према својој православној браћи.

Милош Радовановић – 1. година – литерарни конкурс

РУСИЈА МОЈИМ ОЧИМА

*Русија није појмљива уму, аришином нећеш меру јој знати. Она је нешто посебно – у њу можеш једино веровати.*¹

Још од средњег века, Русија је била држава која је обухватала огромна просторства и постепено се све више и више ширила. Да бисмо разумели величину Русије, морамо говорити о нечему што уједињује све Русе и људе уопште – то је земља. Од високог Кавказа до леденог белог Арктика, од европских поља до вулкана на полуострву Камчатка, ова широка и разнобојна земља највише говори о Русији. Земља коју насељавају Руси утицала је и на њихове обичаје, начин живота

¹ Фјодор Иванович Тјутчев

и културу. Многа житна поља која красе равнице Русије сведоче о народу који се херојски борио и који ће увек наставити да се бори да очува своја поља и остави нешто својој деци. Иако многи Руси живе скромно, они ће ценити оно што имају и бити захвални својим херојима за оно најсветије што су дали мајци Русији, своје животе. Циновски Сибир даје дом не само Русима него и многим другим народним и културним групама. Њихово јединство упркос овим разликама представља топлоту око леда која им омогућава да овај необичан и јединствен предео заједно назову својим домом. Уралске планине представљају велику географску границу али не и границу руског јединства, јер границе нема. Највећа планина Европе, Елбрус, налази се управо овде, у Русији. Као земља пуна живота, није ни чудо што су у Русији највеће и најлепше воде света. Волга је најдужа река у Европи и има велики историјски значај за Русију, док су Иртиш и Об највеће реке у Русији и уједно једне од највећих река на свету. У Русији се налази и највеће језеро у Европи, Ладога, а и најдубље језеру на свету, Бајкалско језеро, чије име значи „богато језеро”. А када говоримо о богатим стварима, не можемо изоставити ни историју и културу ове земље. Русија је дошла далеко од времена варјага и монголских хорди и борбом су очували своје словентсво. Први цар Русије био је Иван Грозни, који је удвостручио територију Русије. Међутим, није познато много представника културе из овог времена. Може се рећи да је успон руске културе почео доласком Петра Великог на власт, који је земљу модернизовао, проширио и основао град Санкт Петербург. А онда, у деветнаестом веку почели су се ширити гласови. Најстаситији од њих путовали су нашироко и надалеко и својим далекосежним продором засенили безброј душа. Величина ове нације огледа се у природи и количини звука који је успела произвести—звуча који још увек резонира, сеже од почетка историје, кроз друштво, до вечности. Колико је таквих гласова? Глас Пушкина, глас Толстоја, Достојевског, Јесењина, Чехова и те дивне речи, звуци и покрети који постају „лепота која ће спасити свет”. Русија је и звук, и глас, и слика, и филм, али пре свега, то је нада — нада да ће се онај уједињени глас ширити даље. Бројне статуе и гробови херојских жртава подсећају нас да руски пут до онога што имају данас нимало није био лак и имао је пуно препрека преко којих је народ прешао и ишао у будућност увек верујући у неко лепше сутра. И све док Русија буде имала народ који је неодвојив од заједничког циља, сунце које сија над Русијом ће имати кога да угледа са висине.

Русија – то је шаренило историје саткано у креативном разговору којим је народ сковао нацију. Мојим очима – то је пространство велико, то је појам широки, то је глас далеки, али пре свега то је земља хероја, земља народа и словенске тоpline. А словенска топлина светли, она зближава народе и уједињује их у јачу целину.

Љубовија

Средња школа Вук Караџић

Тамара Ђуровић – 4. година – преводилачки конкурс

GENADIJ CIFEROV

BAJKE drevnog grada(odlomak)

Da li je dobro ili loše, kada je kralj proždrljivac?

Reći ćeš : „ Naravno, loše ” .

Uglavnom i ja isto tako mislim, ali ponekad...

U jednom drevnom gradu, gde je kralj bio proždrljivac, postojala je neka strašna stvar- dvoboj.

Dvoboj- to znači, ljudi ubijaju mačevima jedni druge.

„ Nemoguće je ” – povikaćeš ti. – Čovek nije pečena patka.

Tačno. I taj kralj je, takođe, vikao: „ Nemoguće, nemoguće, nemoguće! ”

Ali, to je malo pomoglo. I tada je on jednostavno otvorio usta. I jednostavno je progutao sve mačeve. Kao što si razumeo, u tom slučaju nije pomogla kraljevska pamet, već kraljevska proždrljivost. To je ono što je čudno. Posle te proždrljivosti, dvoboji su postali predivni. Bez mačeva, učesnici dvoboja su počeli prosto da duvaju jedni na druge. I duvali su do tada, dok jedan ne bi odleteo negde. Pa, ovo je, mislim, najbolji način putovanja. Tako, živela kraljevska proždrljivost! U nekim slučajevima to pomaže. Tačno tada, kada ne želite da se borite, naravno, već da putujete.

JAVOR

Opadalo je sa javora grimizno lišće. Podiglo ih je lisiče i položio njima stazu prema svojoj kući.

- Eto – mislio je on- obradovaću goste. Međutim, niko od gostiju nije krenuo po toj javorovoj stazi.
- Ali zašto, zašto? – pitao je on jelena. – Takva divna staza, a niko ne ide njome.
- Ah, rekao je jelen, - list javora liči na srce. Ja ne mogu da stupim na to jesenje srce.

Ниш

Уметничка школа

Анастасија Стоиљковић – 3. година – литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

Сањала сам демоне мама. Неукротиве и хитре. И претворила се у своје снове...
Сама себи не дам мира мама, зове ме Нева да пливам узводно, зову ме монументалне цркве да вриштим своје грехе пред олтаре са ликом Божијим. Зову ме брезе и јавори, зову ме мртви песници да кроз мене проговоре! Зовем и ја сама себе, мама, да дођем себи кад већ не могу теби, о царска Русијо. Под капуљачом дрхте ми усне, и нећу да лажем, текле су сузе низ образе, па по телу мом бездушном. Текле као крв по улицама Лењинграда 1941. Да ми душа није остала код Татјане Савичеве не би смело тако тело моје, не би смело мама кунем ти се. Не би смело или не би хтело, како год. Са душом, или без ње у очима крви своје, народа свог, настављам да тражим оног човека ког сам препознала у Јесењину. Таквих нема овде мама, нема их неба ми, блата ми. Такви се овде не рађају, такви се нигде више не рађају. Али такви ни не умиру, живе мама као мој сан о булеварима Москве. Као племенитост хртова и дивље шуме севера. Живе мама! Живе!

Генадиј Циферов
Бајке старог града
(одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: "Наравно лоше".
Заправо и ја исто тако мислим, али понекад...
У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац постојала је нека страшна ствар - двобој.
Тај двобој значи да људи кољу једни друге мачевима.
Не може! повичеш ти. Човек није пржена патка!
Правилно. И овај краљ је исто викао: "Не може, не може, не може!"
Али то је мало помогло. И онда је он само отворио уста. И прогутао је све мачеве.
Како си схватио, у овом случају није помогла краљева памет него краљева прождрљивост. Али ево шта је ту занимљиво.
После овог преједања двобоји су постали предивни.
Учесници двобоја којима су били одузети мачеви почели су само да дувају један на другог. И дували би све док један није одлетео ко зна где.
Али , ово, ја мислим, да је најбољи начин путовања.
Тако да, живела краљева прождрљивост!
У неким случајевима то помаже . Наиме када желите да се не тучете, а желите да путујете.

Генадиј Циферов
Јавор

Опало је црвено лишће са јавора. Подигао га је мали лисац и њиме утабао стазу ка својој кући. "Ево", помислио је, "Обрадоваће се гости". Али нико од гостију није прошао по тој јаворовој стазици.

"Али зашто, зашто?" упитао је јелена. Тако лепа стазица, а нико не иде по њој.

"Ах", рекао је јелен, "лист јавора личи на срце". "Ја не могу да газим ово јесење срце".

Нова Варош

Средња школа

Анђела Шапоњић – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке старинског града* (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „ Наравно, лоше“.

Уопште и ја тако мислим, али понекад...

У једном старинском граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - двобој.

Двобој - то значи, људи убадају један другог мачевима.

- Не сме! - викнеш ти. - Човек није печена патка!

Правилно. И овај краљ је такође викао: „ Не сме, не сме, не сме!”

Али ово је мало помагало. И тада је он просто отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају помогао је не краљевски ум - краљевска прождрљивост. Али ево шта је необично.

После ове прождрљивости дуели су постали дивни.

Лишени мача дуелисти су отпочели просто дувати један у другог. И дували су све док један није летео некуда.

Е па, а ово, ја мислим, је најбоље средство путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, ако не желите да се тучете, наравно, путујте.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавору је опадало гримизно лишће. Подизало их је младунче лисице и постављало их на стазу ка својој кући.

„ Ево”, мислило је оно, „ обрадоваћу госте”. Међутим, нико од гостију није ишао по тој јаворовој стази.

- Али зашто, зашто? - упитало је оно јелена. - Таква лепа стаза, а нико не иде по њој.

- Ах, - рекао је јелен, - лист јавора сличан је срцу. Ја не могу газити по овом срцу јесени.

Лана Хаџибеговић – 1. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Тик-так, тик-так, још увек се чује звук метронома код Лењинграда, који означава куцајуће срце града под Немачком опсадом, који је захваљујући милионима хероја опстао.

Како је описати у неколико реченица кад има толико тога да се каже? Русија постоји већ 12 векова, прво као Скитија, затим као Босфорско краљевство, Руско царство, Совјетски Савез до Руске

Федерације. Највећа држава на свету са толико много необичних лепота, на које ни не можемо слутити ми, који никада нисмо корачали руским тлом. Земља која излази на дванаест мора, има најстарији планински венац на свету, најдубље језеро, највећу шуму на свету - можемо назвати само чудесном.

Многи су желели да укроте то пространство, да је учине својом, али нису успели. Природа се не може укротити. Народ се не може покорити. Дух је тај који обитава у сваком брезином листу, у свакој написаној речи, у свакој изведеној пируети и свакој одсвираној ноти. Русија се простира и у свакој грађевини, музеју, библиотеци, позоришту... И да седнем у воз и кренем из Москве до Владивостога, ништа не бих видела, јер није у питању неколико слика које би ми очи виделе. Она је као један огроман мозаик који је вековима мењао боје, и из тамних прешао у оне светле.

Руски научници су, поред многих ствари, изумели и вештачко срце. Русија никада није имала робове. Има преко сто осамдесет националности... И да учите о Русији, цео живот вам не би био довољан да разумете, како је и поред толиких ратова и недаћа, Русија била и остала прелепа. Што би рекли "Мајка Русија".

А срце увек куца, било вештачко или не. Тик-так.

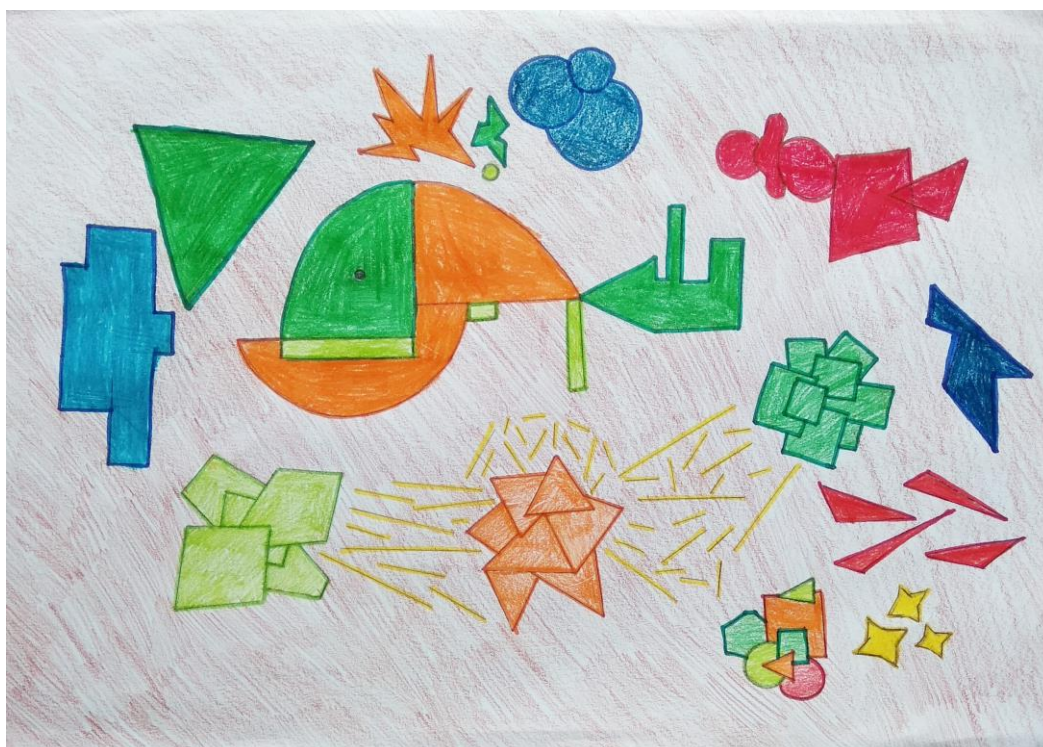
Нови Сад

Гимназија *Живорад Јанковић*

Давид Пргоњић – 2. година – ликовни конкурс

Дајана Пргоњић – 2. година – ликовни конкурс

A collection of various triangles and geometric shapes, some containing images of food (like pizza, sandwich, chocolate) and others containing text or patterns, scattered on a light blue background. The shapes include solid colors, patterns, and specific objects like a ruler, a knife, and a box.

This is a highly abstract and colorful collage. It features a dense arrangement of geometric shapes such as triangles, rectangles, squares, and circles, along with various straight and curved lines. The colors used are bright and saturated, including red, yellow, green, blue, purple, black, and pink. The shapes and lines are scattered across a white background, creating a sense of dynamic movement and visual complexity. Some shapes are solid, while others are outlined or partially filled. The overall composition is non-representational and evokes a sense of playful experimentation, similar to a child's drawing or a modernist abstract artwork.

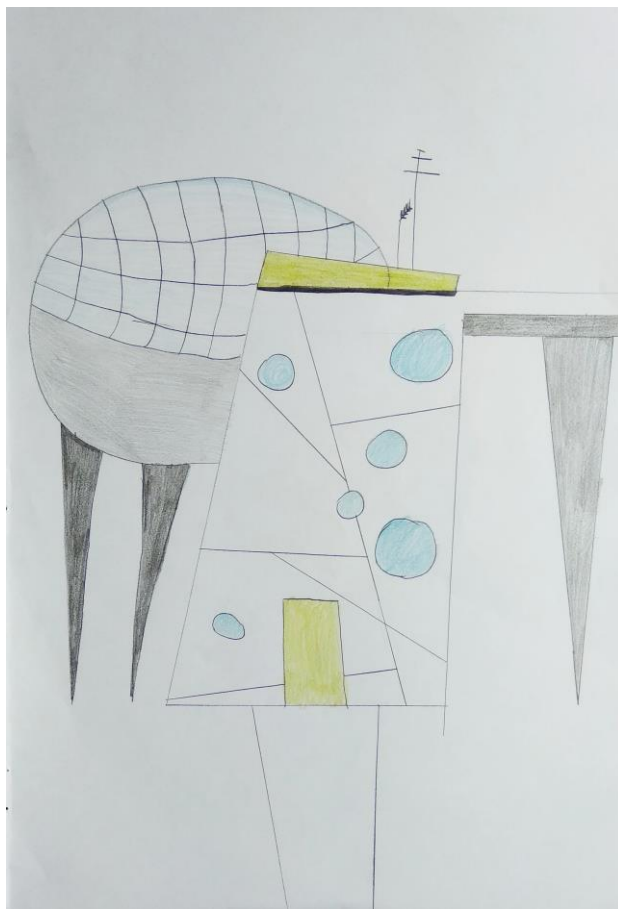
Марта Ардељан – 2. година – ликовни конкурс

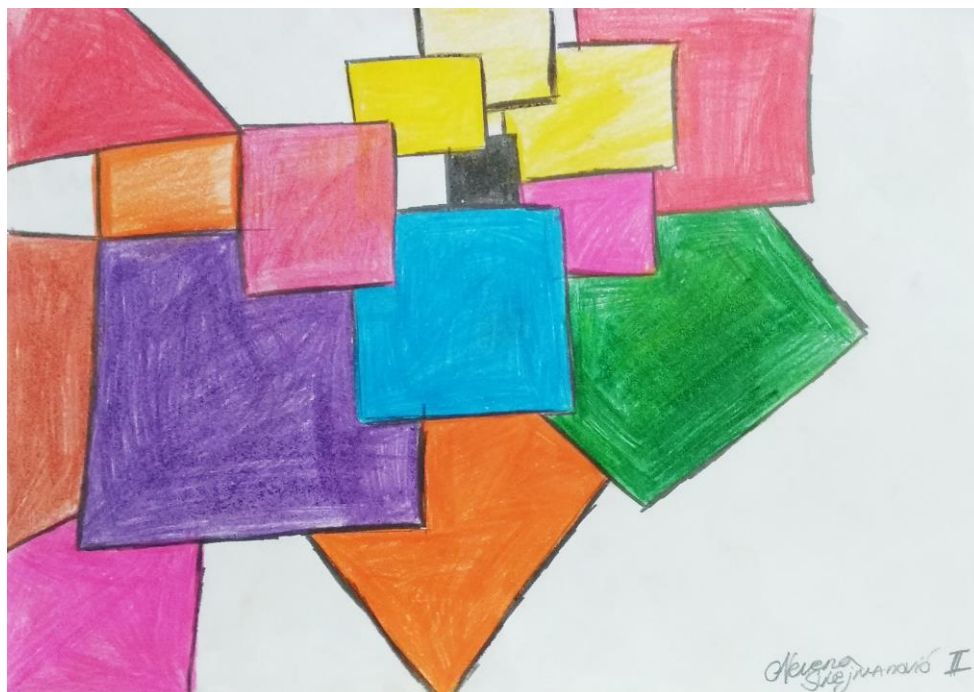
Милица Којић – 2. година – ликовни конкурс

Мирјана Попадић – 2. година – ликовни конкурс

Невена Сулејмановић – 2. година – ликовни конкурс

Нови Сад

Гимназија *Исидора Секулић*

Алекса Гачић – 4. година – преводачки конкурс

Приче (из) древног града

Генадиј Михајлович Циферов

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно да није (лоше је).“

Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У неком *старом (древном)* граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар – дуел.

Дуел – то значи да се људи међусобно боре мачевима.

- Не можеш! – викнућеш – Човек није печена патка!

Истина. А овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!"

Али то није помагало. А онда би само отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је овде изненађујуће.

После ове прождрљивости, дуели би постали леви.

Лишени мачева, борци су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували би док један неби одлетео негде.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када не желиш да се бориш, наравно, али желиш путовати.

Клен (Јавор)

Јавор је био присутан гримизним лишћем. Лисица га је покупила и с њиме направила пут до своје куће. „Ево“, помисли она, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

„Али зашто, зашто?“ Питала је јелена. „Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.“

„Ах“, рекао је јелен, „јаворов лист личи на срце. Не могу да газим по овом јесењем срцу.“

Вања Жига – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Кажете: „Наравно да је лоше“. Генерално, и ја тако мислим, али понекад ...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна ужасна ствар - двобој. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

- Немогуће! Вриштаћеш. - Човек није печена патка!

Јел тако? А овај краљ је такође викао: "Немогуће, немогуће, немогуће!"

Али није много помогло. А онда је само отворио уста. И само је прогутао све мачеве.

Као што видите, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али, ево шта је невероватно. После ове прождрљивости, дуели су постали лепи. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дувао је док један није одлетео негде.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Наиме, када не желите да се борите, наравно, ви путовати.

Генадиј Циферов

Јавор

Са јавора је било опало црвенкасто, јесење лишће. Лисица их је покупила и с њима положила пут до своје куће.

„Ево", помисли он, „обрадоваћу госте". Међутим, нико од гостију није прошетао тим јаворовим путем.

- Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

- Ах, - рекао је јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Димитрије Гашић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Приче древног града

(одломак)

Добро ли је или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: “Лоше, наравно”.

Углавном и ја исто мислим, но понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар – двобоји.

Двобој – то је, када људи боду једни друге мачевима.

– Немогуће! – викнеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је исто викао: “Немогуће, немогуће, немогуће!”

Но то је мало помагало. Тада је он просто отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што мислиш, у том случају није помогла краљева памет – него краљева прождрљивост. Али ево шта је задивљујуће.

После тог прождирања двобоји постадоше лепи.

Лишени мачева дуелисти су просто почели дувати једни на друге. И дували, све док један не би одлетео негде.

Но, ето то, ја мислим, је најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима оно помаже. Наиме онда, када нећете да се бијете, наравно, него путујете.

Генадиј Циферов
Клен

Посипао клен скерлетно лишће. Покупио га лисац и положио као пут до своје куће.
“Ево – мислио он, – одушевићу госте”. Међутим нико од гостију није прошао тим кленовим путићем.
– Али зашто, зашто? – питао је он јелена. – Такав леп путић, а нико не иде по њему.
– Ах, рече јелен, – лист клена подсећа на срце. Ја не могу стати на то јесење срце.

Исидора Јанковић – 4. година – преводилачки конкурс

Генадиј Цифров – Приче старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац?
Рећи ћеш: „Наравно, да је лоше“.
И ја често тако мислим, али понекад...
У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар, а то беше двобој.
Двобој, а то је значило да људи убијају једни друге бодежима.
- Немогуће! – повикаћеш. - Човек није печена патка!
Тачно тако. И тај краљ је, такође, викао: „То не може бити, просто немогуће, немогуће!“
Али викање није било од велике користи. А онда је он једноставно отворио уста.
И просто прогутао све бодеже.
Као што можеш закључити, у овом случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Али, ево шта је било необично.
Након што је прождрљивац појео бодеже, дуели су постали дивни.
Дуелисти су остали лишени бодежа, па су једноставно почели да дувају једни на друге. И дували су тако, све док један од њих не би одлетео негде.
А ето, ја баш мислим, да је то најбољи начин путовања.
Дакле, живела краљевска прождрљивост!
Може бити од користи у неким случајевима. А посебно онда, када желиш да путујеш, али, наравно, не и да се бориш.

Генадиј Циферов – Јавор

Са јавора је било опало лишће.
Лисичић их је купио и, помоћу њих, направио стазу до своје куће.
„Ево, - мислио је, - гости ће се обрадовати“. Ипак, нико од гостију није прошао том јаворовом стазом.
- Али зашто, зашто је то тако? – питао је он јелена. - Тако лепа стаза, а нико неће да иде по њој.
Ох, - рекао је јелен, - јаворов лист изгледа као срце. Ја не могу да газим ово срце јесени.

Милица Умићевић – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов „Бајке старог града”

(одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно да је лоше.”

Генерално, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, био је неки страшан обичај- двобој.

Двобој- то је када се два човека међусобно боре мачевима.

-,„Не смеш!” , викнеш ти, „Човек није патка!”

Тако је. А тај краљ је такође викао: „Не смеш, не смеш , не смеш!”

Али то није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што видиш, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

После ове прождрљивости, двобоји су постали предивни.

Лишени мачева, противници су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували би све док један није одлетео некуд.

Па, ово је, мислим, најбољи начин за путовање.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Наиме тада, када не желите да се борите, већ, наравно, да путујете.

Генадиј Циферов „Јавор”

Јавор је разбацивао своје тамноцрвене листове. Лисац их је покупио и поређао их по стази ка своме дому.

„Ево”, помисли он, „обрадоваћу госте.” Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

„Али зашто, зашто?” , питао је јелена. „Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.”

„Ах”, рече јелен, „јаворов лист личи на срце. Не могу да газим ово јесење срце.”

Катарина Араповић – 4. година – преводачки конкурс

Genadij Ciferov- Bajke drevnog grada

(odlomak)

Da li je dobro ili loše ako je kralj proždrljivac?

Ti kažeš: "Naravno da je loše".

Uopšteno, i ja tako mislim, ali ponekad...

U jednom drevnom gradu, bio jedan kralj proždrljivac i bila je jedna strašna stvar- dvoboj. U dvoboju se ljudi medjusobno ubadaju mačevima.

"Ne možeš!", vrištiš ti. Čovek nije pečena patka!

Tako je. A ovaj kralj takodje povika: "Ne možeš, ne možeš, ne možeš!"

Ali to nije mnogo pomoglo. A onda je samo otvorio usta i jednostavno progutao sve mačeve.

Kao što si primetio, u ovom slučaju nije pomogla kraljeva pamet- njegova proždrljivost.

Ali, evo neverovatne stvari. Nakon ovog "proždiranja", dvoboji su postali prelepi.

Lišeni mačeva, učesnici u dvobojima su jednostavno počeli da duvaju jedni na druge. I duvali bi dok jedan ne bi odleteo negde.

Pa, ja mislim da je ovo najbolji način putovanja.

Dakle, živela kraljevska proždrljivost!

U nekim slučajevima ovo pomaže. Naime, ne kada želiš da se boriš, naravno, već da putuješ.

Genadij Ciferov- Javor

Javor beše prekriven grimiznim lišćem.

Lisica ih je pokupila i položila ih putem do svoje kuće.

"Evo", pomisli, "obradovaću goste". Medjutim, niko od gostiju nije prošetao tom javorovom stazom.

"Ali zašto, zašto?", upita jelena. "Tako lepa staza, a niko po njoj ne ide".

"Ah", reče jelen, "list javora podseća na srce. Ne mogu da nagazim ovo srce jeseni".

Нађа Илинчић – 4. година – преводачки конкурс

Геннадий Цыферов

Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: „Наравно, лоше је“.

Углавном и ја тако мислим, али понекад ...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојало је нешто страшно – двобоји.

Двобој – то је када људи убадају једни друге мачевима.

– Немогуће! – ти викнеш. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је такође викао: "Немогуће, немогуће, немогуће!"

Но није много помогло. И тада је он просто отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што верујеш, у том случају није помогла краљева памет већ краљева прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После те прождрљивости, двобоји су постали леви.

Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели дувати једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па, то је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима оно помаже. Наиме, када не желите да се тучете, наравно, већ да путујете.

Јавор

Са јавора је опало лишће. Мала лисица их је покупила и положила њима пут до своје куће.

„Ево“, мислио је он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није пошао том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим то јесење срце.

Нови Сад

Гимназија Светозар Марковић

Наталија Рајић – 1. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Често ме сећања врате на ту Москву у априлу, на то колико је само било хладно, на све што сам видела, чула и окусила. Често ме сећања врате а мени увек буде драго јер сваки пут изнова проживим ту руску бајку и угледам једну девојку по имену Тамара чије су очи сијале у Бољшоју.

Одувек је хтела да посети Москву. Моја другарица Тамара само је о томе причала. Њен највећи сан био је да види Русију, а њени родитељи одлучили су да јој га тог пролећа и остваре. То је био њен рођендански поклон, а ја сам такође била део њега. Тако смо се нас две једног дивног априлског јутра укрцале на авион. И након три сата лета коначно смо стигле и први пут удахнуле мирис Русије, земље веће од свих других земаља, мирис Москве, града састављеног из концентричних прстенова чији је центар Кремљ. Са аеродрома, таксијем смо се превезле до хотела, а таксиста нам је успут причао разне занимљивости о држави и давао нам корисне савете. Да ли сте знали да је у Русији законом забрањено возити прљав аутомобил. Или да је за време владавине Петра Великог постојао порез на браду, који су плаћали сви мушкарци који су је имали. Пошто смо стигле у хотел, одмах смо ручале, потом се сместиле у собу и тамо остале до краја дана. Тамара је разрађивала план обилазака и сагледавала финансијске могућности, а ја, ја сам само лежала, ништа нисам радила и просто сам уживала, умотана у топло ћебе далеко од хладноће која се шепурила градом. Наредног јутра устале смо прилично рано, да би стигле да урадимо све што смо планирале. Доручковале смо и кренуле у авантуру. Прво што смо посетиле био је чувени московски метро, који заиста јесте онакав каквим га описују. Одисао је величанственошћу. Ту смо виделе и скулптуру пса са сјајним носем, за који се верује да је сјајан јер га многи људи додирују у знак среће. Воз је стигао прилично брзо и одвезао нас је до следећег одредишта. То је био Црвени трг. Овде смо обишле Лењинов маузолеј, који се Тамари уопште није свидео јер ју је унутра подилазила језа. Затим смо посетиле храм Светог Василија Блаженог, чија ми се архитектура свидела више од архитектуре било које друге грађевине у Москви. На њему је радио Постник Јаковљев, а према легенди након завршетка радова Иван Грозни га је ослепео како више никад не би могао да изгради нешто тако величанствено. Испред њега, замолиле смо неку фини Рускињу по имену Полина да нас услика, а та слика сада ми стоји урамљена на зиду изнад кревета, па могу стално да је гледам. И наравно стале смо у нулту тачку за коју су везане различите легенде, баш тада сетиле смо се неке комичне анегдоте из школе, па нисмо могле да престанемо да се смејемо, тако да ћу ово место увек памтити по неконтролисаном смеху. Након Црвеног трга, нашу туристичку душу закупирао је чувени Кремљ. Ту смо обишле Цар топ и Цар звоно, поред којих смо узеле занимљиве фотографије. Виделе смо Оружану палату и Дијамантски фонд и такође посетиле прекрасну цркву Успења Пресвете Богородице, као и остале цркве Кремља. Све у свему обилазак Кремља било је искуство вредно живљења. Од Тамарине лоше заврнуте флашице у ранцу до њеног флертовања са неким момком Станиславом из обезбеђења и мојих лепих и скупих жутих ципела које такође праве и лепе жуљеве, било је заиста свега. Након обиласка Црвеног трга и Кремља биле смо крајње исцрпљене и уморне, посебно она. Московски април био је прилично хладан. Температура тог дана није прелазила пет степени. Јесте ли знали да је Русија земља у којој се налази најхладније насељено место на свету – Ојмјакон, у којем је једном забележена температура од чак -67,7 степени целзијуса. Ми смо биле гладне, па смо одлучиле да пре

посете Александровског врта, свратимо до неког ресторанчића да поједемо нешто укусно и повратимо снагу. У Ресторану смо обе наручиле по порцију боршча, руског традиционалног јела које је налик нашем куваном купусу. Ручак се посебно свидео Тамари јер је она волела цвеклу, а цвекла је један од главних састојака боршча. Пошто смо се одмориле, обишле смо Александровски врт који ми је остао у изузетно лепом сећању, вероватно због мира и спокоја који сам осећала док сам после финог ручка кроз њега шетала са Тамаром и њеним изузетним причама и расположењем. Након дивне шетње таксијем смо се вратиле до хотела иако је требало метроом, међутим биле смо сувише уморне да се пробијамо кроз московску гужву и такси је представљао лакшу опцију. Следећег дана, нисмо ни покушавале рано да се пробудимо. Уживале смо под топлим јорганом и заједничким причама, а негде око поднева посетиле смо велелепни тржни центар ГУМ где смо купиле неке поклончиће за наше породице, као и одевне комбинације за посету Бољшоју која је била предвиђена за наредни дан у Москви. Дакле, тог дана када смо ишле у Бољшој театар, претходно смо обишле музеј Космоса који је један од најзанимљивијих дестинација које смо обишли дотада. Посебно ми је било интересантно то што смо виделе препарирана тела Стрелке и Белке, паса који су летели у свемир и преживели повратак, као и Лајкину ракету, међутим она није преживела. Допао ми се и скафандер Јурија Гагарина, првог човека који је летео у космос. Затим смо прошетале Измаиловском улицом и Измаиловским парком, који је један од највећих паркова у свету, и чак је шест пута већи од Централ парка у Њујорку. Онда смо, након што смо задовољиле своју туристичку пожуду, утонуле у свет моде и дотеривања. Спремале смо се за посету позоришту, за посету Бољшоју. Она је Тамари била изузетно важна с обзиром да је сама Тамара била бивша балерина, а ово позориште је познато масама широм света баш због опере и балета. Нас две гледале смо балетски комад, представу „Лабудово језеро“. Све је било као из бајке. Позориште је примало много људи међу којима су сви били лепо обучени и сређени. Иако нисам неки љубитељ балета, била ми је част и задовољство да присуствујем том изванредном догађају. Моје срце, посебно је било пуно када сам се за тренутак окренула и бацила поглед на Тамару, чије су се очи цаклиле не скидајући поглед са оних прелепих балерина. Пети дан у Москви био је прожет различитим дешавањима и причама. Обишле смо Горки парк, прелепи парк у који се улази кроз тријумфалну капију. Од Горког парка прошетале смо се поред реке Москве до споменика Петра Великог. Обишле смо и Парк победе. А за крај обиласка оставиле смо храм Христа Спаситеља, и нисмо погрешиле. Након свега тога провеле смо још неко време у урбаним московским улицама, разгледајући грађевине, људе, продавнице, и сво величанство које овај град поседује. То вече спаковале смо ствари и доста смо причале о Москви. Да ли сте знали да су руске новчанице једне од ретких које на себи имају Брајево писмо – писмо за слепе. Или можда да у једном малом месту у Русији постоји храм свих вера, место где су све вере спојене и једини је такав на свету. У Тамарином гласу просто се чула нека тужна нота. Сутрадан смо требале да напустимо тај град из снова који је тек за тренутак постао наша стварност па се опет претворио у сан који ће вечно живео у нама.

Ускоро по повратку из Москве, Тамара је заувек склопила своје очи и заспала. То се и предвиђало с обзиром да је већ годинама тешко боловала. Болест јој је узела све, па чак и бескрајно јаку наду коју је цели живот поседовала. Али тог пролећа као да је удахнула неку нову животну енергију која је овладала целим њеним бићем и дала јој довољно снаге да оствари свој највећи и једини сан, да посети Москву. Када смо обилазиле нулту тачку сазнале смо и за легенду да ће се сваки посетилац који стане на нулти километар сигурно вратити у тај град. Можда се она баш тамо вратила. Можда сада живи неким срећнијим животом. Можда њен дух сад плеше позорницама Бољшоја. Можда ме се некад сети, баш као што се ја сад сећам ње. Можда се и ја једном вратим у Москву, баш као што се и она вратила, можда се баш тада сретнемо и наставимо са нашим путовањима, ипак смо подобни сапутници. Можда то следећи пут буде био и Санкт Петербург.

Нови Сад

Средња медицинска школа 7. април

Алексеј Сорак – ГАСТ-2 – литерарни конкурс

Русија у мојим очима

Зовем се Алексеј Сорак, моја веза са Русијом је мој далеки предак Васиљ Шиљак који је због крвне освете избегао из Црне Горе чак у Русију. Завршио је војну школу и постао водник, те због броја четрдесет колико један вод садржи људи узео прерзиме Сорокин. Његови наследници који су се вратили у данашњу Босну узеше презиме Сорак.

Та моја веза са Русијом од малих ногу код мене изазива љубав према братској нам земљи. Иако никада нисам био у великој нам мајци Русији одлазећи у нашу Српску православну цркву увиђао сам сличности са Руском православном црквом. Дивим се Цркви Василија Блаженог и Храму Христа Спаситеља у Москви, њиховој величини и архитектури која није превазиђена. Име сам добио по најмлађем и једином мушком детету Романових, а моја сестра се зове Јелисавета, по кнегињи Јелисавети, што такође говори о поштовању жртве и уопште читавом животу царске породице у мојим очима који су животе дали за веру православну. Љубав према фудбалу и не само фудбалу него и свим спортовима у којима учествује Партизан усадио ми је тата, па и самим тим и према братском ЦСКА из Москве. У два наврата сам се упознао са „браћом“ из Москве, на фудбалским мечевима у Београду и у Бачкој Тополи. Њих неколико је било да пружи љубав и подршку Партизану, а један од њих на моје опште изненађење се зове скоро као и ја Алексеј Сорокин. Тада сам схватио да ништа није случајно и да ништа велико не бива без жртве, што је говорио тринаести апостол Фјодор Михајлович Достојевски. На мене је његов живот оставио дубок утисак и показао да без страдања нема ни Васкрсења.

„Љубимо једни друге да бисмо једнодушно исповедали“ (1јн. 4,7,8 – 16) Није могуће да се наша душа двоуми између Бога и света. Тако сам ја изабрао браћу нам Русе и братску и увек заштитничку Русију.

Нови Сад

Средња медицинска школа *Хипократ*

Маша Вранић – Ф-22 – преводачки конкурс

Геннадий Цыферов

Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Кажете: „Наравно, лоше је“.

У ствари и ја тако мислим, али понекад ...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно – двобој.

Двобој – значи да, људи међусобно убадају мачевима.

- Не можеш! – Ти вриштиш. – Човек није печена патка!

Јел тако. А овај краљ је такође викао: „Не можеш, не можеш, не можеш!“

Али није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет – краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости дуели су постали леви.

Лишени мачева дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су све док један није негде одлетео.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Јавор

Јавор је био присут гримизним лишћем. Мала Лисица их је покупила и положила им пут до своје куће.

„Ево“, помисли он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? Питао је Јелена. – Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

- Ах, - рекао је Јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Нови Сад

Средња школа *Свети Никола*

Соња Кузмановић –2. година – литерарни конкурс

Русија у мојим очима

Дуга је симбол завета и обећање Господа Бога Ноју да људски род неће бити никад више потопљен због греха. Велике дуге стварају се у мојим очима, изнад Москве, перфектно усклађене са разнобојним православним црквама широм Русије. Небо, којим лети орао истог историјског значаја и за Србе и за Русе, необично плаве је боје. Оно које ја видим у Русији, исто је као и у Србији, али нигде више на свету није налик таквом. Ко не види лепоту руског и српског неба, усамљен је и нема коме да се моли. Када сам била дете, увек сам гледала у небо и звезде са мојим оцем. Небо које видим у Русији, Христово је сликарство, којем се молим, јер је попут неба које је гледао мој отац са мном.

Мислила сам да се велике беле грађевине са златним крововима виде само у високобуџетним филмовима и да у њима живе искључиво богати људи. Временом сам схватила да су још лепше грађевине постојале у богословљеној Москви, где је апостол Андрија Првозвани основао Храм Христа Спаситеља. Маштао о огромној палати, испуњена свиме што је потребно мом унутрашњем миру, и то је у потпуности храм високих белих зидова који се префињено усклађују са исклесаним православним свецима, смештеним испод платко обликованих ивица храма. Филмови нам говоре да су раскошна места само за богате, док су врата храмова свакоме ко верује у Бога, спаситеља душа наших, отворена.

Хришћанство и културу прихватили су из цењене Византије, чији грб изузетно значи Србима данас. Од тренутка прихватања византијске и старословенске културе, прошло је више од хиљаду година. Моћ руске историје приказана је у црквама које тако стоје вековима на истом месту, као и оне у којима сам ја била. У XVIII веку створена је Руска империја, која је владала од Пољске до Тихог океана. Иван IV Грозни допринео је развоју царске аутократије и његова бака с мајчине стране била је чистокрвна српска жена, Ана Јакшић, пореклом из племићке породице, удата за руског племића. Безгрешни и они ретко грешни Руси имали су српске чланове породице и због тога данас ми смо два народа исте крви и једне вере, која је и моја. Наши народи мучили су се у исто време, осећам ту бол кроз бол мог народа.

Оно што повезује наша два народа јесте и митологија. У најтежим временима, за време примања хришћанства, родила су се митолошка бића која су и моја инспирација за писање, попут водене виле Русалке. Име Русалка постало је познато на укупној словенској територији. У Бугарској постоји русално гробиште, док је у Србији најстарија црква названа Свет Богородице Русалије или Свете Тројице Русалије у околини Ниша. Поред специфичних и непоновљивих словенских бака и руских дрвених бабушки, постоји и митолошко биће Баба Јага. Она ме

подсећа на страшне приче из мог детињства којима су нас застрашивали. Док се користио староруски језик, реч *баба* носила је значење женског демона. Русија не би била благословена држава да нема природу која је такнута словенским митолошким бићима и боговима. Сибирске широке планине црнољубичасте боје, са белим прекривачем снега, савршен су склоп са тамноплавом реком Леном. На српском Волга, а на старогрчком Ра, јесте река која протиче кроз Русију и највећа је река Европе. Велика језера Сибира, залеђена четири метра испод површине, с дугачким пукотинама од оштрих и опасних стена, негде мрконаранцасте боје, негде црнољубичасте. Русија је у мојим очима највећа земља која има моћ у рукама да поседује све и свакога, али доброта народа не дозвољава то.

Симбол школства су сове, које су моје омиљене птице, такође, а највеће и најлепше сове налазе се баш у Русији. Блакистонове сове су ретке и налазе се на приморју Русије. Засад постоји између триста и четиристо ових чудесних сова, огромних наранџастих очију, које подсећају на тек никле мандарине, и имају велики труп који красе дугачка сиво-црна перја.

Руска застава има исте боје, истог значења као и застава државе у којој ја живим. Црвена боја означава проливену крв за слободу. Плава представља небо, као и саму слободу народа који се борио за њу. Бела је боја мајчиног млека којим нас је хранила и направила чувене ратнике и још веће људе. Право пријатељство се не бира. Брат се не бира. Они су суђени да остану заједно. Живот дајем за Србију и Русију. Желим да оправдам снагу наших бораца и предака који су нас учинили породицом орлова и легендарних ратника. Све што знам о Србији, знам и о Русији, јер имамо саткану заједничку прошлост и будућност. Ако су Срби Божји народ, и Руси су. Пријатељство Срба и Руса постојано је, као и моје обећање да ћу их једнако волети.

Нови Сад

Техничка школа *Милева Марић Ајнштајн*

Доротеја Спасић – 2. година – ликовни, литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

С обзиром на то да одрастам у породици у којој се Русија, руски језик и руска култура веома цене и воле, није чудо што и ја гајим таква осећања према овој чаробној земљи и најмилозвучнијем језику на свету.

Многима су прве асоцијације на помен Русије Црвени трг, матрјошка и вотка. То можда јесу њени заштитни знаци, али ја знам да је Русија много више од тога. Кад неко каже Русија – ја помислим на руске народне бајке, на Василису Прекрасну, Баба Јагу и њену кућицу на кокошијим ногама, на Виктора Васњецова, на Пушкина и Јесењина, на балет и Чајковског, помислим на бајковите беле ноћи, помислим на живописна руска села, на мајсторском руком изрезбарене дрвене прозоре, на шарене руске цркве са карактеристичним куполама, помислим на нестварно лепа стабла нежних бреза, на самоваре, јагоде са руске традиционалне хохлома шаре и на богато украшене кокошнике, помислим на меду Мишку и јунаке из културних цртаних филмова Чебурашку и крокодила Гену.

Русија је богата земља у сваком погледу. Не само природним богатствима, шумама, тајгама, језерима, морима и рудама, већ и историјом, културом, традицијом и уметношћу. Зато су њено највеће богатство њени људи. Русија може да се поноси својим светски познатим великанима књижевности, својим балеринама, својим сликарима... Њено благо су и светски познати офталмолози и врхунски спортисти, али и обични људи који су поносни на своје стручњаке, људи који своју уметност знају да цене, који чувају своју традицију, који воле и негују своје лепо писмо, па зато и називе великих светских брендова пишу ћирилицом. У Русији на сваком кораку можете видети људе који читају књиге док седе у парку или чекају метро на некој од прелепих станица које личе на најпознатије светске музеје уметности. А исто тако можете видети и позоришне репертоаре на најразличитијим местима, па чак и на пијаци. А ти обични, традицији окренути људи су исто тако и гостопримљиви, дружељубиви и увек спремни да помогну. Иако је распрострањено мишљење да су Руси строги, груби, чак непријатељски настројени и да се ретко смеју, ја знам да ко то каже, није проникао у душу овог народа јер је она широка и по много чему слична нашој. Ја сам са Русима имала прилике да се у неколико наврата дружим и знам да је то, наизглед хладно понашање, одлика њихове културе. Не осмехују се непознатима ради пуке љубазности и не смеју се без разлога, али кад се смеју, смеју се из свег срца. Руси су, иако не делују увек тако, један топао народ, што потврђује мноштво деминутива којим обилује њихов лепи језик.

Једна од мојих огромних жеља је да одем у Русију видим сва ова чудеса, али док ми се ова жеља не испуни, преостаје ми само да наставим да гледам руске филмове и серије, читам дела руских писаца и правим бљине, сирњике и ватрушке. И куличе, јер ближи нам се Ускрс.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавор је расуо своје пурпурно лишће. Лишће их је подигло и посуло га по путељку ка свом дому. „Ево” – помислило је – „обрадоваћу госте”. Међутим, нико од гостију није прошао том стазицом посутом јаворовим лишћем. „Али зашто, зашто?” – лишће је упитало јелена. „Тако леп путељак, а нико по њему не иде.” „Ах.” – рече јелен – „лист јавора личи на срце. Не могу да згазим то срце јесени.”

Генадиј Циферов *Бајке древног града* (одломак)

Да ли је добро или лоше када је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше.” У суштини, и ја тако мислим, али понекад... У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је страшна ствар – двобој. Двобој значи да се људи међусобно кољу мачевима. „Немогуће!” – викнућеш. „Човек није печена патка!” Тачно. Викао је и овај краљ: „Немогуће, немогуће, немогуће.” Али није много помагало. И онда је само отворио уста. И једноставно прогутао све мачеве. Као што си разумео, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је овде задивљујуће. После ове прождрљивости двобоји су постали предивни. Лишени мачева, учесници двобоја су једноставно почели да дувају један у другог. И дували су све док један негде не одлети. Тако је ово, ја мислим, најбољи начин путовања. Према томе, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима помаже. Нарочито онда када нећете да се борите, наравно, већ да путујете.

Гимназија и економска школа *Јован Јовановић Змај*

Андријана Стојковић – 3. година – литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

Бескрајни свод река и планина,
Језера плаветнило и севера белина,
Држава снажна још од давнина -
То Русија је наша. То њена је милина.

Пространство и бескрај,
Ширина и сјај.
Шаренило боја и природни крај,
То велике, знајте, државе је рај.

Достојанство и понос ову државу снаже.
Историја дуга стотинама лета.
Она воли своје људе и још јој је драже
Што они са свих су страна овог света.

Та Русија стара је песница снажна
Што удари о сто кад одлука је важна
И што да све од себе да пренесе је гласно
И народу своме помогне часно.

Да, то је огромна, неистражена земља.
Да, то је снага на два континента.
Да, то је дом културе и мира,
Да, то је вођа великог света.

Сад зарони дубоко у богатство њене душе,
Хеј, ти што ову песму данас читаш,
Јер сви штогод лепо о Русији чуше,
И на тебе сад је ред да нешто питаш.
Да питаш што је царица у свету,
Што је и даље у свом мирисном цвету.
И што изгледа као тек да се рађа
И што је од свију и дан-данас слађа.

Упусти се у авантуру и уживај у сјају
Дивоте и раскоши природе и људи.
Препусти се лепоти и радостан буди
Што уживаш у нашем, малом руском рају.

Крени од Сибира леденог и белог,
Погледај тог човека, крепког и смелог.
Задивљен бићеш зиме оштрином
И сибирског човека снежном ведрином.

Фигуру матрјошке, тог заносног симбола,
Ти себи тамо сигурно ћеш наћи.
Без ње, као дивног руског ореола
Из те државе наше не можеш изаћи.

Осврни се на боје и шаренило света,
На улице, тргове, храмове и зграде.
Осврни се на чуда која људи граде
И диви се раскоши руског идентитета.

Куполе цркве, божанствени метро,
Улице Москве и Петрограда чар.
Прошетај, види, осети културу
И доживи тај руски, величанствени дар.
Посети Бајкал, завири у дубину,
Истражи тај свет мистерија пун.
Завири и у вредност фауне и ширину
Флоре и богатства које чини овај скуп.

Не заборави да читаш фантастичне приче
О томе да све срећне породице личе.
Ни романе Лава, ни Фјодора славну
моћ да продре у историју давну.

У историју душе и човековог ума.
У смисао и суштину људскога срца.
Заволи природу и као несрећни Алеко
Осети како она са твојим срцем куца.

Та држава је писац и историје борац.
Та држава је златна песма међу причама.
Та Русија је понос и достојанствени дворац
Чија застава вијори се дубоко у нама.

Размишљај о томе шта стари Толстој каже,
Да лепота је у онима који истину траже.
И да тражити је лепше до што нешто наћи,
Зато Русију истражи, па суштину пронаћи.

Обасјана светлом и сунчевим сјајем,
Она постављена ту је, увек да траје.
Њене скуте су широке и топле тако,
Она својом милином дозива сваког.

Приче старог града

Да ли је добро или лоше када је краљ прождрљивац? Ти кажеш: «Наравно, лоше је». Обично и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар – двобој. Двобој, то значи да људи убадају једни друге мачевима.

– Не може! – викнеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ такође викаше: «Не може, не може, не може!»

Али то није много помогло. Тада је само отворио уста и просто прогутао све мачеве.

Као што си и схватио, у том случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост.

Али има овде нечег изненађујућег.

Након тога, двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели да дувају један на другог. И дували су, дували све док један није одлетао некуда.

Па, мислим да је то најбољи начин путовања.

Према томе, нека је живела краљевска прождрљивост!

Она помаже у неколико случајева. Баш тада када, наравно, не желите да се тучете, већ да путујете.

Клен

Посуо је клен пурпурно лишће. Лисиче их подиже и састави њима стазу до своје куће. «Ево, – мислило је младунче, – обрадоваћу госте». Ипак, нико међу гостима не крену по тој стази од клена. – Али зашто? Због чега? – упита јелена. – Тако дивна стаза, а нико не гази по њој. – Ах, – рече јелен, – кленов лист подсећа на срце. Не могу то јесење срце да нагазим.

Дуња Марковић – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов „Бајке древног града“ (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Кажеш: „Наравно, лоше је“.

Генерално, и ја тако мислим, али понекад ...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно - двобој. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.
- Не можеш! Ти вриштиш. - Човек није печена патка!
Тако је. А овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!"
Али није много помогло. А онда је само отворио уста.
И само је прогутао све мачеве.
Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.
После ове прождрљивости, дуелисти су постали леви.
Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.
Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.
Дакле, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов „Јавор“

Јавор је био присут гримизним лишћем. Лисац га је покупио и положио га на путу до своје куће.
„Ево“, помисли он, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.
- Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.
- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Ена Петровић – 2. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке древног града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Кажеш: „Наравно, лоше је“.
Генерално, и ја такође тако мислим, али понекад...
У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је нека ужасна ствар – двобој. Двобој – то значи да се људи међусобно убадају мачевима.
– Не може! – вичеш. Човек није печена патка.
– Тако је. И овај краљ је такође викао: „Не може, не може, не може!“
Али то није много помогло. И онда је само отворио уста. И једноставно прогутао све мачеве.
Као што закључујеш, у овом случају није помогао краљевски ум – краљевска прождрљивост. Али ето шта је невероватно.
После ове прождрљивости двобоји су постали прелепи.
Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су све док један није одлетео негде.
Па, ово је, размишљао сам, најбољи начин путовања.
Дакле, живела краљевска прождрљивост.
У неким случајевима ово помаже. Наиме, када не желите да се борите, али наравно, желите да путујете.

Генадиј Циферов

Јавор

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисац га је покупио и полагао путем до своје куће.
„Ево“, – мислио је – „обрадоваћу госте“, али нико од гостију није пратио ту јаворову стазу.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико не иде по њој.
- Ах – рече јелен – јаворов лист личи на срце. Не могу да станем на ово срце јесени.

Жељка Лучић – 3. година – преводилачки конкурс

Геннадий Цыферов

Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је кралј прождрљивац? Ти кажеш „наравно, лоше је”.

Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно – двобој.

Двобој – значи да се људи међусобно убадају мачевима.

- Не може! Ти вриштиш. - Човек није печена патка!

Тако је. А овај краљ је такође викао: "Не може, не може, не може!"

Али није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После ове прождрљивости, дуели су постали леви.

Лишени мачева, дуелести су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Геннадий Цыферов

Јавор

Посипано гримизно лишће на јавору.

Лисица их је покупила и положила им пут до његове куће.

„Ево”, помисли она, „обрадоваћу госте”. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? Питала је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.

- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

Генади Циферове бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Ти кажеш : наравно лоше

Уопштено и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - двобој

Двобој значи да се људи међусобно боре мачевима.

Не можеш! Ти вриштиш. Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: Не можеш, не можеш, не можеш!

Но то је мало помогло. А онда је само отворио уста. И само прогутао све мачеве. Као што сте разумели, у том случају није помогла краљева памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта је изванредно.

Након ове прождрљивости двобоји су постали леви.

Одбацивањем мачева, дуелисти су почели просто да дувају једни на друге. И дували су док један није негде одлетео.

Па ја мислим да је ово најбољи начин путовања. Дакле живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Наиме када не желите да се борите, наравно него путујете.

Генади Циферов

Јавор

Јавор је био присутан пурпурним лишћем. Лисица их је покупила и положила као пут до своје куће. Ево помислио је - обрадоваћу госте. Међутим нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

Али зашто, зашто? Питао је јелена. Тако лепа стаза а нико по њој не иде. Ах рече Јелен. Јаворов лист личи на срце. Не могу да нагазим ово јесење срце.

ГЕНАДИЈ ЦИФЕРОВ, ПРИЧЕ СТАРОГ ГРАДА

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти кажеш: "Наравно, лоше".

Генерално, и ја тако мислим, али ипак...

У једном старинском граду, где је краљ био прождрљивац, десила се нека страшна ствар - двобој.

Двобој - то значи да људи убијају један другог мачевима.

- Не! - викнеш ти - Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је такође тако викао: "Не, не, не!"

Мада то није много помогло. И онда је само отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што си мислио, у том тренутку је помогао не краљев ум - већ његова прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

После ове прождрљивости двобоји су постали прекрасни.

Лишени мачева дуелисти су просто почели да дувају један на другог. И дували су они тако, све док један није одлетео негде.

Но, то је, ја мислим најбољји начин путовања.

И тако, нека је жива и здрава краљева прождрљивост!

У неколико случајева, она је од помоћи. На пример, када се не желите борити, наравно, већ путовати.

ГЕНАДИЈ ЦИФЕРОВ, ЈАВОР

Јавор је био посут пурпурним лишћем. Лишће је купио лисац и посу га по стази до своје куће. "Ево", помислио је он, "обрадоваћу госте". Међутим нико од гостију није кренуо стазом јаворовог лишћа.

- Али због чега, зашто? - упитао је јелена. - Таква прелепа стаза, а нико не хода по њој.

- Ах, - рекао је јелен - лишће јавора подсећа на срце. Ја не могу да газим по овом срцу јесени.

Јована Ћулибрк – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Јавор

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисица их је купила и положила их на стазу до своје куће. „Ето, – мислио је он, – обрадоваћу госте“. Ипак, нико од гостију није пошао том јаворовом стазом.

– Али зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико по њој не иде.

– Ах, – јелен је рекао, – јаворов лист личи на срце. Ја не могу да газим на ово срце јесени.

Генадиј Циферов

Бајке древног града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Кажеш: „Наравно, лоше је“. Генерално, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар – двобој. Двобој – значи да се људи међусобно убадају мачевима.

– То се не сме! – вичеш. – Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: „То се не сме, не може, не може!“

Но, то није много помогло. И онда је он отворио уста и једноставно прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост.

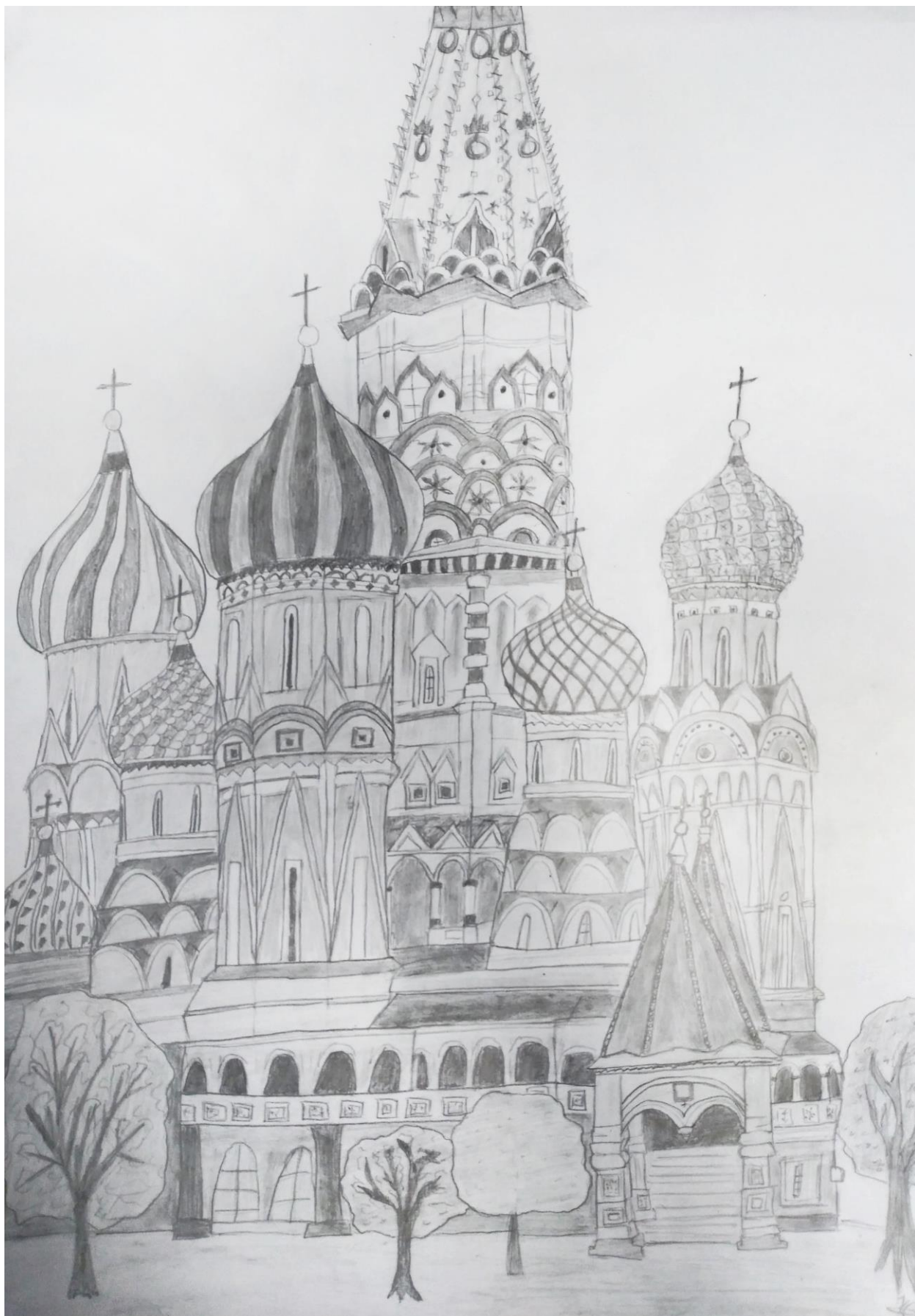
Али, ево шта је невероватно. После те прождрљивости, двобоји су постали леви.

Лишени мачева, дуелисти су почели да дувају једни на друге. И дували су све док један није негде одлетео.

Па, то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Баш када не желите да се борите, наравно, већ да путујете.

Лана Лукић – 3. година – преводачки конкурс

Народна прича древног народа (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Свакако да је лоше“. Заправо, и ја сам у почетку тако мислио, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био ждерица, постојала је нека грозна ствар у вези са двобојем.

Двобој - то у преводу значи да људи пробадају једни друге у груди са мачевима.

„То је немогуће“ - повикаћеш ти – „Човек није печена патка!“ -

Тачно тако. И то је краљ такође викао: „Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али ипак, то није довољно помогло. И тада је он једноставно отворио своја уста.

И одједном је прогутао све мачеве.

Као што си и сам закључио, у том тренутку не да није било помоћи краљевој памети – него и краљевој прождрљивости. Ипак, ево шта је било необично.

После његовог преждеравања, двобоји су бивали све лепши.

Лишење мача је довело до тога да су дуелисти почели међусобно да се туку. И тукли су се све док један од њих није негде одлетео.

Па, ево и сада размишљам, да је ово можда и један од најбољих начина да се путује.

Тако да, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима нам је и она од помоћи. А управо тада, када баш желите да се побијете са неким, успут и путујте.

Јавор

Посипао је јавор своје румене листове. Лисац их је покупио и од њих направио стазицу до своје куће.

„Ето тако“ – мислио је он – „гости ће се одушевити.“ -

Ипак, нико се од гостију није прошетао по тој стазици од јаворових листова.

„Ама али због чега, зашто“? – питао је он јелена. – „Тако диван путањ, а нико не жели да се прошета по њему“.

„Ах“, – рекао је јелен, - „јаворов лист представља срце. Ја не смем да станем на то јесење срце“.

Маша Инђић – 3. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке древног града*

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљив? Ти кажеш : „Наравно, лоше“.

У ствари ја такође исто мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, десило се нешто страшно – двобој.

Двобој је када се људи међусобно боду мачевима.

Немогуће је! -вриштиш ти. - Човек није печена патка!

Тако је. И овај краљ је такође вриштао : „Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али то није много помогло. И онда је само отворио уста.

И само прогутао све мачеве.

Као што видите, у том случају није помогла краљевска памет – краљевска прождрљивост. Али ево шта је изненађујуће.

После овакве прождрљивости двобоји су постали леви.

Лишени мачева, учесници двобоја су једноставно почели дувати један на другог. И дували су све док један није одлетео негде.

Па, ово је, по мом мишљењу, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима и ово помаже. Наиме, када не желите да се борите, наравно, већ путујете.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавор присут гримизним лишћем. Покупила их је лисица и направила пут ка кући.

Ево, - помислила је – обрадоваћу госте. Међутим, нико од гостију није прошао том јаворовом стазом.

Али зашто, зашто?- питала је јелена. – Тако лепа стаза, а по њој нико не хода.

-Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Ја не могу газити ово срце јесени.

Немања Дакић – 3. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке старог града (одломак)*

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљив? Рећи ћеш: «Наравно, лоше».

Уосталом и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, постојала је нека страшна ствар – двобој.

Двобој – значи да људи један другог убијају мачем.

«Не сме се тако! – повикаћеш – човек није печена патка!»

Тачно. И тај краљ је такође викао: « Не сме се, не сме се, не сме се!»

Али, то је мало помагало. И тада је он једноставно отворио уста.

Једноставно је прогутало све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају није помогла краљевска памет – већ краљевска прождрљивост.

Али, ево шта је чудно.

После ове прождрљивости, двобоји су постали прелепи.

Лишени мача учесници двобоја су просто дували један у другог. И дували су до тад, до кад један није некуд одлетео.

Па, мислим да је то најлепши начин путовања.

И тако, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово ће помоћи. И, управо тада када се не жели тући већ путовати.

Генадиј Циферов *Јавор*

Са јавора је падало тамноцрвено лишће. Мала лисица их је подигла и њиме обложила пут до своје куће.

«Ево - помислила је, - обрадоваћу госте». Исто тако нико од гостију није пошао по јаворовом путу.

- Али, зашто, зашто? – питао је јелена. - Тако леп пут, а нико не иде по њему.

- Ах, - рече јелен, - лист јавора подсећа на срце. Ја не могу да газим на то срце јесени.

Николина Бркљач – 3. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов – Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Рећи ћете: „Наравно, лоше“.

Уопште и ја такође тако размишљам, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је нека страшна ствар – двобој.

Двобој – то значи, људи се међусобно боцкају мачевима.

„То је немогуће!“ – викнућеш – „Није човек печена патка“.

Тачно. И тај краљ је такође викао: „Није могуће, није могуће, није могуће!“

Али то није много помогло. И онда је он једноставно отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што сте разумели, у том случају није помогао краљевски ум – већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је необично.

После ове прождрљивости, дуели су постали дивни.

Лишени мача дуелисти су једноставно почели да дувају једни на друге. И дували док један није одлетео негде.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Тако, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Наиме тада, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов – Клен

Клен су обасули тамноцрвени листови. Подигао их је лисичић и положио им стазицу до његове куће.

„Ево“ – размишљао је он – „Одушевићу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том кленовом стазом.

„Али зашто пак, зашто?“ – питао је он јелена – „Тако лепа стазица, а по њој нико не хода.“

„Ах“ – рекао је јелен – „лист клена личи на срце. Ја не могу да стајем ногом на срце јесени.“

Оливера Младеновић – 3. година – преводачки конкурс

Геннадий Цыферов – Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећи ћете: <<Наравно, лоше је.>>

Генерално, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојало је нешто страшно – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима.

- То не може тако! - вриштаћете. - Човек није печена патка!

Тако је. Чак је и краљ викао: <<Не може, не може, не може!>>

Међутим, то није помогло. А онда је само отворио уста и прогутао све мачеве.

Као што сте и само закључили, у овом случају краљевска памет – краљевска прождрљивост није била од помоћи.

Али ево шта је невероватно.

Након ове прождрљивости, двобоји постају леви.

Лишени мачева, дуелисти су једноставно почели да дувају једни на друге. И дували су тако, док један од њих негде није одлетео.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин за путовање.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме, не када желите да се борите, наравно, већ да путујете.

Геннадий Цыферов – Јавор

Јавор је био прекривен пурпурним лишћем. Лисац га је купио и од њега направио стазу до своје куће.

<<Ево, - помисли он, - обрадоваћу госте>>.

Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? - питао је јелена. - Тако лепа стаза, а нико по њој не иде.

- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу згазити то јесење срце.

Растко Ивановић – 2. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећићеш: „Наравно, лоше је“. У суштини, и ја тако мислим, али понекад ...

У једном древном граду, у којем је владао краљ - прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - двобој. Двобој – то је кад се људи међусобно убадају мачевима. – То се не сме! – повикаћеш. - Човек није печена патка! Тако је. И овај краљ је такође викао: "То се не сме, то се не сме, то се не сме!"

Међутим, није то било од помоћи.

А онда је само отворио уста. И, једноставно, прогутао све мачеве. Схватио си да у овом случају није помогла краљевска памет већ краљевска прождрљивост. Али, ево шта је изненађујуће. Након ове прождрљивости, дуели су постали леви. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су све до тренутка док један од њих не одлети. Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима она помаже.

Нарочито када не желиш да се бориш, већ да путујеш.

Генадиј Циферов

Јавор

Јавор је просуо гримизно лишће. Мала лисица га је купила и украсила је њиме пут до своје куће.

„Ево“, помислила је, „обрадоваћу госте.“ Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазицом.

- Али зашто, зашто? питала је лисица јелена. - Тако је лепа стаза, а нико се не креће њоме. -

Ах, - рече јелен, - јаворов лист много личи на срце. Никако не могу стати на срце саме јесени.

Тамара Божичевић – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке древног града* (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Кажеш: „Наравно, лоше је“. Генерално, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар – двобој. Двобој – то значи да се људи међусобно убадају мачевима.

– То се не сме! – вичеш. – Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: „То се не сме, не може, не може!“

Но, то није много помогло. И онда је он отворио уста и једноставно прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост.

Али, ево шта је невероватно. После те прождрљивости, двобоји су постали леви. Лишени мачева, дуелисти су почели да дувају једни на друге. И дували су све док један није негде одлетео.

Па, то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Баш тада, када не желите да се борите, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавор је био присутан гримизним лишћем. Покупила их је лисица и положила их на стазу до своје куће.

„Ето, – мислио је он, – обрадоваћу госте“. Ипак, нико од гостију није пошао том јаворовом стазом.

– Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико по њој не иде.

– Ах, – рекао је јелен, – јаворов лист личи на срце. Ја не могу да газим на ово срце јесени.

Филип Видановић – 2. година – преводачки конкурс

Бајке старог града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљив? „Наравно, лоше је“. Обично и ја тако мислим, али понекад ... У једном древном граду, у коме је владао краљ прождрљивац, постојала је страшна ствар – двобој. Двобој – то је кад се људи боду мачевима. Не можеш! - ти ћеш викнути. - Човек није печена патка! Тако је. Овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!" Али није много помогло. А онда је само отворио уста. И само је прогутао све мачеве. Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет – већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је чудно. После ове прождрљивости, дуели су постали дивни. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају једни на друге, све док један од њих не одлети. Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не тучете, наравно, већ да путујете.

Јавор

Јавор је просуо своје црвенкасто лишће. Мали лисац га је покупио и украсио њиме пут до своје куће. „Ево“, помислио је, „обрадоваћу госте.“ Међутим, нико од гостију није пратио јаворов пут. Али зашто, зашто?, питао је јелена. – Прелеп је овај пут, а нико се не креће њиме. Ах, - рече јелен, - лист јавора личи на срце. Не могу да стати на срце саме јесени.

Русија мојим очима

Не тако давно закорачали смо у нови миленијум. Рођење у 21. веку донело је многе предности, лагоднији живот, али и неке недостатке. У времену када брзо живимо и када се мојим родитељима радно време продужило, велику улогу у мом одрастању преузела је бака. Један наизглед обичан дан проведен са баком прекинуо је изненадни нестанак струје. Одједном више није било ни телевизора, а ни интернета. Нисам знала шта ћу од досаде. Бака ме забринуто погледала, дубоко удахнула и започела причу која ми је отворила неке сасвим нове видике и пробудила неке нове жеље.

„Када сам ја била твојих година, телевизора у кући није било, ни телефона. Једина веза са старијим братом који је тада живео и радио у далекој Русији била су писма која сам чекала понекад и по неколико месеци. Са нестрпљењем сам очекивала свако писмо и увек осетила олакшање када прочитам да је мој брат жив и здрав. Поред тога што је брат писао о свакодневном животу, трудио се да ми у сваком писму што живописније опише Русију, њене становнике, природу и све лепоте које је видео. Фабрика у којој је он био запошљен налазила се у тадашњем Лењинграду, а данашњем Санкт Петербургу. Радио је много како би зарадио и за њега, али и за наш живот овде, тако да није имао превише времена за излазак, али је сваки слободан тренутак користио да боље упозна овај велики град. Као велики заљубљеник у шах са поносом је писао како баш у том граду живе неки од најпознатијих светских шахиста попут Андреја Лукина. И поред многих обавеза није заборављао на нашу крсну славу, коју смо у то време овде у тајности прослављали и одлазио је на Литургију у цркву Светих Петра и Павла која се налазила унутар Петропавловске тврђаве о којој је са одушевљењем писао. У неком од писама поменуо ми је како се у Санкт Петербургу налази најпознатија балетска школа на свету и шалио се на мој рачун како бих ја сигурно била најпознатија балерина да сам кренула са њим.

Једног пријатног октобарског јутра изненадило ме писмо у коме је брат послао црно – белу фотографију на којој је он био обучен у бунду од крзна и са шубаром на глави. Иако је тек био октобар температура је била веома ниска. Мој брат се шалио како му није хладно, јер се сваке вечери после напорног дана загреје вотком са својим пријатељима из Русије који су били веома дружељубиви, пријатни према њему и трудили се да му олакшају дане које је проводио далеко од свог дома и породице.

Неколико месеци нисам добијала никакве вести од брата. Моја брига је сваким даном била све већа. 7. маја, баш на мој рођендан, као најлепши поклон добила сам писмо након дужег времена. Разлог његовог нередовног јављања био је леп. Заљубио се у Татјану, по његовој причи најлепшу девојку коју је икада видео. Упознали су се у возу када је из Санкт Петербурга путовао за Москву. Био је опчињен Татјаном, тако да ми је у само пар реченица описао Московски Кремљ који се налазио у самом центру Москве, окружен реком Москвом, Црвеним тргом и Александровом баштом. Као што је и могао да претпостави, ја сам у својој глави замишљала да је чувени Црвени трг добио назив по црвеној боји плоча којима је поплочан, али он се чини ми се помало правило важан својим знањем руског језика па је написао да је трг красивый односно веома леп.

Када је након две године живота и рада у Русији морао да се врати, брат је свима у породици донео лепе поклоне. Ја сам се највише радовала Матрјошкама – малим дрвеним луткама које по величини улазе једна у другу, а код нас су познате под именом „бабушке“. Једва сам чекала зиму како бих на главу ставила „ шапку – ушанку“. Отац се обрадовао вотки, мајка зеленом чају, а сестра, која је била веома музикална, малој балалајци, традиционалном руском музичком инструменту."

Бакину причу прекинуло је светло које је обасјало собу и најавило „долазак" струје. Нисам одмах потрчала ни за таблетом, ни за телефоном. Остала сам још дуго да седим и размишљам о свим лепотама Русије о којима сам чула из бакине приче. Одједном ми је далека Русија постала ближа него било која друга земља. Пошто сам упијала сваку бакину реч и гледала њено лице на коме се видео искрени занос, али и туга што је Русију доживела само преко писама њеног брата, а никада и лично, у мени се јавила огромна жеља да све ово што сам чула, а и много више од тога, доживим у стварности. Слушајући баку осетила сам руску хладноћу, замишљала сам како играм на сцени балетског позоришта, како се молим у цркви Светог Петра и Павла. Већ сам у глави чула гласове гостопримљивих Руса: „ Добрый день Катарина! Как дела?" док шетам Црвеним тргом. Дала сам себи обећање да морам видети Русију и боље је упознати. Први корак ка упознавању Русије био је избор руског језика приликом уписивања Гимназије. Учење руског језика олакшаће ми једног дана посету Русији, а на часовима руског језика од професорке ћу сигурно много сазнати о њиховој култури, уметности, начину живота. Следећи корак ка остварењу мог циља била је посета библиотеци и избор књига руских најпознатијих писаца

Кренула сам од Толстојеве „Ане Карењине", преко Пушкиновог „Евгенија Оњегина", где ме Татјанино писмо Оњегину нимало није оставило равнодушном. Доступност интернета ми је пуно помогла да сазнам нешто више о руској историји од онога што сам учила на часу.

Сви који ме познају кажу да сам веома упорна особа. Слажем се са њима. Моја упорност и велика жеља утицаће на то да једног дана посетим Русију, видим својим очима све њене лепоте, одсањам бакин неостварени сан, како бих и ја једног дана својим унуцима могла да причам о свим лепотама и чарима Русије које ћу лично доживети и видети их својим очима.

Приштина

Медицинска школа

Александра Божић – 2. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Русија, држава пуна љубави и знаменитости, место које не оставља равнодушним.

Живот је леп, предиван. Видети свет, не може свако. Али, данас је технологија толико напредовала да можемо видети скоро све лепоте света. И онда, како не пожелети пропутovati те дивне земље, и упознати разне културе? На мене је предиван утисак оставила Русија, највећа земља на свету. Учим руски већ дужи низ година, и моја велика жеља и сан је да ту државу посетим и мало боље упознам. Те дивне грађевине главног града остављају без даха. Волела бих да обиђем њихове музеје, гледам њихов чаробан балет, и наравно прошетам Црвеним тргом. Русија је држава која је изненадила бројне уметнике, неки од њих су Пушкин и Достојевски. Највећи руски градови су Москва и Санкт Петербург. У самом центру Москве налази се величанствени Московски Кремљ. Зидови куле, златне куполе катедрала су једни од главних симбола Русије. Међутим, црква Василија Блаженог је на мене оставила посебан утисак. Упечатљива је по својим шареним куполама. Црква је изграђена као сећање на освајање Казахстанског каната. Што се тиче сувенира, бабушке илити матрјошке су најпродаваније. У ствари, то су мале дрвене луткице, које се расклапају. Многи Руси сматрају чај омиљеним пићем. Врло се ретко смеју, што на први поглед ствара погрешну слику о њима. Руски, као језик, један је од најбогатијих језика на свету, који се користи у многим градовима.

Сигурна сам, и верујем да мој сан није неостварив, и да ћу једног дана и ја изблиза видети ту божанствену лепоту Русије.

Ивана Столић – 3. година – преводилачки и ликовни конкурс

Генадиј Циферов *Бајке старог града*

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождљивац? Кажеш: „Наравно, лоше“.

Заправо и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождљивац, постојала је нека застрашујућа ствар- двобој. Двобој – то значи, људи једни друге боду мачевима.

Немогуће. -Не вичи! Човек није печена патка! Је л' тако. А овај краљ је такође викао: „Немогуће, немогуће, немогуће“.

Али то није помогло. И он је онда само отворио уста.

И само прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у овом случају није помогао краљевски ум – краљевска прождљивост. Али ево шта је невероватно.

После ове прождљивости двобоји су постали лепши.

Лишени мачева дуелисти су једноставно почели да дувају један другог. И дувао док један није одлетео негде.

Па, ово је, ја мислим најбољи начин путовања.

Ипак, живела краљевска прождрљивост!

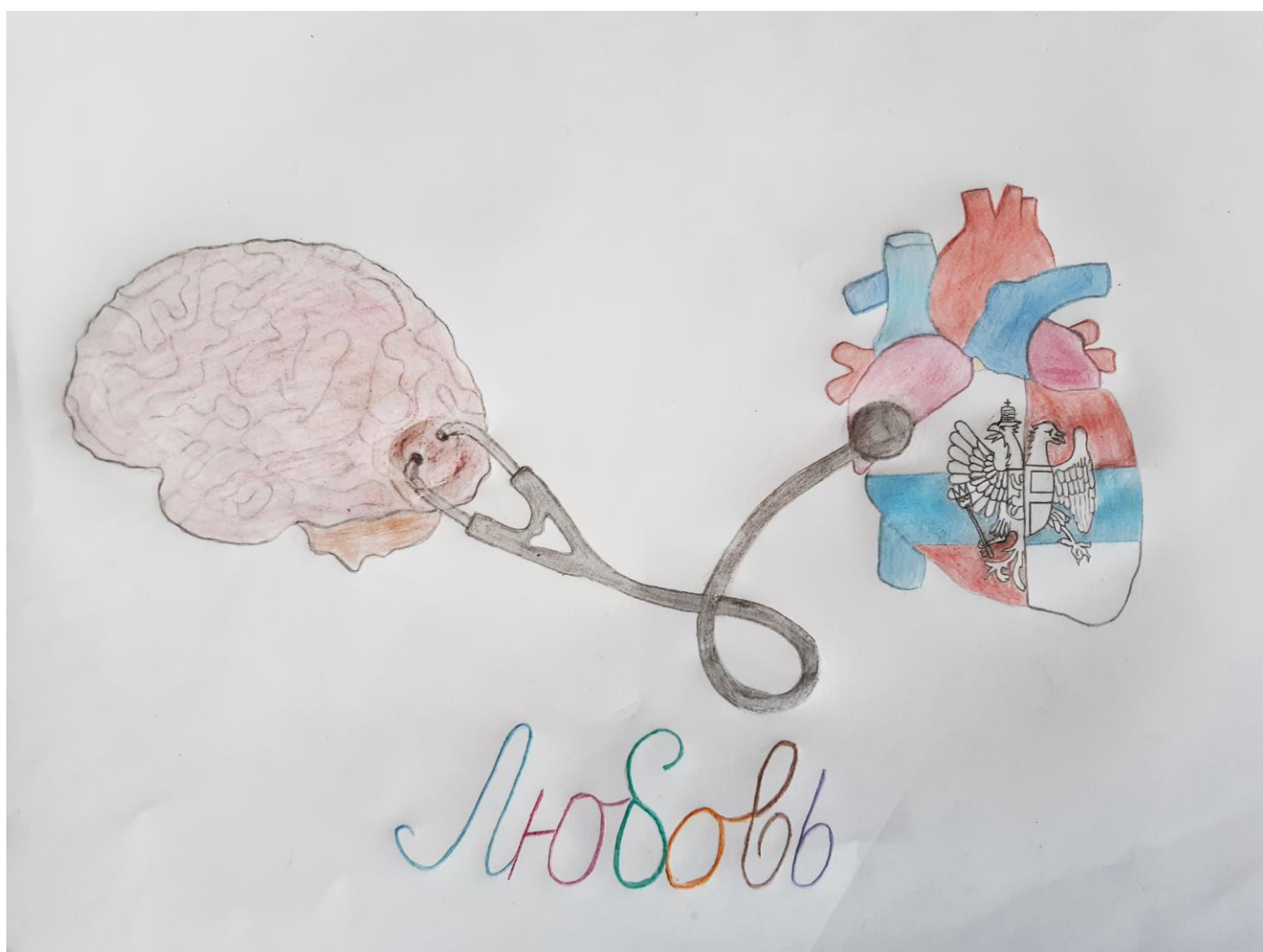
У неким случајевима ово помаже. Наиме, када не желите да се борите, наравно путујте.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисица их је покупила и посложила на пут до своје куће.

„Ево – мислила је- одушевиће госте“. Међутим нико од гостију није прошао том јаворовом стазом.

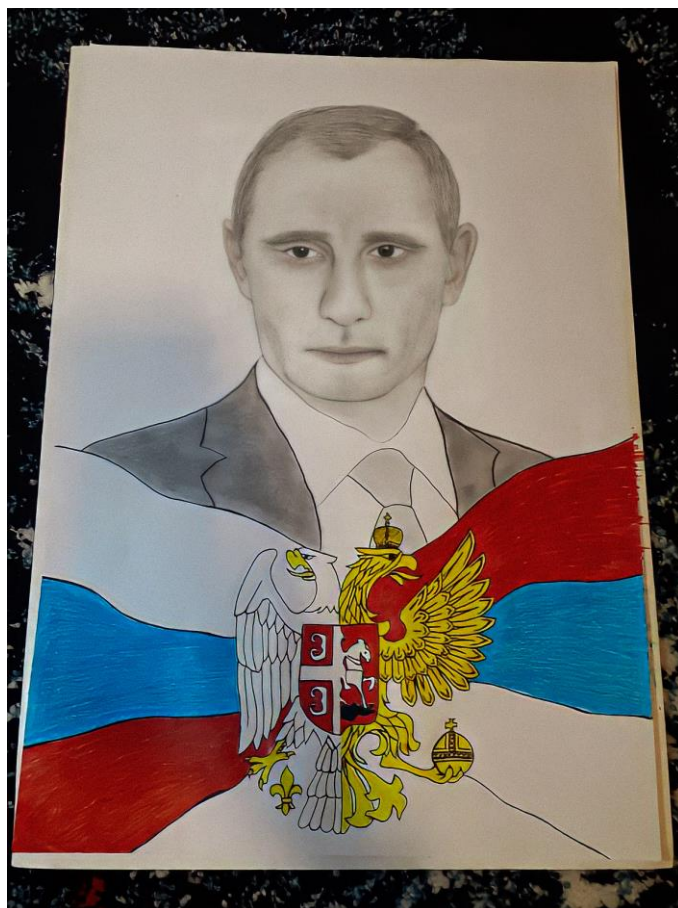
- Али зашто, зашто? — питала је јелена. — Тако лепа стаза, а неко не иде по њој.
- Ах,— рекао је јелен— лист јавора који личи на срце. Ја не могу згазити на ово јесење срце.

Анастасија Јевтић – 2. година – ликовни конкурс

Андријана Трајковић – 4. година – ликовни конкурс

Тамара Тодић – 3. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Бајке старог града*

Да ли је добро или лоше , ако је краљ прождрљивац ? Ти кажеш: „ Наравно, лоше“.

Заправо и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду , где је краљ био прождрљивац, био је некакав стравичан двобој.

Двобој – то значи , да се људи међусобно боду мачевима.

- То је немогуће! – викаћеш. – Човек није печена патка!

Је л' тако. И краљ је такође викао: „ Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али то није помогло. И тада је он само отворио уста.

И само прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у овом случају није помогао краљевски ум - краљевска прождрљивост. Али ево шта је невероватно.

После ове прождрљивости двобоји су постали лепши.

Лишени мачева дуелисти су једноставно почели да дувају један другог. И дували су све док , један није одлетео негде.

Па , ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Ипак, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. Наиме , када не желите да се борите, наравно, путујте.

Генадиј Циферов *Јавор*

Јавор је био присут гримизним лишћем. Лисица их је покупила и положила на пут до своје куће.

„ Ево – мислио је - одушевиће госте“. Међутим нико од гостију није прошао том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. – Тако лепа стаза , а нико не иде по њој.

- Ах, - рекао је јелен, - лист јавора који личи на срце. Ја не могу згазит на ово јесење срце.

Татјана Божић – 4. година – преводачки конкурс

Бајке древног града (одломак)

Генадиј Циферов

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Кажете: „Наравно, лоше је“.

У ствари, и ја тако мислим, али понекад ..

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно - двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима

- Не можеш! Ти врштиш. - Човек није печена патка!

Тачно. А овај краљ је такође викао: "Не можеш, не можеш, не можеш!"

Али није много помогло. А онда је само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

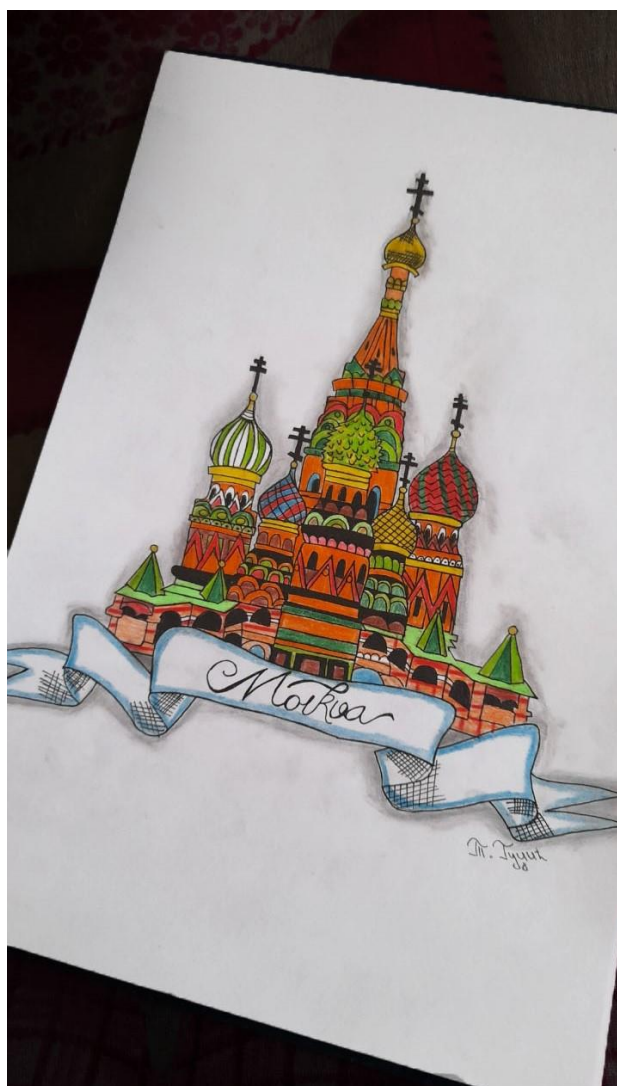
Као што разумете, у овом случају није помогла краљевска памет - краљевска прождрљивост. Али ево шта невероватно.

После ове прождрљивости, дуели су постали лепо.
Дуелисти лишени мачева, почели су да дувају један на другог.
И дували су све док један није одлетео негде.
Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.
Дакле, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима ово помаже. Наиме, када желите да се не борите, наравно и путујете.

Јавор
Генадиј Циферов

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисац их је покупио и положио на путу до свог дома.
"Ево", помисли он, „обрадоваћу госте".
Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.
- Али зашто, зашто? Питао је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.
- Ах, - рече јелен, - јаворов лист личи на срце.
Не могу да нагазим ово јесење срце.

Теодора Гуцић – 2. година – ликовни конкурс

Русија мојим очима

Моје виђење Русије кроз историју, садашњост и будућност је доста компликовано, неуређено у мислима, али уједно чврсто и неприкосновено. Русија је, по мом мишљењу, најзначајнија држава у историји човечанства, најважнија држава сада, а за будућност можда и кључна нада за опстанак људског друштва у облику и форми каквог га још препознајемо.

Моје прве асоцијације везане за Русију нису свакако оне које говоре да је Русија убедљиво највећа земља света, да располаже највећим природним ресурсима, да је једна од најјачих војних сила. То је зато што Русију не посматрам суровим реалним очима, већ емотивно и то пре свега кроз руски народ, његову вечиту тежњу за колективном и личном слободом, његову тежњу и способност за очувањем сопственог идентитета, православне вере и слободе духа. Ту своју духовност Русија је изразила и доказала у науци, култури и пре свега у уметности. То је већ једна од битних асоцијација која ме везује за Русију. Због онога што су оставили човечанству имам утисак да познајем просечног руског човека, иако нисам имала прилику да посетим Русију, нити да упознам неког од припадника овог народа. Ја за таквог Руса или Рускињу, које мислим да познајем, навијам, пристрасна сам према њима, желим њихову победу, не зато што су припадници других нација бољи или лошији, јачи или слабији, већ зато што осећам неку специфичну врсту емоције коју доживљавам као поистовећивање са слободоумљем и човекољубљем. Ја мислим да није природно да човек може цео свој век проживети тако што би све сегменте живота посматрао потпуно непристрасно, а живот разумео само на основу тренутне слике у очима, која се појављује као бљесак стварности. Ја једноставно не могу заложити своје емоције тако што бих навијала за један спортски клуб само зато што је он најбољи или има највише трофеја, или испољити емоције према људима на основу физичког изгледа, материјалног стања, вере или слично. И зато имам право, на основу оног што сам до сада прочитала, видела и осетила да мислим да један просечан руски човек размишља на сличан начин. И ако је то заиста тако, ја сам мирна и спокојна. Историја људског друштва је показала да само велики народи могу имати утицај на даљи ток живота појединца. Мали народи у томе могу само помоћи. Намерно овде не говорим о државама, већ о народима, јер мислим да је народ важнији од држава које су веома често вештачке творевине и егоистичка удружења. Имам право да верујем и да ће велики руски народ бити темељ у изградњи једног новог света, који се неће базирати искључиво на сили коју доноси новац и средства за уништавање живота, а све у циљу повећавања неприродног утицаја малог броја људи на судбини целог човечанства. Уколико то и не буде тако или барем буде невидљиво за време наших живота, убеђена сам да ће последњи књижевник, композитор и уопште уметник или филозоф бити припадник руског народа.

И сада бих се поново вратила на оно што за мене није прва асоцијација на Русију. Највећа држава, највећа природна богатства, највећа војна сила и много тога што је чини моћном и великом. То што је од Бога дато Русији дато је и целокупном човечанству. Та сила ће помоћи свим људима на свету да се у истим границама, у истим селима и градовима, у истим домаћинствима врате

исконским људским вредностима, да се врате својим породицама, пријатељима, односно да се човек врати тамо где припада: природи и њему самом.

Геннадий Цыферов Сказки старинного города (отрывок)
Бајке древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећи ћеш: «Наравно, лоше је».

У суштини и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, у ком је краљ био прождрљивац, постојало је нешто страшно – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно боду мачевима.

- Не може! – викнућеш. – Човек није печена патка.

Тако је. И овај краљ је такође викао: «Не може, не може, не може!»

Али није много помогло. И онда је само отворио уста.

И само прогутао све мачеве.

Као што схваташ, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али, ево шта је невероватно.

После ове прождрљивости, двобоји су постали леви.

Лишени мачева, учесници двобоја су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су све док један не би негде одлетео.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже. А нарочито онда, када не желите да се борите, наравно, већ да путујете.

Геннадий Цыферов Клён
Јавор

Гримизно лишће је опало са јавора. Мала лисица га је покупила и посула њиме пут до своје куће.

«Ево – помисли – обрадоваћу госте». Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али зашто, зашто? – питао је јелена. Тако лепа стаза, а нико не иде њоме.

- Ах, - рекао је јелен. – јаворов лист личи на срце. Не могу да газим ово јесење срце.

Маја Павловић – 4. година – литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

Добро јутро, светски путниче! Јеси ли се наспавао? Надам се да си попио своју јутарњу кафу и уживао прелиставајући новине заваљен у фотељу. Ако си завршио са својом јутарњом рутином, можеш ли ми рећи где ћеш данас спустити своје кофере? Где се на глобусу овога пута зауставио твој

кажипрст? Да ли је то Египат, Перу, Нови Зеланд, можда Саудијска Арабија? „Хладно"... Кажеш да нисам ни близу? Не, не, чекај, овога пута ћу погодити. Да није у питању Монголија? Аха, топлије, значи близу сам, само мало северније. Да видимо... О Боже! Па то је прелепа Русија! Никада лепша и сјајнија, него сада. Па шта чекаш, брзо шешир на главу и кофере у руке! Најлепши призори не чекају никога, па неће ни тебе.

У ваздуху се још увек осећа мирис топлих палачинки, спремљених за време Масленице. Нема везе што је празник прошао одавно, цела Русија још увек мирише на њих. Тако свеже и мекане, премазане маслацем чине да осетиш традицију стару стотинама година. А ако успут сретнеш неку љубазну бакицу, обавезно је упитај да ти исприча неку од чувених руских бајки, веруј ми нећеш се покајати. Руске бајке су право богатство Русије, иако су старе и постоје од када и руски народ, оне у себи носе толико живота и лепоте живљења, да се то не може описати речима. Претпостављам да ће твој обилазак кренути управо са Црвеног трга у Москви, јер је то уједно и најпосећенија дестинација Русије. Тамо ћеш видети најлепше нијансе хроматских боја, неприкосновеност руске архитектуре и оно што је најважније, упознаћеш људе. А ти не буди лењ, већ извуци тај цепни речник и прозбори коју реч са тако гостопримљивим људима. Они ће те упознати са својом културом боље од било које брошуре. Потруди се да пажљиво слушаш мелодију њиховог језика, потруди се да је осетиш, да је доживиш. Чак и њихови славуји звуче другачије, граде другачија гнезда и лете ка другачијем небу. Него, кад смо већ код неба, видиш ли велики крст на врху оне сјајне куполе? Е, то ти је, путниче мој, Храм Христа Спаситеља, највећа православна богомоља на свету. То је старији брат нашег Светосавског храма на Врачару. Ама зашто гледаш у свој цепни сат?! Па испред тебе је Спаска башња, читава кула са великим позлаћеним сатом, који је поставио Лазар Хиландарац, родом из Призрена. Само баци поглед на те дивне старовремске казале, које су се више пута поклопиле него што је пирожки направљено у Русији, а, осим тога, још је рано за повратак. Стани! Чујеш ли тај звук? То је звук опере највећег руског композитора – Чајковског. А ево га и чувени универзитет у Санкт Петербургу! Знаш ли да ћу ја, ако Бог да, на јесен студирати баш овде? Имаћу прилику да научим нешто о култури која је старија чак и од свог имена, а када се вратим за пар година, испричаћу ти оно, што ти за ово кратко време ниси могао да видиш. Причаћу ти о бисерима руске књижевности, о занимљивостима којих нема у књигама. Причаћу ти о хладним зимама и топлим летима, о руском метроу и возовима у којима се свакодневно преплићу животи хиљаде људи. А када ме будеш упитао шта је најбоље понети као успомену из Русије, ја ћу ти рећи да су то дрвене лутке, ручно израђени шалови, као и традиционални руски самовар.

Ехх, зар се човек просто не изгуби посматрајући сунце како лагано залази иза паперјастих облака... Чекај, сунце залази?! Па колико је то сати? Ускоро ће ноћ! Како време лети... А, видиш, ја бих могла до сутра да ти причам о лепотама земље Русије и да опет не стигнем све да ти испричам! Нажалост, ти мораш да се вратиш у своју гарсоњеру, на крају Балканске улице и припремиш за сутрашње путовање. Ко зна где ће те сутра чаробни глобус одвести, али знај сигурно да неће у земљу која је богата културом и традицијом као ова. Хајде, срећан ти пут и не заборави свој самовар!

Генадиј Циферов – Приче древног града (одломак)

Да ли је добро или лоше, уколико је краљ прождрљивац?

Рећи ћеш: „Наравно да је лоше". У суштини и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, у коме је краљ био прождрљивац, постојала је једна застрашујућа ствар - двобој. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима. „Не може!“, повикаћеш. „Човек није печена патка!“ Тачно. И краљ је такође викао: „Не може, не може, не може!“ Али, то није пуно помогло. И тада је он једноставно отворио уста и само прогутао све мачеве. Како си и сам разумео, у том случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Ипак, ево шта је необично. Након тог прождирања, двобоји су постали дивни. Остављени без мача, учесници двобоја су почели једноставно да дувају један на другог. И дували би тако све док један од њих не би одлетео некуда. А то је, ја мислим најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима то може бити корисно. Рецимо, управо онда, када не желите да се борите, већ наравно, да путујете.

Генадиј Циферов- Јавор

Румено лишће је опало са јавора. Мала лисица га је покупила и посула њиме пут до своје куће. „Ево“, размишљала је она, „обрадоваће се гости“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазицом. „Али зашто, па, зашто?“, упитала је јелена. „Тако предивна стазица, а нико не иде њоме“. „Ах“, уздахнуо је јелен. „Листови јавора тако подсећају на срце. А ја не могу да газим по том јесењем срцу“.

Милица Бараћ – 4. година – литерарни и преводачки конкурс

Русија мојим очима

Када сам као мало дете први пут спознала Русију, десила се љубав на први поглед. Та држава раскоши и лепоте, иако често ледена, топила ми је срце при свакој помисли на њу.

Многи, који још нису увидели истинску вредност Русије ће рећи: ”Па шта, држава као држава”, али за мене представља савршенство, светлост на крају тунела и топлину ка којој тежим да ме угреје. Много је ствари и места која чине Русију јединственом и прелепом. Рецимо, наизглед бесконачно високи врхови Урала, који се чине као да додирују само небо, и својом белином обасјавају цео свет. Поглед на њих сваки пут одведе моје мисли негде далеко, на дивља и невиђена места, која испуне моје срце неописивом радошћу.

Затим Москва, краљица међу свим градовима света. Поглед на Црвени трг сваки пут ме остави без даха. Различите боје, и живе и мртве природе су ту да разбију монотоност и сивило на које смо иначе навикли. Биљке и животиње ретких врста, којих има пуно чине да мислим да за свет још има наде, и да рај на Земљи постоји. Све је у Русији тако примамљиво. Сваки део пејзажа, као да гледам кроз шарене наочаре, и не верујем да је све што видим стварно, али јесте. Чак су и поред свега тога, људи културни и јако гостољубиви. Сматрају нас својом браћом и прихватају нас оберучке, што не виђамо тако често у овом свету пуном мржње и нетрпељивости.

Можда нису сви очарани Русијом, и доживљавају је на други начин, али за мене она представља далеку звезду, тако је Земаљска а тако посебна и магична, као да не припада овој нашој једноставној планети.

ПРИЧА ИЗ ДРЕВНОГ ГРАДА

Је ли добро или лоше,ако је краљ прождрљив? Ти кажеш: Наравно, лоше је.
Генерално, и ја тако мислим, али понекад...
У једном старом граду, где је краљ био прождрљив, десила се једна страшна ствар-двобој.
Двобој значи да људи боду један другог мачевима.
Немогуће!- повика ти. —Човек није печена патка!
Тачно. И тај краљ је такође викао: Немогуће,немогуће,немогуће!
Али то није много помогло. И онда је само отворио уста, и прогутао све мачеве.
Како што си и схватио, у овом случају није помогао краљевски ум, већ краљевска прождрљивост.
Али ево шта је задивљујуће.
После тог прождирања, двобоји су били прелепи.
Лишени мачева, дуелисти су почели само да дувају један у другог. И дували су све док један од њих није одлетео негде.
Па, ето ја мислим да је то најбољи начин путовања.
И тако, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима она помаже- наима, када не желите да се борите, а желите да путујете.

ЈАВОР

Јавор је одбацио своје бакарне листове. Лисац их је покупио, и носио их стазом ка свом дому.
Ето-мислио је он---гости ће се обрадовати.—Ионако нико од гостију није ишао по тој јаворовој стази.
Али зашто,зашто?-----питао је он јелена.----Тако лепа стаза, а нико не гази по њој.
Ах, рече јелен,---лист јавора је као срце. Не могу да газим по том срцу јесени.

Наталија Радосављевић – 3. година – преводилачки конкурс

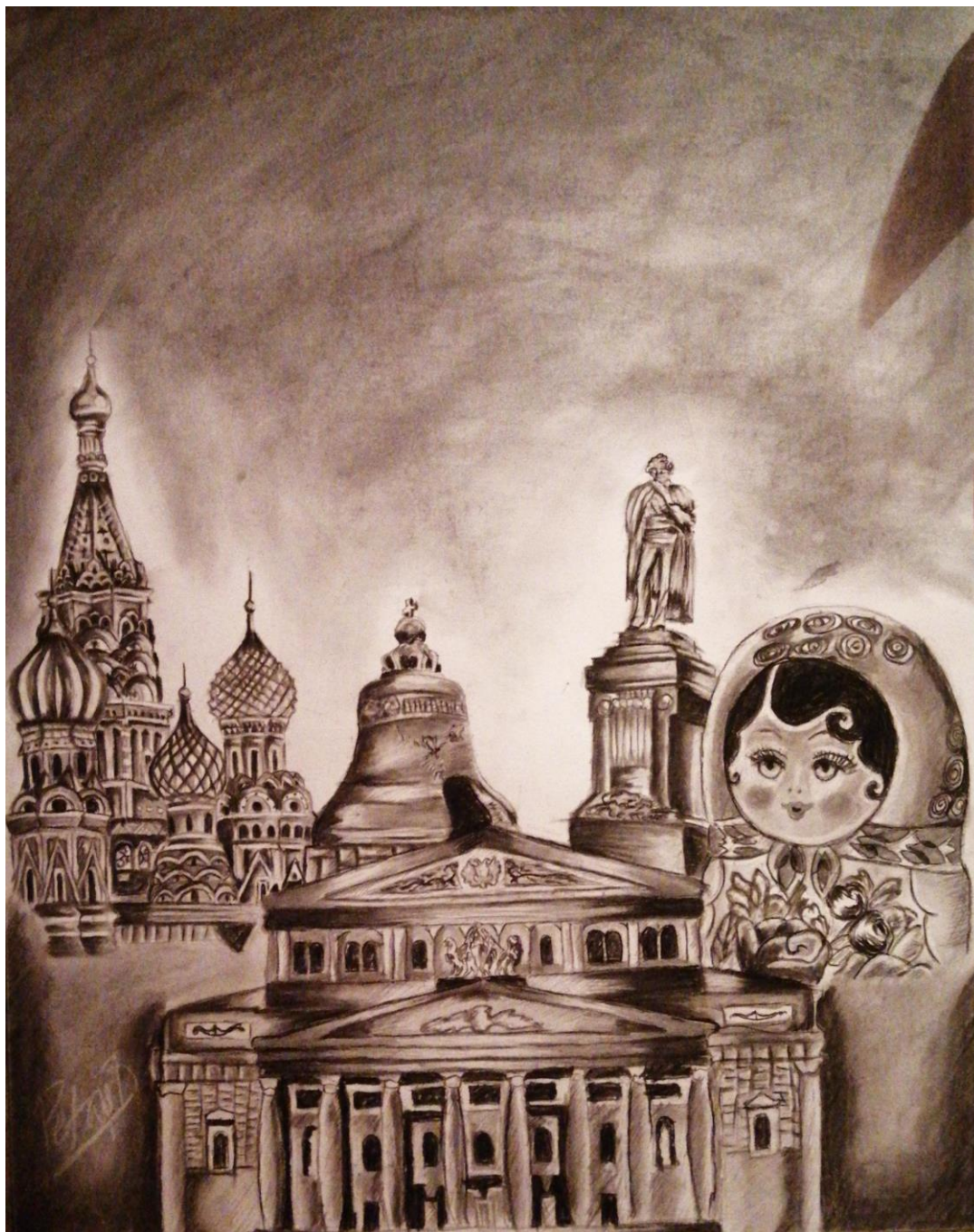
Геннадий Цыферов "Приче древног града" (одломак)

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Казаћеш: „Наравно, лоше је“. Генерално, и ја тако мислим, али понекад ... У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, било је нешто страшно - двобој. Двобој значи да се људи међусобно убадају мачевима. - Не може!, викнућеш, - Човек није печена патка! Тачно. И овај краљ је такође викао: "Не може, не може, не може!" Али није много помогло. А онда је само отворио уста. И само је прогутао све мачеве. Као што си разумео, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је невероватно. После ове прождрљивости, дуели су постали леви. Лишени мачева, ривали су почели једноставно да дувају једни на друге. И дували су све док један не би одлетео негде. Па ово је, мислим, најбољи начин путовања. Дакле, живела краљевска прождрљивост! У неким случајевима ово помаже. Баш онда када не желите да се борите, наравно, већ да путујете.

Геннадий Цыферов "Јавор"

Са јавора је опало гримизно лишће. Лисица га је покупила и њиме посула пут до своје куће. „Ево“, помисли она, „обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом. Али зашто, зашто?, питала је јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде. - Ах, - рекао је јелен, - јаворов лист личи на срце. Не могу да газим ово јесење срце.

Петар Богдановић – 1. година – ликовни конкурс

Русија мојим очима

„Ако рај није у теби самом никада нећеш ући у њега“, поручио нам је славни руски писац Фјодор Михайлович Достојевски.

Још као мале родитељи нас уче ко смо, шта смо и одакле смо. Уче нас да смо Словени и да је наша једина братска земља Русија. Иста крв, исти народ, подједнака љубав и братство. О русима говоре детаљи. Волим људе који виде детаље и праве разлику у овом свету где се сви труде да буду исти. Русија је земља васкрснућа. Земља која је преживела на десетине ратова, и из тих ратова излазила као највећи победник. Рат је зло човечанства, а туга је непоуздана јер када се не дели она зна да подели људе. Ми смо народ који је заједничку тугу подједнако делио. Лепота саме Русије огледа се у њеном сјају, најбољим људима и најлепшим женама. Руска култура сматра се једном од најлепших, најзначајнијих и најутајнијих култура у читавом свету. О руској архитектури сведоче легендарне грађевине попут Креља, Ермитажа, Црвеног трга... Чувене руске лутке, бабушке, Руси сматрају националним симболом. Сама Русија мешавина је историјских и саврмених знаменитости. Једина звезда Вука Исаковича била је Русија-земља православља, братства, љубави и среће. Земља раја.

Рума

Гимназија *Стеван Пузић*

Јелена Томић – 2. година – ликовни и преводачки конкурс

Генадиј Цеферов

Бајке древног града

Добро је или лоше, ако је краљ прождрљивац?

Кажеш: „Наравно, лоше.”

Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој. Двобој – то значи да се људи међусобно боду мачевима.

- Не могуће! – повичеш. – Човек није печена патка!

Није ли тако. И овај краљ је такође викао :„То је немогуће, немогуће, немогуће!”

Али то мало помаже. И тада је напосто отворио уста.

И напосто прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у том случају није помогла краљевска памет – већ краљева прождрљивост. Али ево шта је необично.

После тог прождрљивца, двобоји су постали прекрасни.

Лишени мачева, дуелисти су почели дувати један на другога.
И дували би, све док један не би одлетео.
Па је ово, мислим, најбољи начин за путовање.
Дакле, живела краљевска прождрљивост!
У неким случајевима ово помаже.
Наиме тада, не желим да се борите, већ наравно, путујте.

Генадиј Цеферов

Јавор

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисац их је покупио и од њих поставио пут до своје куће.
Гле, - мислио је – одушевићу госте – Међутим, нико од гостију није следио јаворову стазу.
Али зашто, зашто? – запитао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико не хода по њој.
- Ах, - рече јелен, - јаворов лист
подсећа на срце. Не могу да станем на ово јесење срце.

Александар Тркуља – 4. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов *Приче древнога града (одломак)*

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: «Наравно, лоше».

Уопште и ја такође тако мислим, али каткад...

У једном древноме граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страховита ствар — двобој. Двобој — то значи да се људи међусобно убадају мачевима.
— Не сме се! — повикаћеш ти. — Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: «Не сме се, не сме се, не сме се!»

Али то је мало помагало. И тада је он једноставно отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. Него ево шта је необично.

Након те прождрљивости двобоји су постали лепи.

Оставши без мачева, учесници у двобоју су једноставно почели да дувају један на другога. И дували би, све док један од њих не би некуда одлетео.

Е, а то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Према томе, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. А нарочито онда, када не желиш да се бориш, наравно, већ да путујеш.

Генадиј Циферов Клен

Посуо клен своје тамноцрвено лишће. Лисиче покупило лишће и њиме прекрило стазицу до своје куће. «Ево, — помисли оно, — обрадоваћу госте». Ипак, нико од гостију није пошао том кленовом стазицом. — Али зашто, па, зашто? — питало оно јелена. — Таква лепа стазица, а нико не иде по њој. — Ах, — рече јелен, — лист клена личи на срце. Не могу да нагазим на то срце јесени.

Ана Марија Смиљанић – 1. година – ликовни конкурс

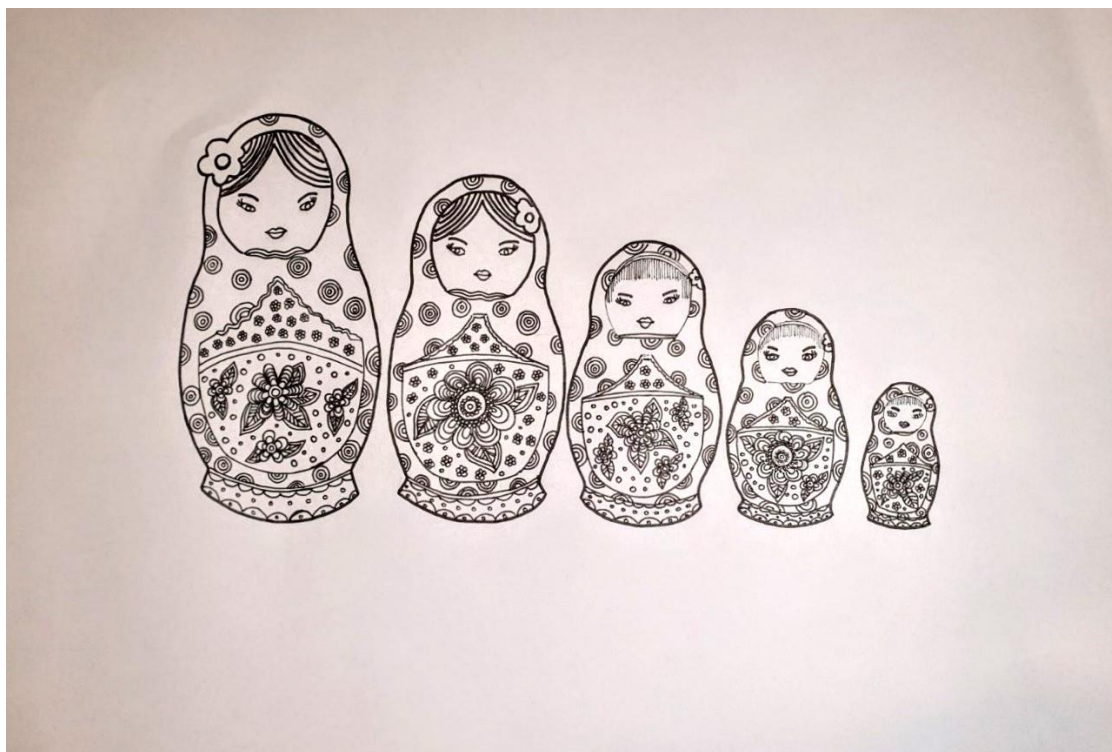
Анабела Ковачевић– 2. година – ликовни конкурс

Ана Попески – 1. година – ликовни конкурс

Анастасија Андрић – 2. година – ликовни конкурс

Анастасија Лукић – 2. година – ликовни конкурс

Анђела Станојевић – 1. година – ликовни конкурс

Русија мојим очима

Свет је леп када сањамо, међутим, постоји толико предивних места, као из сна, и када широм отворимо очи. Вероватно свака особа има нешто своје, особено, нешто што у њему буди онај савршен осећај узбуђења. Нека наша мала маштања, за којима потајно жудимо. Моје маштање и моја велика жеља од детињства јесте путовање у Русију.

Русија. Величина која се крије иза те речи. Огромно пространство испресецано рекама, украшено посебним детаљима природе, дугачка обала коју су образовали таласи мора, огромни простори Сибира богати шумама. Русија није велика само просторно, већ има и широку душу. Толико различитих народа који живе на овом огромном простору, а опет чине једну складну породицу. Сви су они „россияне“.

Русија је изродила толико уметника који су допринели њеној светској признатости и слави. Најпознатији писци и песници: Ф.М. Достојевски, С.А. Јесењин, А.С. Пушкин, Л.Н. Толстој, чија су дела обавезна лектира широм света, буде у мени различита осећања и читајући њих расла сам и развијала сопствену личност. Развијена уметност, сликари, скулптори, који су изградили споменике и грађевине, главна обележја ове земље. Музика и плес који изазивају у странцима одушевљење и дивљење. Русија и посебна руска душа као извор инспирације милиона уметника. Све то говори о величини ове земље.

Историја Русије писала је своја поглавља од давних времена. Толико кнежева, царева, императора. Многи су покушали да је нападну, преотму њене територије, смање њену величину. Наполеонова инвазија на Русију, блокада Лењинграда која је трајала више од 800 дана, Велики Отаџбински рат, само су неки од показатеља да је историја Русије била тешка, али да ју је народ часно бранио. Међутим, она се држала вековима и расла, пролепшавала, како би постала оно што је данас. Символ културе, уметности, специфичне архитектуре и грађевина, земља богате историје. Земља која је поносна на све оно што ју је образовало, која царује у миру своје величине и сунча се на сунцу своје снаге и лепоте.

Ипак, оно што представља главно обележје Русије, нешто што је у мени пробудило љубав према овој земљи јесу њене знаменитости, разноврсни и овој држави специфични храмови, зграде, музеји, улице. Москва са својим Црвеним тргом и Храмом Василија Блаженог, Санкт Петербург и плава зграда Ермитажа, украс Дворског трга, као и Невски проспект чине најлепше разгледнице чаробне Русије.

Често говоримо да данас не постоји права лепота, да нам је систем вредности у потпуности безвредан. Често говоримо и да не постоји баш ништа чему бисмо, поготово ми млади, могли да се дивимо, на чијим темељима бисмо могли да градимо свет једног дана. Сматрам да је управо у Русији остао присутан дух историје, дух културе и дух толеранције међу народима, прихватљивост различитости. Упознавање са историјом, културом и обележјима ове државе пробудило је у мени словенску душу коју, као припадници истог народа, можда делимо. У потрази за неким бољим системом вредности, неким животом који је вођен пре модерних технологија, романтиком и истинским одушевљењем, Русија ми је пружила врло сигурно уточиште.

„Бајке старог града“

Генадиј Циферов

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше“.

Углавном и ја исто тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где краљ беше прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој.

Двобој, то значи да људи боду један другог мачевима.

„Недопустиво!“, повикаћеш ти. „Човек није печена патка!“

Тачно тако. И овај краљ је такође викао: „Недопустиво! Недопустиво! Недопустиво!“

Али то није много помогло, па је он тада просто отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају, није помогао краљев ум, већ краљева прождрљивост. Али, ево шта је чудесно.

Након овог примера прождрљивости, двобоји су постали прелепи.

Нестанком мачева, учесници двобоја су просто почели да дувају један у другог. И дували су, све док један не би одлетео некуда.

Е, то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима, то помаже. А посебно онда, када свакако не желиш да се тучеш, већ да путујеш.

„Јавор“

Генадиј Циферов

С јавора је опадало пурпурно лишће. Лисичић га је подигао и прекрио је њиме путић до свог дома.

„Ето“, помисли он, „обрадоваћу госте“. Ипак, нико од гостију није кренуо тим путићем од јаворовог лишћа.

„Али зашто, па зашто?“ – упита он јелена. „Путић је тако леп, а нико не иде њиме.“

„Ах“ – рече јелен, „јаворов лист личи на срце. Не могу да газим по том срцу јесени.“

Генадиј Циферов „Бајке старог града“ (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Наравно, лоше.“

Уопштено и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар - двобој.

Двобој - то значи, да људи један другог боду мачевима.

„Немогуће!“, повикаћеш ти. „Човек није печена патка!“

Тачно. И краљ је такође викао: „Немогуће, немогуће, немогуће!“

Али то баш и није помогло. И онда је он само отворио уста.

И само је прогутао све мачеве.

Како си разумео, у овом случају, од помоћи није била краљевска памет, него краљевска прождрљивост. Али, ево шта је невероватно.

Након ове прождрљивости двобоји су постали леви.

Лишени оружја, учесници двобоја су просто почели дувати једни на друге. И дували су док један не одлети негде.

Па, ово је, мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима помаже. Наиме када не желите да се борите, наравно, него да путујете.

Генадиј Циферов „Јавор“

С јавора је опало гримизно лишће. Покупио га је лисичић и њиме прекрио пут до своје куће. „Ево“, помисли он, „одушевићу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо по тој јаворовој стази.

„Али зашто, зашто?“, питао је јелена, „Тако лепа стаза, а нико не иде по њој.“

„Ах“, рече јелен, „Јаворов лист личи на срце. Не могу да газим по том срцу јесени.“

Русија мојим очима

Као млад писац и уредник једног од најчитанијих магазина на Балкану, доживела сам једно дивно искуство. Одувек сам гајила жељу да посетим Русију, а то ћу остварити, управо сада, на радном задатку. Требало је да проведем одређен период у Москви, а затим да напишем чланак за „Европа и ми“. Шта сам све сазнала и зашто је оставила тако јак утисак ова земља на мене, овде сам да вам испричам.

Једино у шта сам била упућена, јесте, да ме чека девојка, која ће ме угостити и бити водич током ове авантуре. Први сусрет са Русијом, био је управо у њеном главном и највећем граду, Москви. На огромном аеродрому Шереметјево, по договору, дочекала ме је изузетно лепа девојка дуге, плаве косе и крупних, плавих очију. „Емилија!“, дозвала ме је. А затим је пришла и пружила руку: „Ја сам Дарја Сергејевна Воробјов. Доста сам чула о теби, па сам те баш лако и препознала. Веома сам се радовала нашем сусрету!“. Пријатно сам се изненадила њеној отворености и непосредности. А поготово имену, уопште га нисам разумела, а камоли запамтила! „Извини, како се зовеш?“, срамежљиво сам је упитала. „Ах, извини на оваквом представљању“, насмејала се, „зовем се Дарја, Сергеј је име мог оца. Сваки Рус има своје име по оцу. А Воробјов је презиме, што значи врабац.“ Убациле смо пртљаг у такси, а затим смо се упутиле ка њеном дому. Док смо се возиле, Дарја је све време усхићено и радознано разговарала са мном. Убрзо, такси је стао близу чувеног Црвеног трга, у једној малој улици где су све куће изгледале као омање стамбене зграде, једна до друге. Дарја ме је упутила ка црвеној згради са високим, дрвеним вратима. „Други спрат, лево низ ходник, прва врата лево“, објаснила је, „А ја ти доносим пртљаг!“ Попела сам се до другог спрата, али нисам нашла ходник са скретањем у лево. Потом сам чула Дарјино дозивање са спрата ниже: „Извини! Заборавила сам да ти објасним. Код нас, спратови се рачунају за један више, него код вас. Дакле, други спрат је у ствари први.“ Била сам мало збуњена. Дарја ми се насмејала: „А сада те чека једно мало изненађење. Надам се да си за!“. „Па може...“, нисам ни стигла да изговорим до краја, Дарја ме је повукла и увела у огромни дневни боравак где су нас, уз громогласни поздрав, дочекали њени пријатељи. Седели су за трпезаријским столом, препуним разноврсне хране. Такође, цела просторија је била украшена разним декорацијама и огромном, природном јелком уочи прославе Нове године. „Хвала свима! Прелепа добродошлица!“, узвикнула сам. Дарја ме је сместила на чело стола, а затим села са моје десне стране. Није ме ни понудила, а врео чај је већ увелико био спреман.

Знам да је то њихов омиљени напитака и да је обавезно пити га у друштву. „Драги пријатељи, да наздравимо!“, Дарја је умала, а затим и сви за њом. Ако мислите да смо само једном наздравили, варате се! Руси много воле наздрављати, а пре свега, поред богате гозбе за госте, обожавају разговор за столом. Врло су отворени и међу њима нема табу тема. Поред чаја и вотке, на столу су се нашле различите врсте бљина – палачинки са слатким и сланим додацима и пирогима– пирожима код нас. Послужен је био и кавијар, бублики – ђевреци и разно воће. Остатак вечери смо провеле у разговору и забави уз цртане филмове .

Дани у Русији су били испуњени. Обилазила сам московске знаменитости уочи најомиљенијег руског празника – Нове године. Улице су биле препуне снега, украса и лампиона. Као што сам већ поменула, Дарјин дом налази се близу Црвеног трга. Обишле смо величанствени Храм Василија Блаженог. Дарја ми је успут испричала неколико кратких бајки и легенди баш о Василију Блаженом. Руси верују у његово некадашње постојање и велику моћ. Такође, обишла сам и Кремљ, једно од највећих утврђења у целом свету. У Русији су врло познати зимски фестивали и штандови са храном, поклонима и украсима. Поред мене је прошла огромна кочија, звана Руска тројка – у којој је седео Деда Мраз са својом унуком Снегуљицом, са упрегнута три прелепа бела коња. Купила сам један од најпознатијих сувенира – матрјошку. Имала сам прилику прошетати улицом Арбат, главном пешачком улицом у Москви. Једна од главних атракција била ми је балетска представа у Бољшој театру. Оваква прилика захтевала је од мене посебну елеганцију. Дарја ми је то препоручила јер се у овај храм опере и балета улази у свечаној одећи. Гледала сам први пут уживо „Лабудово језеро“ Чајковског. Сем саме изведбе, фасцинирала ме је и публика. Театар је био препун. Док је трајала представа, публика је са пуном пажњом пратила ову врхунску балетску изведбу. Пошто сам велики љубитељ уметности и историје, Дарја ме је одвела у Пушкинов музеј, Третјаковску галерију, Лењинов маузолеј и музеј Бородинске битке. Највише ми се свидео музеј Бородинске битке, због постављене огромне панораме самог догађаја, а све је праћено звучним ефектима и причом која је везана за покушај Наполеона да освоји Русију, у чему није успео. Дарја је имала жељу да обиђемо Московски метро. Метро је сам по себи величанствен и по архитектури и детаљима, а пре свега веома је организован и чист. Генерално, људи у пролазу су ме изненадили. Углавном су били сувише озбиљни! Дарја ми је објаснила да су углавном сви Руси такви и да то није ништа лоше. И коначно, за мене највећи ужитак, Дарја ме је одвела у Горки Парк. Он се налази уз реку Москву, а у периоду у ком сам била, постављено је огромно, отворено клизалиште са диско куглама и музиком.

Време проведено у Москви је врло брзо пролетело и повратак у Србију ми је тешко пао. Научила сам много о овој дивној земљи са великим просторима и још дивнијим људима. Као странац, веома лако сам стекла нове пријатеље у Русији и била прихваћена као њихова. Можда споља изгледају врло хладно као Сибир, али њихова срца су мека и топла. Русију сам веома завољела и свима бих препоручила да се мало заинтересују и да је посете.

Ивана Божић – 3. година – преводилачки конкурс

Генадиј Циферов „Бајке древног града“ (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше“.

Обично и ја такође тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква

заstraшујућа ствар - двобој.

Двобој - то значи, људи боцкају један другог мачевима.

-То се не сме!-повикаћеш ти. -Човек није печена патка!

Истина. И тај краљ је такође викао: „То се не сме, то се не сме, то се не сме!“

Али то није много помогло. И тада је он напросто отворио уста.

И једноставно прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају није помогла краљева памет, већ краљева прождрљивост. Али, ево шта је необично.

Након те прождрљивости, двобоји су постали прелепи.

Лишени мачева, учесници двобоја су почели једноставно да дувају један на другог. И дували су све дотле, док један не би одлетео некуд.

Па, то је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Дакле, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. Посебно тада, када не желите да се тучете, наравно, већ да путујете.

Генадиј Циферов „Клен“

Посуо клен румено лишће. Подигао га лисичић и прекрио њиме путић до своје куће.

„Ето,-помисли он-гости ће се обрадовати“ . Међутим, нико од гостију није кренуо по том путићу од кленовог лишћа.

-Али зашто, зашто?- питао је јелена. -Такав прелеп путић, а нико не иде њим.

-Ах,- рекао је јелен,-лист клена подсећа на срце. Ја не могу газити по том срцу јесени.

Јана Бојанић – 3. година – ликовни конкурс

Јелена Томић – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Цеферов

Бајке древног града

Добро је или лоше, ако је краљ прождрљивац?

Кажеш: „Наравно, лоше.”

Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој. Двобој – то значи да се људи међусобно боду мачевима.

- Не могуће! – повичеш. – Човек није печена патка!

Није ли тако. И овај краљ је такође викао :„То је немогуће, немогуће, немогуће!”

Али то мало помаже. И тада је напосто отворио уста.

И напосто прогутао све мачеве.

Као што разумеш, у том случају није помогла краљевска памет – већ краљева прождрљивост. Али ево шта је необично.

После тог прождрљивца, двобоји су постали прекрасни.

Лишени мачева, дуелисти су почели дувати један на другога.

И дували би, све док један не би одлетео.

Па је ово, мислим, најбољи начин за путовање.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима ово помаже.

Наиме тада, не желим да се борите, већ наравно, путујте.

Генадиј Цеферов

Јавор

Јавор је био посут гримизним лишћем. Лисац их је покупио и од њих поставио пут до своје куће.

Гле, - мислио је – одушевићу госте – Међутим, нико од гостију није следио јаворову стазу.

Али зашто, зашто? – запитао је јелена. – Тако лепа стаза, а нико не хода по њој.

- Ах, - рече јелен, - јаворов лист

подсећа на срце. Не могу да станем на ово јесење срце.

Милица Весић – 4. година – преводачки и литерарни конкурс

Генадиј Циферов – *Бајке старога града* (одломак)

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Па наравно да је лоше!”.

Уопште... и ја сам тако мислио. Али, каткад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар - двобој. А двобој, то значи да људи један другог боду мачевима.

„То мора да престане!”, повикаћеш ти. „Човек није печена патка!”.

То је тачно. Чак је и краљ викао: „Доста! Доста! Доста!“.

Ипак, то није много помогло...

Онда је краљ само отворио уста и ... просто прогутао све мачеве!

Као што си схватио, овде је од помоћи била краљева прождрљивост, а не краљева памет.

Но, једна ствар је необична: након краљеве прождрљивости, сви двобоји су постали прелепи!

Лишени мачева, учесници двобоја су просто почели да дувају један у другог. Дували су, све док један не би некуда одлетео.

А то је, по мени, најбољи начин да се оде на путовање.

Према томе, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима, она може да помогне и то управо онда када не желимо да се тучемо, већ желимо да отпутујемо.

Генадиј Циферов – *Клен*

Са клена је отпало рујно лишће. Лисичић га је покупио и од њега направио путић до свог дома. „Ево“, помисли он, „гости ће се обрадовати“.

Али, нико од гостију није ишао тим путићем од кленовог лишћа...

„Па зашто? Зашто?“, упита лисичић јелена. „Тако леп путић, а нико не иде по њему“.

„Ех“, рече јелен, „лист клена подсећа на срце, а ја не могу да згазим срце јесени“.

Русија у мојим очима

Сам спомен различитих земаља у људима изазива различите асоцијације. Када ми неко спомене, на пример, Шпанију, прво чега се сетим јесте шпанска заставица топлих боја (садржи црвену и жуту боју). Потом се сетим чувеног шпанског плеса фламенка, као и плесачица у дугим, црвеним хаљинама. Са друге стране, на Немачку ме доста асоцирају Лудвиг ван Бетовен, чувени писац Гете и њихова веома упечатљива јела попут Шварцвалд торте, баварских и переца и њиховог цењеног специјалитета – немачких кобасица.

Међутим, мој пут упознавања са језиком и културом земље Максима Горког, Владимира Висоцког, Јурија Гагарина и многих других значајних личности државе бишег Совјетског Савеза веома је посебан...

Као девојчица, погледала сам један видео снимак у коме сам могла да чујем како звучи (за мене тада) необичан језик, који наликује српском језику. Већ тада је за мене руски језик представљао нешто што је веома лепо. На моју велику жалост (мада, ко зна зашто је то добро!), ништа нисам предузела по том питању. Но, и даље сам гајила симпатију према том језику. Мада, сад кад размислим, тада сам била само једна девојчица која је тек требало да почне да спознаје живот. Шта сам тада могла знати?

Неколико година касније, када је пламен моје симпатије према руском језику био на ивици гашења, пред пети разред основне школе имала сам прилику да изаберем други страни језик, који ћу изучавати до краја школовања у тој школи. (Први страни језик је за све ученике био енглески језик.) Могла сам да бирам између руског и немачког језика. На тренутак сам имала жељу да одаберем

руски језик, но, та жеља није била довољно јака да се супротстави утицају околине, која ме је подстакла на то да мој коначан избор ипак буде немачки језик. Упркос пропуштеној прилици за упознавањем са тим источнословенским језиком, уопште не жалим због своје одлуке. Штавише, постала сам богатија за један страни језик више, а сада, такође, сматрам да све оно што сам пропустила, а да је у вези са руским језиком и културом, касније ми се вишеструко вратило. За то су доста заслужни часови руског језика, али и часови српског језика и књижевности.

За разлику од девојчице са самог почетка приче, овде је сада реч о једној младој особи која почиње полако да сазрева.

Приметила сам да су у књижевним делима руских писаца (бар оних са којима сам се упознала на часовима књижевности) вечито заступљене неке посебне емоције. Иако није реч о тако лепим емоцијама, у делима са којима сам се сусрела, мотиви туге, безнађа, огорчености и др. представљени су на феноменалан начин. Верујем да би у тој сфери руске књижевности многи људи могли да пронађу себи утеху и уточиште.

Са друге стране, за мене ведрију страну ове приче представља изучавање руских обичаја и културе.

За почетак, оно што ме је фасцинирало по питању руске културе и традиције јесте традиционална руска музика. Имала сам прилику да се кроз живот сусрећем са руским традиционалним песмама. Када је реч о песмама са којима сам се до сад сусрела, за сваку од њих могу рећи да, иако су написане у молу (а песме у молским лествицама у мени пре изазивају тугу но радост), оне у човеку заиста могу да изазову мир и спокој. Могу рећи да оне уистину продиру у душу.

Но, у мени се она девојчица која је заволела руски језик пробудила тек на половини школовања у средњој школи. Последње две године посебно је обележило изучавање руских обичаја, географије, кухиње и много тога другог. (Важно је напоменути да се кроз све ово, као један веома важан фактор, прожима и сâмо изучавање језика!) Русију сам почела да посматрам као земљу препуну непроценљивих вредности. Русија има ту част да, поред изузетно дивних песама, књижевних и других уметничких дела, поседује и прелепе обичаје попут вишедневног динамичног и веселог обележавања празника Масленице, потом велелепне грађевине попут храма Василија Блаженог, Кремља, музеја Ермитажа, Михајловског замка, Зимског дворца и многих других.

Ако бих још само једну ствар морала да издвојим, а да је везана за Русију, то би били руски специјалитети. Историја руске кухиње је заиста интересантна. Нажалост, ниједно традиционално руско јело још увек нисам пробала, но, када бих бирала, прво бих пробала традиционалне руске палачинке, а веома интригантном ми делују и ражњићи, пељмени, сирники и ватрушке.

Иако сам близу самог краја школовања у средњој школи, волела бих да и кроз наредне године сазнам још много тога о Русији. Руска култура је заиста аутентична и непроценљива. Волела бих да једног дана и млађа покољења уживају у чарима руске културе, макар кроз њено изучавање. За себе могу рећи да бих волела да барем једном посетим Русију и да се већ сада радујем предстојећим сазнањима о Русији и (бар се надам) даљем изучавању руског језика.

Јована Деспенић – 3. година – ликовни конкурс

Катарина Данкулов – 1. година – ликовни конкурс

Лука Крстић – 1. година – ликовни конкурс

Маша Ађански – 2. година – ликовни конкурс

Милован Гајић – 3. година – преводилачки конкурс

Бајке древног града
(одломак)

Генадиј Циферов

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Ти ћеш рећи: „Наравно да је лоше“.

Обично и ја тако исто мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква застрашујућа ствар - двобој.

Двобој - то значи, људи боцкају један другог мачевима.

-То се не сме! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И овај краљ је такође викао: „То се не сме, то се не сме, то се не сме!“

Али, то није много помогло. И тада је он једноставно отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што си разумео, у овом случају није помогла краљева памет, него краљева прождрљивост. Али, ево шта је чудно.

После ове прождрљивости, двобоји су постали прелепи.

Лишени мачева, учесници двобоја су једноставно почели да дувају један на другог. И дували су, све док један не би одлетео негде.

Па, ово је, ја мислим, најбољи начин путовања.

Према томе, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима, то помаже. А поготово онда, када не желите да се тучете, наравно, него да путујете.

Клен

Генадиј Циферов

Опало са клена румено лишће. Подигао га лисичић и прекрио њиме путић до своје куће.

„Ето,- помисли он, - обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо по том путићу од кленовог лишћа.

-Али зашто, зашто?- упита он јелена. – Тако леп путић, а нико не иде њим.

-Ах,- рекао је јелен,- лист клена личи на срце. Ја не могу газити по том срцу јесени.

Миљана Миљанић – 2. година – преводачки конкурс

Генадиј Циферов

Бајке древног града (одломак)

Је ли то добро или лоше ако је краљ прождрљивац? Рећи ћеш: „Наравно, лоше је“.

Генерално, и ја такође тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је нека страшна ствар — двобој.

Двобој, то значи да се људи међусобно убадају мачевима.

Не може! — викнућеш. - Човек није печена патка!

Тако је. И тај краљ је такође викао: „Не може, не може, не може!“

Али то није много помогло. И тада је он само отворио уста.

И једноставно је прогутао све мачеве.

Као што си схватио, у овом случају није помогла краљевска памет, већ краљевска прождрљивост. А ево шта је чудно.

После овог случаја прождрљивости, двобоји су постали дивни.

Без мачева, учесници двобоја почели су једноставно да дувају једни на друге. И дували би док један од њих не би некуда одлетео.

Па, ово је, мислим, најбољи начин за путовање.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима то помаже. И наравно, управо онда када желите да се не борите, већ да путујете.

Генадиј Циферов

Јавор

С јавора се осуло румено лишће. Лисичић их је покупио и застрео њиме пут до своје куће. „Ево“, — помислио је он, — обрадоваћу госте“. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

— Али зашто, зашто? Упитао је он јелена. — Тако лепа стаза, а нико не иде по њој.

— Ах, — рекао је јелен, јаворов лист личи на срце. Не могу да газим то срце јесени.

Татјана Петровић – 3. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

Да ме је неко пре пар година питао шта за мене представља Русија и шта мислим о Русима, не бих имала специфичан и конкретан одговор. Тада, Русија је за мене била само наша братска земља о којој сам знала врло мало. Међутим, мој одговор је данас потпуно другачији.

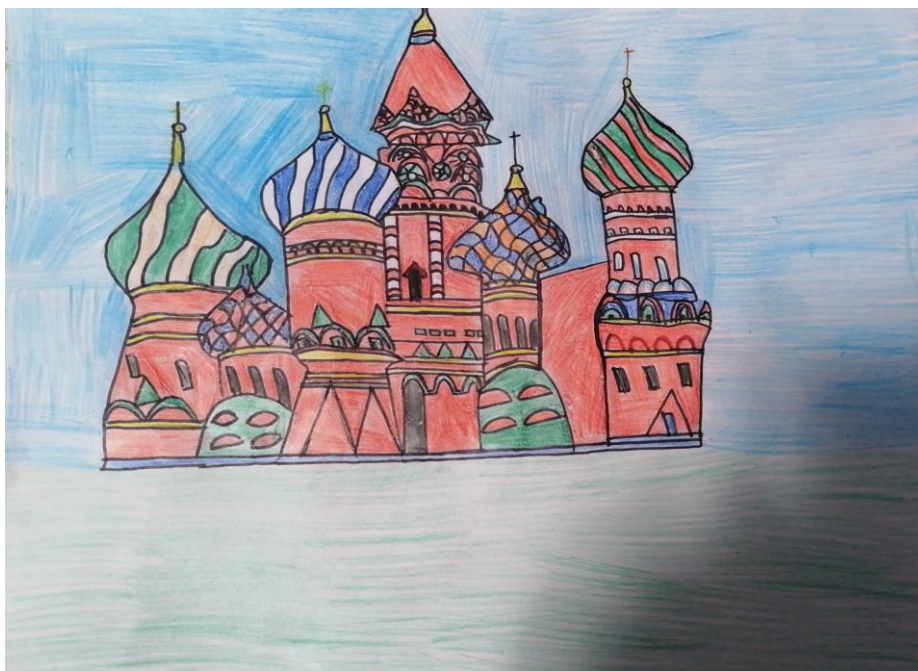
У основној школи сам учила немачки језик и када сам уписала средњу школу била сам уплашена јер до тада нисам знала ништа о руском језику. На самом почетку сам била нервозна, нисам знала шта да очекујем, али како је време пролазило све више ме је интересовао језик и култура. Веома ми је драго што баш учим руски језик јер је то за мене најлепши језик.

Сама распрострањеност и величина Русије је чине јединственом, а као шлаг на тарту ту су њена историја, култура и уметност. Обичаја има доста, али мени се највише допада Масленица, када пеку палачинке и пале страшило. Волела бих да једном присуствујем том догађају и доживим ту атмосферу. Такође, веома ми је интересантна руска традиција пијења чаја, њихове бајке и кухиња. Руску кинематографију посебно волим јер сам захваљујући њој на почетку учења језика научила доста речи.

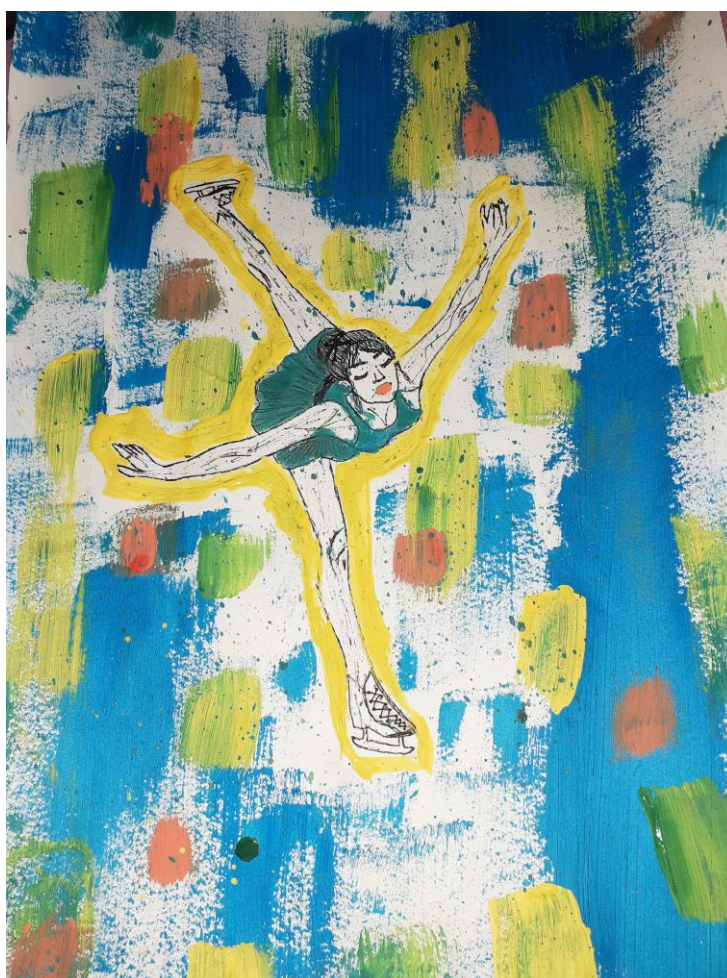
Русију видим као мултинационалну државу која је богата својим народима и њиховим обичајима што гради њено шаренило. Почев од Москве и њеног Кремља, преко Великог Устјуга који је родни град Деда Мраза, Новосибирска до Владивостока, сваки део Русије је подједнако уникатан и важан као и сви остали.

Иако људи углавном мисле да су Руси хладни, за мене је Русија земља најтоплијег срца. Моја жеља је да једног дана посетим Русију како бих се још боље упознала са њеним људима и културом.

Милица Вуковић – 2. година – ликовни конкурс

Милица Дупор – 2. година – ликовни конкурс

Милка Радосављевић – 1. година – ликовни конкурс

Петар Иванчевић - Зинаић – 1. година – ликовни конкурс

Сомбор

Гимназија *Вељко Петровић*

Лука Орлић – 3. година – преводачки конкурс

Приче старе вароши

Добро ли је или рђаво када је краљ изјелица? Кажеш: „Наравно, рђаво“. Иначе и ја тако мислим, али каткад... У једној старој вароши, где краљ беше изјелица, постојала је једна страховита ствар - двобој. Двобој, то је када људи један другог касапе сабљама. „Немогуће“, завриштиш „није човек печена пловка!“ Јамачно. И тај краљ је такође узвикивао: „Немогуће, немогуће, немогуће!“ Но од тога није било много вајде. И онда је напросто разјапио губицу. И напросто прогутао све сабље. Као што си разумео, у том случају није помогао краљевски ум, већ краљевска прождрљивост.

Али ево онога што је чудновато. После те гозбе двобоји су постали предивни. Оставши без сабљи, супарници су почели једноставно пухати један на другог све док један не би одлетео некамо. Па ово је, ценим, најбољи начин путовања. Стога, нека живи краљевска прождрљивост! У неким случајевима она помаже. Нарочито када се не желиш борити, већ путовати.

Јавор

Обасипао је јавор пурпурним лисјем. Покупило га је лишче и посуло њиме стазу до своје куће. „Гле“, помисли „да обрадујем госте“. Но нико од гостију није прошао том јаворовом стазом. „Али зашто? Зашто?“, упитало је јелена. „Тако лепа стаза, а нико не иде њоме“. „Ах“, рече јелен „лист јавора личи на срце. Ја не могу ходати по том јесењем срцу“.

Русија мојим очима

Када год се спомене Русија, свакоме би на памет прво пала њена величина, богатство и војна сила. Ипак, мој доживљај Русије ми наговештава да њу чини много више од тога.

За почетак, морао бих се сложити са чињеницом да Русија заузима прво место у географским рекордима. Она је највећа земља на свету, са највећим природним богатством. Ипак, њена величина се не огледа искључиво у томе. Увек ми на помен Русије, на памет падну призори бескрајних тајги, мирис иглица зимзеленог дрвећа. Видим највеће језеро на свету - Каспијско језеро, али и најдубље, Бајкалско. Понекад замислим да Бајкалско језеро нема дно, већ води кроз средиште Земље на њен супротни крај. Видим поларне пустиње кроз коју пролази Транссибирска магистрала, а кроз прозор вагона могу се у даљини видети реке, богате бистром леденом водом. Видим и листопадне шуме, у којима, почетком пролећа, живот процвета, стварајући приказ какав се може видети у неком цртаном филму или прочитати у књизи бајки.

Сложио бих се да, уз природу, Русија има и војну силовитост, којом успева да одржи баланс у вечитој трци између Истока и Запада, али не бих рекао да Русија има освајачке тежње, као ни агресивност. Сваки сукоб руски народ водио је искључиво из жеље за слободом, уз челичну веру и љубав према отаџбини. У сваком рату је уложила неизмерне жртве како би, бранећи своју част и слободу, изашла усправне главе, као победница. Такође је истакнут пријатељски, чак и братски однос између Србије и Русије, држећи се у свим недаћама заједно.

Следећи приказ у моме маштању су бројни храмови, који ми указују на безусловну љубав и веру у Бога, која је изражена код Руса. Али, ништа мање ме не очаравају ни богато украшене куполе, које се под Сунчевим светлом пресијавају у небеско плавој, црвеној и златној боји. Тај приказ изазива моје апсолутно дивљење, и сасвим је довољан да се опчиним руском архитектуром. Призори попут Храма Светог Василија Блаженог, Кремља, Црвеног трга и Ермитажа једном се урежу у сећање и представљају нешто најближе савршенству.

Потом се сетим колико културно благо Русија поседује. Дела Достојевског, Пушкина, Јесењина, Гогоља, Чехова, Горког и многих других постали су, и остали, класици светске књижевности. Читајући страницу по страницу тих дела, моје дивљење према тим ауторима, а нарочито њиховој речитости и стилу, расте и инспирише мој стил.

Уметничка дела Кандинског и Маљевича свим ликовним уметницима отворили су неке нове видике и доказали да величина неког дела не мора да се огледа у њеној реалистичности.

Видим руски допринос и у науци, учествујући у математичким, географским, историјским, хемијским и астрономским дисциплинама. Пример Валентине Терешкове, прве жене у свемиру, доказује нам да смо сви једнаки и да су наши циљеви високи онолико колико ми то желимо.

На крају, покушавам да персонификујем Русију, и видим је као младу, румену девојку светле косе и светлих очију, с погледом дубоког попут Бајкала. Њена искреност, мудрост, смерност, духовност, духовитост и мирољубивост, уз лепоту, ме остављају заљубљеног и жељног бољег упознавања са њом, надахњујући ме да по својим особинама будем попут ње.

Александра Исидоровић – 3. година – преводачки конкурс

Приче старог града(одломак)

Генадиј Циферов

Да ли је добро или лоше ако је краљ алавац? Рећи ћеш: " Наравно да је лоше."

Уопште, и ја тако мислим, међутим....

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је једна страшна ствар - двобој. Двобој значи да људи боду једни друге мачевима.

- Не може - цикнућеш - та није човек печена патка!

Тачно тако. И овај краљ је исто викао: " Не може, не може, не може!"

Али то и није много помогло. Онда је само отворио уста, и једноставно прогутао све мачеве.

Као што видиш, у овом случају није помогао краљевски ум, већ краљевска прождрљивост.

Али, ево шта је задивљујуће.

После тог прождирања, двобоји су постали предивни. Лишени мачева, дуелисти су почели једноставно да дувају један у другог. И дували су тако, све док један не одлети некуд. Е, а то је, чини ми се, најбољи начин путовања.

Дакле, да нам живи краљевска алавост!

У неким случајевима она помаже. И баш онда, када желите, не да се борите, наравно, већ да путујете.

Јавор

Генадиј Циферов

Јавор је расипао своје пламене листове. Лишче их подигне и њима поспе стазу до своје куће.

“Ето,- мислио је,- обрадоваћу госте”. Међутим, нико од гостију није кренуо том јаворовом стазом.

- Али, зашто? Зашто?! - питало је лишче јелена. - Тако лепа стаза, а по њој нико не иде.
- Ах, - рече јелен - јаворов лист личи на срце. Ја не могу да газим по срцу јесени. -

Медицинска школа *Драгиња Никшић*

Марија Секељи – 3. година – литерарни конкурс

Rusija mojim očima

Svaka Zemlja je jedinstvena na sebi svojstven način i svaku krasi različite stvari. Tako je, na primer, Italija poznata po pici, Švajcarska po čokoladi, Francuska po vinu... Sve su po nečemu posebne i svaka od njih je nečiji favorit. Zemlja koja je dala velikane baletske umetnosti poput Ane Pavlove, Rudolfa Nurejeva i Maje Pliseckaje jeste Rusija, koja je ujedno i jedna od mojih favorita među Zemljama. Glavna asocijacija za Rusiju mi je poznati ruski književnik Aleksandar Sergejevič Puškin. Ali ništa manje vredan i značajan nije ni Lav Nikolajevič Tolstoj sa svoja dva najveća dela: „Ana Karenjina“ i „Rat i mir“.

Putujući i obilazeći mnoge Zemlje, čovek otkriva razne znamenitosti kojima obiluju iste. Sve one su očaravajuće i nemoguće je ne poželeti putovati u neku od njih. Za mene je Rusija u proteklih nekoliko godina, među prvim Zemljama koje вреди posetiti. Od klime, geografskog položaja, jezika, kulture i naravno, književnosti, sve do najsitnijeg detalja me očarava kada je u pitanju ova Zemlja-Rusija.

Rusiju krasi umereno-kontinentalna klima, koja je zastupljena u svim delovima države, osim u tundrama i krajnjem jugoistoku. S obzirom da sam neko ko voli životinje, interesantna mi je činjenica da u Rusiji postoji čak 266 vrsta sisara i 780 vrsta ptica.

Rusija je Zemlja koja se graniči

sa: Norveškom, Estonijom, Finskom, Letonijom, Poljskom, Belorusijom, Litvanijom i Ukrajinom. Njena razučena obala pruža se duž Severnog ledenog i Tihog okeana, ali i duž Baltičkog mora, Azovskog mora i Kaspijskog jezera.

Gradove koje broji Rusija su sledeći: Moskva, Sankt Peterburg, Jekaterinburg, Nižnji Novgorod, Kazanj, Čeljabinsk, Omsk, Samara, Ufa i Novosibirsk.

Procvat je doživela u 19. i 20. veku, u oblasti baleta, muzike, drame, književnosti i filma. Kada govorim o slikarstvu, ne mogu da ne spomenem poznatog ruskog slikara Andreja Rubljova. Takođe, knjige se dosta štampaju i, samim tim, mnogo čitaju. Neki od poznatih ruskih autora su: Frojd Dostojevski, Sergej Jesenjin, Anton Pavlovič Čehov i moj omiljeni-Lav Nikolajevič Tolstoj. Pogotovo volim Tolstojevu „Anu Karenjinu“. Zbog obimnosti mnogi izbegavaju i okreću glavu od te knjige, ali je вреди pročitati. Uostalom, najteže je početi, posle je već lakše. Što se tiče književnosti, mnogi ljudi često citiraju Dostojevskog. Neke od njegovih izreka:

1. Biti širokog srca i shvatanja je veće bogatstvo nego imati puno novca..
2. Čovek je najveća greška prirode.
3. Tajna čovečjeg bića nije u tome da živi, nego zašto živi

To su samo neke od mudrosti, koje je izrekao Frojd Dostojevski, a kojeg svi toliko puno citiramo. Mislim kada je neko toliko postigao u životu i jedina i najveća nagrada jeste da ga ljudi spominju i čitaju njegove knjige. Nema ništa lepše za jednog pisca od toga.

Balet je takođe razvijen u Rusiji. Igra koja je tipična za devojke, ipak se može naći i po neki muškarac. Sve u svemu, divna jedna igra, a još divnija je kada se igra uz neku lepu pesmu. Mišljenja su podeljena kada je u pitanju ruska muzika, ali se meni sviđa. Doduše, lepota je u oku posmatrača. A što se tiče lepote, ima dosta lepih ruskih serija. Za jednu od njih je većina ljudi čula, ako ne i pogledala. Reč je o "Kuhinji". Radnja ove serije odigrava se u glavnom gradu - u Moskvi.

U Rusiji ima i zanimljivih muzeja, muzej Ermitaž i Kunstkamera. Kao neko ko je stvarno posetio jedan od njih, mogu da kažem da je stvarno čarobno. Kao da doživite magiju kada uđete, kao da postoji nešto što pleni pozitivnom energijom ili je to samo vasa ljubav prema kulturi.

I u oblasti sporta se mogu naći interesantne činjenice, naročito za one koji vole. Sport je prilično rasprostranjen i često ruski sportisti učestvuju, ali i osvajaju razne nagrade. Učestvuju na Letnjim olimpijskim igrama, ali i na Zimskoj olimpijadi. Najomiljeniji sport u Rusiji je fudbal, ali i hokej na ledu kao i odbojka, košarka i tenis. Šah im služi za raznodolu i opuštanje, što je meni super. Nisam tip osobe koji luduje za loptom već mi je draže da igram društvene igre sa svojim prijateljima. Možda samim tim što sam ovo rekla, neću biti na dobrom glasu kod pojedinaca, ali tako je.

Pored književnosti i šaha, meni je interesantna i ruska priroda. Prelepi pejzaži zaista deluju kao da ih je Andrej Rubljov naslikao. Izgledaju čarobno. Ne znam da li je veličanstveniji prizor leti ili zimi. Ja sam bila u letnjem periodu, pa ne mogu da govorim u napred. Ovde proizilaze one čuvene: "Ne osuđuj supu dok ne probaš" ili "Ne osuđuj čoveka dok ne upoznaš".

Rusija, Finska, Nemačka, Engleska - sve su to Zemlje koje poseduju nešto posebno i nešto što je upečatljivo samo za njih. Spisak je duži i za koju god čovek da se opredeli neće pogrešiti. Sa svakom novom posećenom Zemljom, čovek je bogatiji za jedno lepo iskustvo. Ljudi putujte, živite život, nemojte tavoriti samo u četiri zida vaše sobe. Život je suviše kratak da bi se otkrile sve one čari života. Pa hajde onda da se pokrenemo i da menjamo, ako već ne možemo svet, onda makar sebe.

Гимназија за талентоване ученике *Деже Костолањи*

Ноеми Паку – 3. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

„Мајчица Русија“ – како је много људи назива, а званично: Руска Федерација, велика је и силна држава, вероватно једна од најпознатијих земаља света. На помен самог њеног имена, многи помисле на хладно време, на Путина, водку, кавијар и на два најпознатија града: Москву и Санкт-Петербург. Међутим, у Русији постоји много више знаменитости и занимљивих места о којима већина човечанства не зна. Русија је земља чуда, прекрасна и разнолика, са сјајним историјским зградама и невероватним пејзажима. У нени, Русија је побудила интересовања.

Испред свих, несумњиво је да је Русија велика (17 098 240 км²), конкретно је највећа држава на свету, са још већом површином од патуљасте планете Плутона. Становништво Русије је око 148 милиона људи, па је према томе девета најнасељенија држава на свету. Прелази 11 временских зона, мањи и насељенији део Русије налази се у источној Европи, а већи и празнији део је у Азији. Планина Урал чини границу између два континента, у близини Јекатеринбурга постоји један обелиск који приказује границу, ово би могло бити врло узбудљиво онима који тамо пролазе границу. Русија се граничи са 14 држава.

Штавише, најдужа река у Европи, Волга тече у Русији, и такође Бајкал, највеће и најдубље слатководно језеро се налази тамо. Највиша планина у Русији је Елбрус (5642м), који је угашени стратовулкан, и налази се на Кавказу. Према одређеним географским поделама није Монблан, него Елбрус највиша планина у Европи.

Важно је поменути Сибир, који заузима 77% територије Русије, али само 23% руског становништва живи тамо због хладног времена и неадекватних услова за живот. У Сибиру се налази већи део Транссибирске железнице, то је једна од најдужих железничких мрежа на свету (9288 км), и повезује Москву са Владивостоком. Цело путовање траје 7 дана. Још једна знајачна железничка линија у Русији је линија Обскаја-Бованенково-Карскаја, која је најсевернија железничка линија на свету према подацима из 2020. године, и налази се у северозападном Сибиру.

1991. године, након распада Совјетског Савеза, формирана је данашња Руска Федерација. Актуелни председник је Владимир Владимирович Путин. Једини званични језик је руски језик, премда мали проценат становништва користи татарски, украјински и друге језике. У Русији доминира православна религија. Валута је рубља, 1 рубља вреди 1,29 динара.

Главни град Русије је Москва, која је једноставно величанствена. Од Београда до Москве вреди путовати авионом, јер после тросатног путовања летовима компанија „Air Serbia” или Аерофлот, можемо видети руску престоницу из птичје перспективе. Постоје 4 главна аеродрома у непосредној близини Москве: Домодедово, Шереметјево, Внуково и Жуковски.

Москва је највећи и најмногољуднији град у Европи, у јавности постоји легенда да је Јуриј Долгоруки основао Москву. Ако одемо у Москву као туриста, најбоља одлука је да користимо Московски метро за превоз унутар града, јер има толико стајалишта да нам нису потребна друга средства јавног превоза за обилазак града. Станице Московског метроа су светски познате по својој чаробној и луксузној изradi. Скоро сва стајалишта су јединствена уметничка дела, украшена огромним рељефима, фрескама, мермерним скулптурама, мозаицима, и лустерима.

Никад нисам била у Москви, па само на основу слика које сам видела и чланака које сам прочитала могу да докажем да је Москва посебан град. Најзначајније знаменитости су Кремљ и

Црвени трг, ова места треба да посете сви који иду у Москву. Кремљ је некада био седиште царева, овде постоји неколико катедра, црква и манастира – поред велике царске палате и других јавних зграда. Најпознатија зграда на Црвеном тргу и један од симбола Русије је Храм Василија Блаженог. Изградњу храма наручио је цар Иван Грозни у знак сећања на окупацију татарске престонице Казањ, и завршен је између 1555. и 1561. године. По мом мишљењу ово је најлепша зграда у Москви.

Такође ми је допадљива група зграда „Седам Сестара“, која се састоји од 7 небодера, највиша од њих је зграда Државног универзитета, али зграде такође укључују хотел, зграду министарства и стамбену зграду. Вреди посетити Сандуновски бању, најстарију комуналну бању у Москви. У Русији овакве бање имају традицију, сасвим је природно да људи у купаћим костимима пију и ћаскају у дивно дизајнираним салонима. Међутим, у бањи постоје одвојени женски и мушки делови, оба пола се не смеју заједно купати. Још једно необично место у Москви је Бункер 42, који је нуклеарни бункер на дубини од 65 метара, изграђен педесетих година прошлог века, током Хладног рата. Бункер је био пројектован за смештај до 3000 људи. Данас функционише као музеј, ресторан и бар.

Наравно, осим Москве, има много руских градова које вреди посетити: Санкт-Петербург, други највећи град у Русији, основао је Петар Велики 1703. Новосибирск је град на обали реке Об, индустријски, научни и културни центар Сибира. Нижњи Новгород је индустријски град са фабриком аутомобила и авиона. Истраживање свемира је од велике важности у Самари, постоји и универзитет, и фабрика која се тиме бави. У Омску се налази највећа рафинерија нафте у Русији.

Уједно бих желела да поменем неке познате руске људе: Јури Гагарин је био астронаут, први човек који је ишао у свемир. Фјодор Достојевски је био писац, и оснивач жанра филозофско-идеолошког романа. Лав Толстој је био писац и филозоф, један од највећих личности руске књижевности. Александар Пушкин је био писац и песник, он је творац модерног руског књижевног језика. Петар Чајковски је био композитор, једна од најистакнутијих и најпопуларнијих личности у историји музике.

На крају, али не мање важно, неколико речи о најбитнијим руским традицијама и обичајима: прослављају се православни црквени празници, а неке од традиција такође потичу из православне цркве, на пример Ивањдан и Масленица. Прикупила сам нека традиционална руска јела: блини је врста палачинке, Бородински хлеб је традиционални хлеб са коријандером, ражаним сладом и меласом, пирог је врста тестенине са слатким или сланим пуњењем, боршч и шчи су врсте супе, боршч је супа од меса, мркве и парадајза, а шчи је од купуса. Постоје обичаји који су уобичајени и у Русији и код нас, као што су: ако иду у госте, прикладно је понети мањи поклон, попут слаткиша или цвећа, у кући носе папуче, итд. Типичне руске ствари које су многим познате: матрјошка лутка (руска бабушка), балалајка – познати народни инструмент, и ушанка – крзнена капа.

Мени се свиђа толико Русија јер није једно типично место. Људи увек причају или сањају о неким медитеранским местима и уопште не знају како је лепа земља Русија. Ја много волим да путујем у разне земље, на пример била сам у Енглеској, у Немачкој, и у Шпанији, и волим да упознам нове државе, градове и културе, и зато ме привлачи Русија. Кад сам видела прве снимке и слике о Русији, одмах сам одлучила да једног дана у животу морам да путујем тамо. За мене Русија има нешто неуобичајено и несвакидашње, није као сунчано море него нешто тотално друго што је „хладно“ и уједно прекрасно и импозантно.

Надуго и нашироко сам написала како ја видим ову земљу, али још увек има толико детаља да би се могла написати књига. По мом мишљењу заиста вреди посетити Русију, верујем да би то могло бити једно велико искуство, наравно да свако има другачије мишљење, али мислим да се свако ко одлучи да путује у Русију, неће покајати. Једва чекам да једног дана видим ову дивну земљу.

Суботица

Гимназија Светозар Марковић

Јована Жујовић – 3. година – преводачки конкурс

Генади Циферов – „Приче древнога града” (одломак)

Добро ли је или лоше, ако краљ је прождрљивац? Ти кажеш: „Свакако, лоше је.”

Обично и ја тако размишљајам, но понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је нека страшна ствар – двобој.

Двобој – то значи да се људи међусобно мачевима пробадају.

„То је немогуће!”, узвикнеш ти. „Та човек није печена патка!”

Тачно. И овај краљ такође је викао: „Немогуће! Немогуће! Немогуће!”

Али то није помагало. И тада је он просто отворио уста.

И просто прогутао све мачеве.

Као што си ти разумео, у овом случају помогао није краљевски ум, него краљевска алавост. Но ево шта је било необично.

Након овог чина прождрљивости, двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, борци су једноставно почели да дувају један на другог. И дували су све док један не би некуда одлетео.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

У неким случајевима је од помоћи. И то управо онда када желимо не да се боримо, наравно, већ да путујемо.

Генади Циферов – „Јавор”

Обасипао је јавор пурпурним лишћем. Подигао их је млади лисац и положио их на пут ка својој кући.

„Ето,” мислио је он, “обрадоваћу госте.” Ипак, нико од гостију није ишао по тој јаворовој стази.

„Али зашто, зашто?”, питао је он јелена, „Такав леп путић, а нико њиме не иде.”

„Ах,” рече јелен, „лист јавора налик је срцу. Ја не могу закорачити на ово срце јесени.”

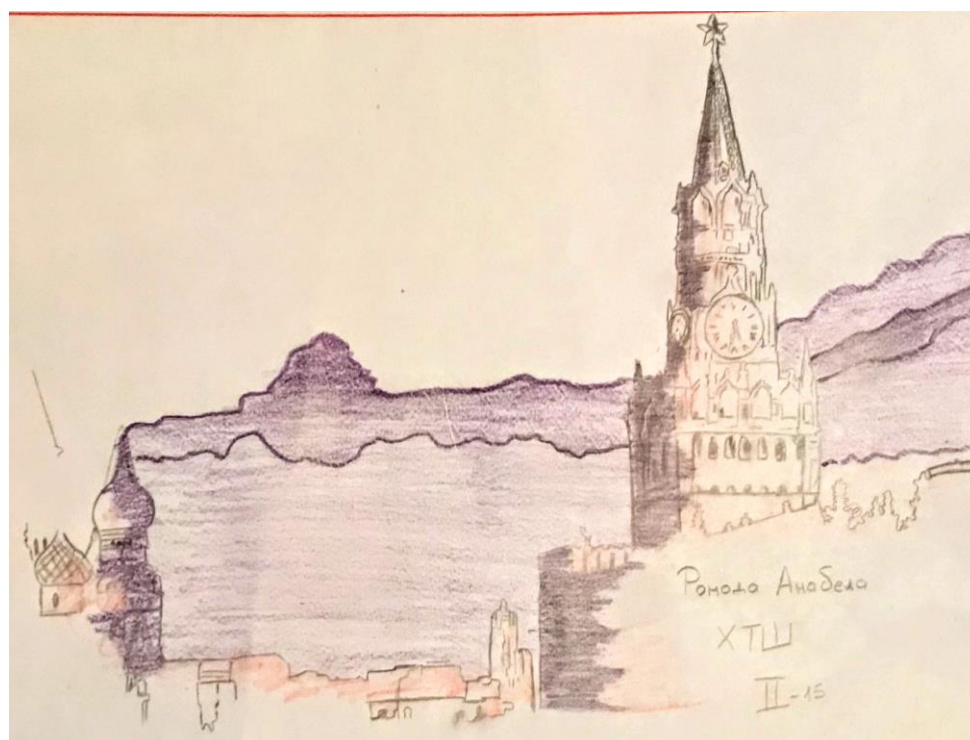
Суботица

Хемијско-технолошка школа

Ана Панчић – 2. година – ликовни конкурс

Анабела Ромода – 2. година – ликовни конкурс

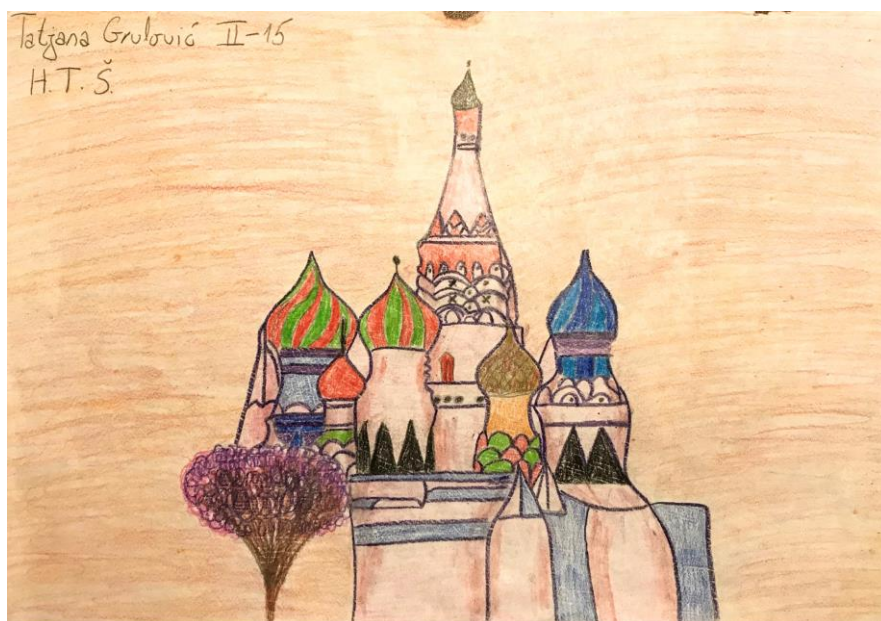
Милица Милановић – 2. година – ликовни конкурс

Самира Нуредини – 2. година – ликовни конкурс

Татјана Груловић – 2. година – ликовни конкурс

Бојана Кнежевић – Основна школа *Матија Губец*, Доњи Таванкут, 7. разред – ликовни конкурс

Суботица

Средња школа Глобал

Милена Вуцелић – 4. година – литерарни конкурс

Rusija mojim očima

Gde se peščane dine susreću sa neravnim temeljem planina, sa čijeg se vrha magla spušta i spoji sa golim drvećem borovih šuma; tamo gde se mir prirode ulije u srce, kao što se svetlost uliva u drveće. Vetrovi će dunuti sopstvenu svežinu u tebe, a oluje svoju energiju, dok brige padaju sa tvoje duše, kao jesenje lišće sa grane. Kako bi se u Rusiji našao, moraš se u njoj i izgubiti.

Sa jedanaest različitih vremenskih zona, sama država udiše večnost. U njoj se uvek obeležava barem jedna zora, rosa nikada nije sva osušena, kap kiše ljubi tlo, dok se oblak raspada pokušavajući da vidi svaki spomenik i sluša svaki jezik koji se u Rusiji može čuti. Tri okeana su sa njom povezana, i njihovi talasi zauvek ostaju stabilniji od onoga što ugledaše na kopnu. To večno jutro, večna noć, večni vetar koji sa drvećem pleše; sve se vidi kroz oči onih koji Rusiju ne zamišljaju kao slova istampana na strani sivih zapadnih novina, i njene ljude ne doživljavaju kao bića ledenog pogleda, koji vlastite duše mogu ostaviti na pragu kako bi doneli slavu svojoj zastavi. Da li je istina to što se stranim očima sagleda, da li bi se u toj tvrđavi snega i drveta mogli pronaći isti umetnički umovi čija dela i dalje veličamo? Da li bi svi ti prirodni blagoslovi, od svakog pokreta blistave reke nad sveobuhvatnim suncem, do šuma čije te lice podseća na davno otpevanu pesmu, mogli biti predati u ruke narodu koji njih ne ceni? Koji svoj pogled sa planinskih masiva usmeri ka srebrnoj statui svog prethodnog vođe, ne dozvoljavajući svojoj savesti da se probudi? Duša bez empatije jeste kao pluća bez daha, i sa zrelošću se ne susrećeš razmišljajući o velikim stvarima, već razumejući one sitnice koje su nađene tek na poslednjoj strani knjige, na dnu kutije, ili na ceduljici koja ti iz šake sklizne.

Treba pokušati razumeti ruski narod i putovanja koja su kroz njih bila proživljena. Kao i drugi slovenski narodi, naviknuti su na situacije u kojima je sve nepredvidivo i nestabilno, uvek spremno na sveobuhvatni kolaps. Brzo moraju da se adaptiraju novim pravilima i zakonima, oslanjajući se jedni na druge tokom tog procesa. Od dana Sovjetskog Saveza do trenutne situacije, njihovi životi su se drastično promenili, ali njihove narodne nošnje ne; većine boje rubina, ukrašene živopisnim šarama, istovremeno odajući utisak daleke istorije, i sadašnjosti koja se u nju nikada neće pretvoriti, i dalje su nošene sa ponosom. Ako svoj pogled možeš odvojiti od te intrigantne odore, i uspeš ga uperiti ka gore, ka licu osobe koja je nosi, više svojim srcem nego svojim telom, ugledaćeš osmeh. Osmeh koji zna za svoju prošlost i svestan je svojih mana. Osmeh koji kada nije shvaćen, čak i kada nije prihvaćen, ne povlači se u svoj brlog, jer on je istrajan; jer zna da od samoga sebe nikada ne možeš pobeći, koliko god se ti u pustinje, planine, i šume budeš uzdao, jer kako bi sebe našao, moraš se u sebi i izgubiti.

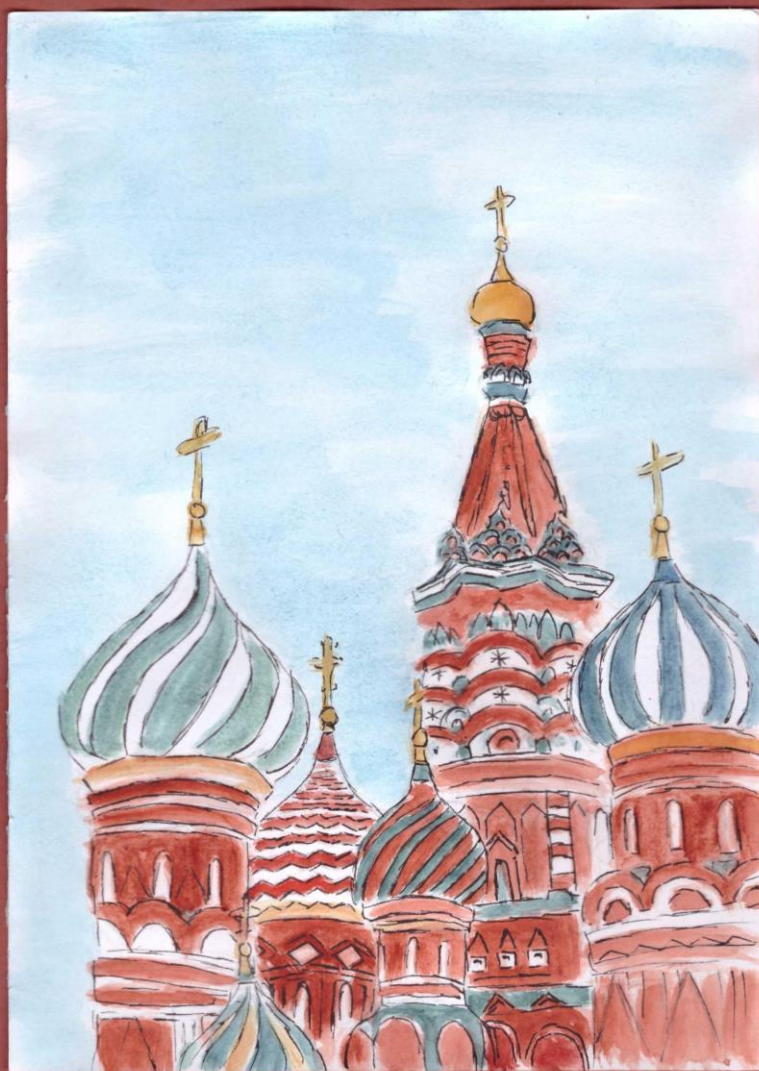
Da li bi taj magnetičan osmeh i čvrst ponos ruskog naroda bio isti da nisu sopstvenim očima svedočili sasvim suprotno? Da li se Rusija mojim očima razlikuje od Rusije tuđih?

Ovo možda jesu pitanja bez odgovora, ali u razmišljanju nema odmora, i jedna stvar jeste sigurna: ne boj se istorije koju si za sobom ostavio. Nosi je kao svoju narodnu nošnju, kao vlastit kaftan sačinjen od zlata, čiji svaki šav predstavlja tvoje izbore.

Ужице

Уметничка школа

Александра Жунџ – 1. година – ликовни конкурс

Анђела Јакшић – 1. година – ликовни конкурс

Исидора Пајевић – 1. година – ликовни конкурс

Чачак

Гимназија

Ивана Стојановић – 2. година – преводачки конкурс

Бајка древног града Генадије Цферов

Да ли је добро или лоше кад краљ много једе? Ти ћеш да кажеш: «Наравно да је лоше».

Заправо и ја бих такође тако мислио, али понекад...

У једном старом граду, живео је један краљ који је много јео и у том граду је постојала једна страшна ствар - двобој.

Двобој шта то значи, то је кад двојица људи један другог могу убити мачем.

-Немогуће- вичеш ти -Човек није печена патка!

Тачно. Тако је исто краљ викао: «Немогуће, немогуће, немогуће!»

Али то је мало помогло. И тада је он раширио уста.

И прогутао је све мачеве.

Кад ти схватиш, да у овом случају није помогла краљева мудрост него краљева прождрљивост. И да видимо шта се даље десило.

После овога јела мачева у дуелу.

Обијца дуелиста су остала без мача и онда су почели да дувају један на другог.

И тако су дували један на другог све док један није одлетео.

Али, ово, је ја мислим, један најбољи начин да путујете.

И тако, живела краљева прождрљивост!

У неким случајевима и то помаже. А тада, кад нећете да се борите ви наравно путујте.

Јавор Генадије Цферов

Падало је богато лишће јавора. Понео их је лисиче и њиме је посуо себи пут до своје куће.

«Ево- мислио је он- гости ће се обрадовати». Али нико од гостију није кренуо стазом посутом јаворовим лишћем.

- Али зашто, зашто? - упитао је јелена – тако лепа стаза, а да њом нико не иде.

- Ах, - рекао је јелен - лист јавора личи на срце. Ја не могу газити та јесења срца.

Шабац

Средња пољопривредна школа

Милош Дамњановић – 1. година – ликовни и преводилачки конкурс

Генадиј Циферов Прича о старом гробу

Да ли је добро или лоше, ако је краљ прождрљивац? Кажете»Наравно, лоше је»Генерално и ја тако мислим, али понекад...

У једном старом граду, где је краљ био прождрљивац било је нешто страшно – двобој.

Двобој значи да се људи међусобно убадали мачевима.

-немогуће је!

-вриснучеш.

-Човек није печена патка!

А краљ такође викну»То је немогуће, то је немогуће, то је немогуће!»Али то није помогло, а онда је једноставно отворио уста. И он је само прогутао мачеве. Као што разумете, у овом случају није помогла краљева памет-краљева прождрљивост.

Али ево невероватне ствари. После ове прождрљивости двобој су постајали лепо лишени мачева, двобој су почели једноставно дувају једани на друге. И дували су док неко негде није одлетео. Па, поздрав краљевске прождрљивости!

У неком случају помаже, наиме када желите да се не борите, неравно, већ да путујете.

Генадај Циферов Јавор

Јавор туширан гримизни лишћем. Лисица их је окупила и положила им пут до куће. »Ево, мислио је, обрадоваћу госте« Међутим нико од гостију није прошао дуж те кананске стазе.

-Али зашто?

-Писао је јелен

-Извијајући лепу стазу, и нико не иде у пони.

-Ах,

-рече јелен,

-Лист пшенице личи на срце јасена.

Не могу статистику ову у средину јесени.

Александра Симић – 1. година – литерарни конкурс

Русија мојим очима

За Русију, знам не само из прича, имала сам прилику да је посетим. Русија – највећа држава на планети, излази на два окејана, и то на Тихи и Северно ледени. Мора, Река и Језера у Русији има још више.

Русија је мултинационална земља, подељена је на федералне државе, аутономне покрајине и округе. Ту живи скоро двеста различитих народа. Као например Руси, Татари, Башкири, Чуваши. Чукчи, Јевреји, Украинци и многих других националности.

Долазећи први пут у Русију људи се чуде великом простору, бескрајно се простиру поља, шуме и степе. Лепота коју не можеш описати речима.

Русија се налази далеко од моје државе, могу је рачунати као другу кућу. У њој живе гостопримиви, љубазни и добри људи. Увек ће ти пружити помоћ. Све сам ово осетила и доживела када сам посетила Санкт Петербург.

Шабаци

Школа примењених уметности

Лена Глигорић – 1. година – ликовни конкурс

